# கம்பர் தரும் ராமாயணம்

டி. கே. சி.

# பால காண்டம்

# முகவுரை

தமிழர்களாகிய நாம் பாக்கியசாலிகள்.

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள மகா கவி ஒருவரின் இதயத்தை அறியக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறது நமக்கு. பாஷை அனேகமாய் இன்று வழங்கும் பாஷையே. தாள இயல்கள் நாம் பாடி அனுபவிக்கக் கூடியவைகளே. காட்சிகளும், தமிழ் நாட்டிலுள்ளவைகளே. எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாக, பாத்திரங்கள் எல்லாம் நம்மவர்களே.

நாம் பாக்கிய சாலிகள்

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் இருந்த ஆங்கில நூல் எதையும் தற்காலத்து ஆங்கிலேயர் வாசிக்க முடியாது. அப்படியேதான் இத்தாலியர் லத்தீன் பாஷையைத் தாய் பாஷையாகக் கருதி வாசிக்க முடியாது. கிரேக்கர்களுக்கும் இதே சங்கடந்தான். வடமொழியைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்.

வழக் கொழியாத கன்னித் தமிழ்

மேலே சொல்லிய பூர்வமான பாஷைகளிலுள்ள நூல்களை சாமானிய மக்கள் அறிய முடியாது. அந்த பாஷைகளைப் பல வருஷங்களாக, இருபது முப்பது வருஷங்களாகவே,

கஷ்டப்பட்டுக் கற்றிருந்தாலொழிய அனுபவிக்க முடியாது. சாமானியப் பயிற்சியுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கிறதெல்லாம், ஒரு புஸ்தகத்தைத் தலை கீழாக வைத்து வாசித்து அனுபவிக்கிற கணக்குத்தான்!

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் உள்ள கம்பர் கையாண்ட பாஷையோ, இப்பொழுதும் வழக்கிலிருக்கிறது. நம்முடைய பாக்கியமல்லவா அது?

2

கம்பரது உள்ளம் தமிழகத்ததே

கம்பர் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன் இருந்தவர்தான். தற்காலத்திலுள்ள போக்குவரத்து வசதிகள் அவருக்குக் கிடையாது. ஆனாலும், அவர் கன்னியாகுமரியிலிருந்து இமயமலை வரைக்கும் சஞ்சாரம் செய்திருக்கிறார்.

தற்போது திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பொதிகைச் சாரலில் இருக்கிற பாவநாசம் என்ற ஸ்தலத்தில் அருவிகள் பல விழுகிற அழகும், அந்த அருவித் தண்ணீரின் இனிமையும், நேரில் அனுபவித்தவர்களுக்கே தெரியமுடியும். கம்பர் அப்படி நேரில் அனுபவித்தவர். ராமன் லக்ஷ்மணன் சீதை மூவரும், அகஸ்தியமுனிவரைப் பார்க்கப் பாவநாசத்திற்கு வருகிறார்கள்.

பிழியும் தேனில்ப்
பிறங்(கு)அரு வித்திரள்
பொழியும் சாரல்
விரைவினில்ப் போயினர்.

-அகஸ்தியப் படலம்

கம்பர் தெற்கே போனது இப்படி.

இனி, கம்பர் இமயமலைச்சாரலுக்குப் போயிருக்கிருர் என்பது எப்படித் தெரிகிறது?

சூர்ப்பனகையின் காதல் வெம்மையைச் சொல்லும் போது, மென்மையான (ஐய) உறை பனியை எடுத்து மார்பில்ப் போட்டாளாம்; வெம்மையைத் தணிப்பதற்காகத்தான். ஆனல், அது தீப்பட்ட பாறையில் வைத்த வெண்ணெய்போல, உருகி ஓடிவிட்டதாம்.

கைக ளால்த், தன்
கதித்துள கொங்கைமேல்
ஐய தண்பனி
அள்ளினள் அப்பினள் ;
மொய்கொள் தீயிடை
வெந்து முருங்கிய
வெய்ய பாறையில்
வெண்ணெய் நிகர்த்ததால் !

-சூர்ப்பனகைப் படலம்

பாவநாசத்துக்கும் இமயமலைச் சாரலுக்கும் போயிருந்தால்த்தான் மேலே சொன்ன வார்த்தைகள் வரக்கூடும். அதாவது, நேர் அனுபவத்திலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் அவை.

எவ்வளவோ தூரம் போய், எப்பேர்ப்பட்ட நாடெல்லாமோ பார்த்திருந்தபோதிலும், அவைகளையெல்லாம், தாம் பிறந்து வளர்ந்ததும் தம் உணர்ச்சியோடு ஒட்டியதுமான சோழநாட்டில் நின்றுகொண்டுதான் பார்க்கிறார்.

பரதன் அயோத்தியைவிட்டு, சித்திரகூட பர்வதத்திலிருந்த ராமனைத் தேடிப் புறப்படுகிறான். விசாலமான நன்செய் நிலங்களைக் (கழனிகளைக்) கடந்து செல்லுகிறான். இந்த இடத்தில்க் கம்பர், தம்மைச் சுற்றியுள்ள தமிழரைப் பார்த்தே பேசுகிறார் என்பது தெரியவரும்.

காவிரி நா(டு)அன்ன
கழனி (நாடு)ஒரீஇ-

-குகப் படலம்

யாருக்கும் தம்முடைய சொந்த நாட்டின் முகவிலாசத்தைத்தான் பார்த்து அனுபவிக்க முடியும். கம்பரும் நாமும் அந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். இதர தேசங்களின்

பண்பை அனுபவிக்கிறதெல்லாம், ஏதோ, வானலோகம், பிரும்மலோகம், நாகலோகம் இவைகளை அனுபவிக்கிற கணக்குத்தான்.

3

ராவணன் என்றும், அனுமார் என்றும், தாடகை என்றும், ஜடாயு என்றும் பாத்திரங்களை வனைந்திருக்கிறார் கம்பர்.

பாத்திரங்கள் தமிழரே

எடுத்து விளக்கும் இந்தப் பாத்திரங்களையும் இதய பாவங்களையும், எத்தனை எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் நேர்நேராகவே கம்பர் பார்த்திருக்கிறார். அவைகளை மாத்திரமா? சத்தியத்தைவிட்டு ஒரு அங்குலம் அகல முடியாத தசரதர்களைப் பார்த்திருக்கிறார்; கிரீடம் என்றால் ஏதோ மண் சுமக்கும் கூடைதான் என்று எடுத்து அப்புறம் வைக்கிற ராமர்களையும் பார்த்திருக்கிறார். உடுத்தின சேலையோடு அப்படியே காட்டுக்குப் புறப்பட நின்ற சீதைகளையும் பார்த்திருக்கிறார். இத்தனை பேரும் கம்பர் கண்ட தமிழர்களே. கம்பர் இவர்களை இனங் காட்டுகிறார்: இனங் கண்டு கொள்ள நமக்கும் முடிகிறது, இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டிலுங் கூட.

ராமாயணக் கதை, பூர்வமாய் எங்கிருந்தது என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு

கம்பரது ராமாயணம் புதிய கதையே

தேசத்திலிருந்தே வந்தது என்றும் சொல்ல முடியாது. பிள்ளை இல்லாமல் தவித்தான் சக்கரவர்த்தி என்ற விஷயம் எதோ ஒரு தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம்; வேள்வி செய்து பிள்ளையைப் பெற்றன் என்பது வேருெரு தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம்; கூனி வந்து இளவரசியைக் கலைத்த காரியம், ராவணன் சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு போன காரியம், வாலி சுக்கிரீவர்கள் போராடிய காரியம், எல்லாம் எங்கெங்கேயோ இருந்து வந்திருக்கலாம்.

ஆனல், இப்படித் துண்டுபட்ட அம்சங்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அங்கமாக்கிய பெருமை வால்மீகி முனிவருக்கே உரியது. ஒரு பெரிய இதிகாசத்தைச் செய்து உலகத்துக்குத் தந்தார் வால்மீகி.

இரண்டாயிர மூவாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னலேயே வால்மீகிராமாயணம் பிறந்து விட்டது. எத்தனை எத்தனையோ ஆசிரியர்கள், கதையையும், பாத்திரங்களையும், நெடுகிலும் அனுபவித்து, அவரவர்களுக்குத் தோன்றிய வாருகவும், அவ்வக்காலத்துக்கு ஏற்றவாருக வும், கதைக்குப் புதிய புதிய உருவங்கள் கொடுத்திருக்கிருர்கள்.

கம்பரும், ராமாயணத்தின் கதை அம்சங்களிலும் பாத்திரங்களிலும் மிக ஈடுபட்டவர்; பக்தியோடு ஈடுபட்டவர். பாத்திரங்களையும், அவைகளின் செயல்களையும், தமிழ் நாட்டில் அனுபவித்த நேர்நேரான அனுபவங்களையும், ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப் புதிய கட்டுக்கோப்பு, புதிய பாத்திரங்கள், புதிய உணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் கம்பரது இதயம் அற்புதமாய் நிர்மாணிக்க முன்வந்தது. இதயத்திலுண்டான சிருஷ்டியானதால், ஒவ்வொரு அம்சத்திலுமே உயிர்நாடி பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். வார்த்தைகளில், அவைகள் போடுகிற தாளத்தில் (ரிதும்), செய்யுள்க் கோப்பில் எல்லாம், உயிர் நாடி பேசும்.

4

தற்காலத்தவர்கள், 'செய்யுள்! எதற்கு?' என்று கேட்கலாம். 'கம்ப ராமாயணக் கதையை வசனத்திலேயே படித்தால் போகிறது!' என்று சொல்லலாம். 'ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வாசித்தால் போகிறது' என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

கவி எதற்கு?

இப்படியெல்லாம் சொல்லுவதற்குக் காரணம், கவி என்பது இன்னது என்று தெரிந்துகொள்ளாதது தான்.

ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவரைச் சமீபத்தில் கவியைப்பற்றிப் பேசும்படியாக அமெரிக்கர் அழைத்தார்கள். அவரும் அமெரிக்காவுக்குப் போனார். பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார்: 'உலகத்தில், கவியை ஏன் எழுதுகிறார்கள்? என்று கேள்வி கேட்கலாம். அதற்குப் பதில் இதுதான்: வசனம் என்பது அவ்வளவு இலைத்த காரியம்!' என்றார்.*

இதிலிருந்து, கவி எவ்வளவோ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதென்று தெரிகிறதல்லவா? ஆங்கிலக் கவியின் அமைப்பு ஒரு விதமாகத்தான் இருக்கும். அதைப்பற்றியே அவ்வளவு பாராட்டிப் பேசுகிறார் ஆசிரியர்.

தமிழ்க் கவி

தமிழ்க்கவியோ, இதரபாஷைக் கவிகள் எதோடும் சேராதபடி, தனித்த முறையிலிருக்கிறது.† நமக்குத் தெரிந்தமட்டில், மலையாளம் கன்னடம் தெலுங்கு ஆகிய தமிழைச் சேர்ந்த பாஷைகளில் மட்டுமே கவிகள் தமிழ்ப் பாவினங்களை

---

*ஆசிரியர் கெரார்ட்.

† 'ஒரு காரியம் நான் சொல்லவேண்டும். அது வெறும் பட்சபாத விஸ்வாசம் அல்ல: கவி உருவத்தின் துல்லியத்தையும் பதனிட்ட நயத்தையும் பார்த்தால், தமிழ்ப் பாஷை, கிரேக்க பாஷையைவிட நிச்சயமாய் மேலானதுதான்' — டாக்டர் வின்ஸ்லோ தொகுத்த தமிழ் அகராதியின் முகவுரை.

யொட்டியிருக்கின்றன. அவைகளும் சமீப காலத்திலுண்டானவையே.

தமிழ்க் கவிக்கு உரிய அங்கங்கள், முக்கியமாக சீர் என்றும், மோனையென்றும், எதுகையென்றும் உண்டு.

இவைகளையெல்லாம் கவிக்கு அலங்காரம் என்று கருதலாகாது; உண்மையில் அவை அலங்காரங்கள் அல்ல, அங்கங்களே.

அபிநயக் கலையில் கண்ணும் இதழும் கையும் காலும் எப்படி அங்கமாயிருந்து உணர்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவோ, அப்படியே, கவியிலுள்ள சீர், மோனை, எதுகை ஆகிய எல்லாம் அங்கங்களாக இருந்து உணர்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தமிழ்க் கவியென்றால், மேலே சொன்ன மாதிரி உணர்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அப்படி உணர்ச்சிகளைக் காட்டாதபடி, ஏதோ அலங்காரத்துக்காக எதுகை, மோனை, சீர்களை உபயோகப்படுத்தினால், அது கவி அல்ல: அதனிடத்தில் உணர்ச்சியையோ, உண்மையையோ காணமுடியாது; பாவமில்லை, ரஸமில்லை என்று சொல்லிவிட நேரும்; ஏதோ, சொல்லை வைத்து விளையாடிய வெறும் செய்யுளாகத்தான் இருக்கும். அவைகளை

அனுபவிக்க முடியாது. அவைகளை வாசிப்ப தெல்லாம் ஆயாசந்தான், தொந்தரவுதான்.

ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாகவே, மேலே சொன்ன கவிப் பண்புகளை நம்மவர்கள் ஆராய்ந்தறிந்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள்: பாடியுமிருக்கிறார்கள்.

நந்திக் கலம்பகம் பாடிய ஆசிரியர்,

'தொல்லை நூல்வரம்பு
முழுது கண்டான் நந்தி

என்று நந்திவர்மனைப்பற்றி (கி. பி. 9-வது நூற்றாண்டில்) சொல்லும்போது, நந்தி வர்மனோடு ஆசிரியரும் உண்மையான தமிழ்ப் பண்புவாய்ந்த தொல்லை நூல்களை எவ்வள வாகக் கற்றார், சுவைத்தார், கையாண்டார் என்பது நன்றாய் விளங்குகிறது.

5

கம்பருடைய கவிகளுக்குத் தனியான ஒரு சுவையுண்டு. செய்யுளினங்கள் பூர்வமானவை தான். ஆனால், இதய பாவத்தை உட்கொண்ட செய்யுள்கள் அடி யெடுத்து வைக்கும்போது, தனியான கதிநயங் களைக் காண்கிறோம். அவைகளின் பாவமும் வேகமும், எங்கேயோ இருந்து வந்தமாதிரி, புத்தப் புதியவையாய் இருக்கும். ஒவ்வொரு

கம்பரது கவி

செய்யுளிலும் ஒரு தனியான ரஸம். கவிக்கு ஏதோ நவ ரஸம் என்கிறார்கள்: ஆனால், கம்பருடைய கவிகளைப் பார்க்கும்போது, ஆயிரக் கணக்கான ரஸங்கள் உண்டென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இப்படித் தனித்த ரஸம் வாய்ந்த, உயிர்த் தத்துவம் வாய்ந்த கவிகளாய் இருப்பதாலேயே, கம்பருடைய கவிகளை இனங்கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

6

"கம்ப ராமாயணத்தில்" காண்கிற மாதிரி வேறு எந்த நூலிலும் காணமுடியாத வஸ்து ஒன்று: அதுதான் செருகுகவி.

செருகு கவிகள்

கம்பராமாயண புஸ்தகம் செருகு கவி மயம் என்று சொன்னால்க் குற்றமில்லை. எப்படிச் செருகு கவிகள் வந்து சேர்ந்தன என்பதைப் பார்க்கலாம்.

கம்பர் பாடிய கவிகள் அபூர்வமான **பா**வங் கொண்டவையாய் இருந்ததனால், படிப்பவர்களுடைய இதயத்தைப் பற்றிக் கொண்டன. சதா பாடிக் கொண்டே இருக்கும்படித் தூண்டின. அதிலிருந்து ஒரு மயக்கம் உண்டாகி, போலிச் செய்யுள்களையும் இயற்றும்படி

சிலரைத் தாண்டிவிட்டன. இப்படி இயற்றிய போலிச் செய்யுள்களைப் புஸ்தகத்திலே கட்டங் கட்டமாகப் பார்க்கலாம்.

ஒரு உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்:

குடிகளைக் காப்பது பெரிய தர்மம் என்றே தசரதன் எண்ணுகிறான்; தான் மிக்க சிரத்தை யோடும் ஆர்வத்தோடும் காத்துவந்த தாகச் சொல்லுகிறான். ஆனாலும், தனக்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு வேண்டுமென்றும், ராமன் அந்த உயரிய தர்மத்தை நடத்த வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறான். ராஜ்ய பரிபால னத்தை இகழ்வது என்று ஏற்பட்டு விட்டால், ராமனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பரிவுடன் சொல்லுகிற வார்த்தை பொருந்துமா? பொருந்தவே பொருந்தாது. போலிக்கவி ஒன்று வந்து. தசரதனுடைய இதமான, நளினமான பேச்சை எப்படிக் கெடுக்கிற தென்று பாருங்கள்.

கச்சையங் கடகரிக்
கழுத்தின் கண்ணுறப்
பிச்சமும் கவிகையும்
பெய்யும் இன்னிழல்
நிச்சயம் அன்றெனில்
நெடிது நாள்உண்ட
எச்சிலை நுகருவ(து)
இன்பம் ஆகுமோ?

— மந்திரப் படலம்

இது மாதிரிப் போலிக் கவிகளை இயற்றிய ஆசாமி, இந்தக் கட்டத்தில் ஏழோடு விட்டு விட்டார். எழுபது எழுநூருகக் கயிறு விட்டிருக்கலாம்: ஏதோ கருணையினுல் அப்படிச் செய்யவில்லை!

செருகு கவி வந்து விழுவதற்கு இன்னெரு காரணம். அதுவும் விசித்திரமானதே: யோசித்துப் பார்க்கும்போது, எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதையைக் கம்பர் ஏன் தான் கையாண்டாரோ என்று வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. ராமாயணக் கதையை, வால்மீகி ஒரு விதத்தில் நடத்திஞர். வேறு பலரும் வேறு வேறு விதமாக நடத்திஞர்கள். இந்தக் கதைகளை யெல்லாம் கேட்டு வந்த ஆசாமிகள் கம்பராமாயணத்தை வாசிக்க நேர்ந்தது. கம்பர் தம்முடைய பாத்திரங்களுக்கும், லக்ஷயங்களுக்கும் தக்கவாருக, ஆங்காங்குக் கதையையும் போக்கையும் மாற்றியிருக்கிறர். அப்படி மாற்றியதன் காரணமாகவே, பாத்திரங்களுக்குத் தனியான வேகமும், கட்டங்களுக்குத் தனியான தெளிவும் ஏற்படுகின்றன. இதையெல்லாம் கண்டாரா அந்த ஆசாமி. தம்முடைய ஏதோ கோணலான, குறுகிய அளவு கோலைக் கொண்டுவந்து, கம்பர் போட்ட பாதையில் வைத்தார். பொருந்தவில்லை. அப்படியே, கட்டத்தை

மாற்றி, எதுகை மோனைகளோடு, செய்யுள்களாகக்கொட்டி நிரப்பிவிட்டார்.

மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில், ராமன் லக்ஷ்மணன் விசுவாமித்திரர் மூவரும், ஜனகனது அரண்மனைக்குப் போகிறார்கள். அவர்களைச் சதானந்த முனிவர் வரவேற்கிறார். அவர்களும் உட்காருகிறார்கள். முதலில் ராமனைப்பற்றி விசுவாமித்திரர் புகழ்ந்து பேசி விடுகிறார். அப்பாவி சதானந்தர் பேச்சுக்கு விஷயம் அகப்படாமல் திண்டாடுகிறார். ராமனைப் பார்த்தே, விசுவாமித்திரரைப்பற்றி (இத்தனை நாளும் உடன்வந்த விசுவாமித்திரரைப் பற்றி!) ஒரு புராணமே பாடித் தீர்த்து விடுகிறார். மிதிலைக் காட்சி 91 முதல் 137 வரையுள்ள புராணந்தான் அது (பழைய பதிப்புகளின்படி). இந்த அருமையான கைங்கரியத்தைச் செய்தவர், கம்பருடைய உண்மையான பாட்டுகள் அடங்கிய எத்தனை ஓலைகளைக் கிழித்தெறிந்தாரோ சொல்ல முடியாது. நமக்கு வருத்தமெல்லாம், இப்படித்தொலைந்துபோன கவிகளைப் பற்றித்தான். போலிக்கவிகளைச் சுண்டிப் பார்த்து, மட்டம் என்று தள்ளி விடலாம்: கஷ்டம் இல்லை.

செருகு கவிகள் வந்து புகுவதற்கு இன்னொரு காரணம்: கம்பரது காவியத்தை

ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன், ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதி வைத்தார்கள். சுவடிகளை வைத்த இடம் மண்தளம், மண்சுவர், கூரை மோடு இவைகளாலாகிய சாமானியக் கட்டிடங்கள் தான். மழைகாலத்தில் மேலே இருந்து ஒழுகும்; கீழேயிருந்து ஈரமும் கறையானும் ஏறும். இது காரணமாக, எத்தனையோ ஏடுகள் கெட்டுப்போய்விட்டன.

மேலும், சுவடிக்காக அவ்வப்போது சேர்த்த ஓலைகளில்ச் சில, பதனுக்கு வராத குருத்தோலைகளாகவும் முற்றிய ஓலைகளாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும். அந்த ஓலைகளெல்லாம் மட்கி உதிர்ந்து போயிருக்கலாம். இத்தகைய ஓலைகளின் காரணமாகவும், கறையான் ஈரம் இவைகளின் காரணமாகவும், எத்தனை எத்தனையோ கவிகளும், படலங்களுமே ஒழிந்து போய்விட்டன. கம்பராமாயணத்தைப் பாடிப்பாடி அதில் ஈடுபட்டசிலர், தொலைந்து போனவைகளுக்குப் பதிலாக, செய்யுள்களை ஏதோ எழுதிச் சேர்த்தார்கள். இப்படிச் சேர்த்ததில், மனப்பாடமாயிருந்த சில செய்யுள்களை அங்கொன்று இங்கொன்றாக அப்படியே வைத்தும் இருக்கிறார்கள்.

எல்லாம் சேர்ந்து, எப்படியோ, கம்பரது உண்மையான பாடல்களைக் குறைத்துவிட்டன.

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் பிற்காலத்தவர் ஒருவர் கண்டு, ஒரு கதை கற்பித்தார். அது தமிழ்நாடெங்கும் வழங்குகிற கதை.

கம்பர் ஏதோ ஒதுக்கலான ஒரு குக்கிராமத்தில் ஒரு பிரபுவோடு தங்கியிருந்தார். மாலையில், ஒரு புலவர், கோயிலில் கம்ப ராமாயணப் பிரசங்கம் செய்யப்போவதாகவும் அதற்குப் போய்வரலாமென்றும் கம்பரிடம் சொன்னார். கம்பரும் இசைந்தார். இருவருமாகப் போனார்கள். புலவர் வெகு தடபுடலாய்ப் பிரசங்கம் செய்தார். அனேக பாடல்களை அபாரமாக அனுபவித்துப் பாடினார். பிரசங்கம் முடிந்ததும், புலவருக்குக் கம்பரை அறிமுகப் படுத்தினார் பிரபு. புலவர், ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷப் பட்டவராய்க் கம்பரைப் பார்த்து 'அடாடா, தங்கள் கவிகள் அனைத்தும் அற்புதமாய் அமைந்திருக்கின்றன. அன்னை கலைமகளின் அருள் கொழித்த அருமைக் கவிகள்தான் அவை' என்று பாராட்டினார். அதற்குக் கம்பர், 'தாங்கள் பாடிய பாடல்களில் ஒன்றிரண்டு என்னுடையதாகவும் இருக்கின்றன. ரொம்ப சந்தோஷம்' என்று பதில் சொன்னார்!

இதிலிருந்து, செருகுகவிகள் எவ்வளவோ கம்ப ராமாயண ஏட்டுக்குள் முன்னமேயே புகுந்து விட்டன என்று தெரிகிறதல்லவா?

கவியுலகத்தில்க் கம்பர் பறக்கிறார். எத்தனையோ இறக்கைகள் அவருக்கு. அனாயாசமாக உலகம் எங்குமே சுற்றுவார். சிறு விஷயம் ஆனாலும் சரி, தத்துவங்கள் பற்றிய உயர்ந்த விஷயமானாலும் சரி, எல்லா வற்றுக்குள்ளும் ஒரு தனியான வேகத்தோடு புகுந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வெளியே வருவார். அப்படி வருவதைப் பார்த்தால், அற்புத மாகவே யிருக்கும். செய்யுள்களிலிருந்து உண்மையும் உணர்ச்சியும் வரும்போது எங்கும் காணாத பரிமளம் வெளிவரும். இதெல்லாம், கம்பருக்குச் சாமான்யமாகக் கைவருவது. மற்றவர்களுக்கு, அப்படிச் சாமானியமாக வருவது அல்ல.

செருகு கவிகளை உதவிய ஆசாரிகளுக்கு, இதெல்லாம் முடியவே முடியாது. செருகல் களையும் சேர்த்துக்கொண்டு கம்பராமா யணத்தை வாசிப்பது என்றால், வானத்தில் வட்டமிடும் கருடனைப் பாராங்கற்களைச் சேர்த் துக் கட்டிப் பறக்கவிட்ட கணக்குத்தான்.

கம்பரையும் அவரது கவிதா சக்தியையும் நேர்முகமாகப் பார்க்கவேண்டுமானால், செருகு களை யெல்லாம் அறவே களையவேண்டும். செருகு கவிகளை உடன்கலந்து, நூலையோ கட்டத்தையோ பார்ப்போமானால், அப்படியும்

இப்படியுமாகக் கோடும் பட்டையும் கிழித்த சித்திரத்தைப்பார்க்கும் லக்ஷணம்தான்.

இந்தக் கம்பர் தரும் ராமாயணத்தில் அடங்கிய பாடல்களெல்லாம் கம்பரது உண்மையான பாடல்கள். ஏதோ கம்பர் பாடல்களிலிருந்து பொறுக்கின கோவையென்று கொள்ளலாகாது. இவை ஒழிந்த மற்றப் பாடல்களெல்லாம், செருகுகவிகள் என்றும், கட்டத்துக்கும் பாத்திரத்துக்கும் ஒவ்வாத கவிகள் என்றும், உயிர் நாடி பேசாத கவிகள் என்றும் கருதியே ஒதுக்கியிருக்கிறது.

ஒதுக்கப்பட்ட பாடல்களில் ஏதோ சிலவற்றில் நயமுள்ள கருத்துக்கள் இருக்கலாம். ஒன்றிரண்டு அடிகள் வாய்ப்பாய்க்கூட இருக்கலாம். ஆனால், கூர்ந்து பார்த்தால், உண்மையும் ஆர்வமுமில்லாத வெறும் செய்யுள் சிலம்பந்தான் அவை என்று தெரிந்துவிடும்.

இப்போது வழங்குகிற கம்பராமாயணப் புஸ்தகங்களும், ஏடுகளும், கம்பரது நீண்டு பரந்த விசுவ ரூபத்தைக் காண்பதற்குக் கருவிகளல்ல. ரூபத்தைச் சின்னபின்னப் படுத்தியே காட்டுகின்றன. மேலே சொல்லிய படி கம்பரது கவிகள் எத்தனை எத்தனையோ ஒழிந்துபோய் விட்டன. கம்பர் பாடிய அத்தனை பாடல்களும் நமக்கு மறுபடி கிட்டும்

என்று சொல்ல ஏதுவில்லை. அப்படிப் பூரணமாயுள்ள ஒரு ஏடு கிடைத்து விட்டால் யாருக்குமில்லாத யோகம் தமிழருக்குக் கிட்டியது என்று சொல்லலாம். கலைமகள் கருணைதான் அது!

7

பாடலைப் பாடும் விதம்

பாடலைப் பாடவேண்டுமே ஒழிய, வசனத்தைப் போல வாசிக்கக் கூடாது. நாட்டியத்துக்கும் சாதாரண நடைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ அவ்வளவு வித்தியாசம் பாடலுக்கும் வசனத்துக்கும். நடனஜதி வரிசைகளைப் பார்த்து 'இதென்ன நடை, ஒழுங்காகவே இல்லை, காலும் கையும் எங்கேயோ போகிறது. முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் போகிறது, என்ன போக்கு! வலப்புறமும் இடப்புறமும் தாவுகிறது. இதெல்லாம் நடையா? வெறும் கோணல், அவலக்ஷணம்!' என்று, நடனத்தைப் பற்றி யாதொரு விவரமும் தெரியாத ஒருவன் சொல்லலாம். அது போலத்தான், அற்புதமான கவியை வசனமாக வாசித்துவிட்டு, 'இதெல்லாம் வெறுங் கோணல், கவியாவது ஒன்றாவது' என்று, கவிப்பண்பைத் தெரியாத ஒருவர் சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களையும் பார்த்திருக்கிறோம்.

இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆங்கிலப் பழக்கம் உடையவர்கள்தான் என்று சொன்னால் குற்றமில்லை.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஆங்கிலப் பள்ளிக் கூடங்களில், ஆங்கிலக் கவிகளையெல்லாம் வசனமாகவே வாசிக்கிறார்கள். அந்தக் கவிகளுக்குள்ளே தாளம் இருக்கிறது, இசைப் பண்ணிருக்கிறது என்பதை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டு வருவதே இல்லை. கார்லைல் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியர், நூறு வருஷத்திற்கு முன்பு, இது விஷயமாக மிச்சம் எதும் வையாமல், ஒரே போடாய்ப் போட்டிருக்கிறார்.

> 'மனிதர்களுக்குள் வீரன் தனிப்பட்டு விளங்குகிறான்: அப்படியேதான், பேச்சுக்குள்த் தனிப்பட்டு விளங்குவது பாடல்! — பூர்வ காலத்துக் கவிகள் எல்லாம் பாடல்களே. பாடப் படாதது கவியே அல்ல: வசனத்தை ஏதோ இப்படியும் அப்படியுமாக இழுத்து மடக்கிச் சடசட என்று சத்தம் ஒன்றை யுண்டாக்கும் வசனந்தான்! இலக்கணத்துக்கும் வாசிக்கிறவர்களுக்கும் அது காரணமாக ஏற்படுகிற மெல்வலி கொஞ்ச நஞ்சம் அல்ல.'*

கார்லைல் பேராசிரியர் எவ்வளவோ சொல்லியும், பிற்காலத்து ஆங்கில ஆசிரியர்கள், அனேகமாய் எல்லோரும், கவிகளைப்

*ஹீரோ ஓர்ஷிப் (வீர வழிபாடு): கவிஞர் : 20-வது பாரா (1840).

பாடவே மாட்டோம் என்று சாதித்துவிட்டார்கள். வசனத்திலேயே கவி யெழுதலாம் என்று கூடச் சொல்லிவிட்டார்கள்! பூவும் மணமும் வர்ணமும் எதற்கு! கடைந்து வைத்த கீரையே மேலானது என்று சொல்லத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். இதிலிருந்து விளைந்தது என்ன? கவிகளைக் கண்டால் ஆங்கிலேயருக்கு வெறுப்புத்தான்; பயமும் கூடத்தான்.

ஆங்கிலக் கவி சம்பந்தமாக ஆங்கிலேயர் பாடு இது. ஆங்கில சங்கீதத்துக்கும் நமக்கும் ஸ்நானப் பிராப்தி கூட இல்லாதபோது, ஆங்கிலக் கவியை அனுபவிப்பதில் நமக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவா வேண்டும்?

ஏதோ புண்ணியவசத்தால், தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்க் கவிகளைப் பாடியே வந்தார்கள். ஆங்கிலப் பழக்கமில்லாத புலவர்கள் எல்லோரும் பாடல்களைக் கற்பிக்கும்போது, பாடியே கற்பித்து வந்தார்கள். புராணிகர்களும், கதை பண்ணுகிறவர்களும், பாடல்களைச் சொல்லும்போது, பாடியே விளக்கினார்கள். அப்படிப் பாடியதால், அவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை.

ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஒதுங்க நேர்ந்த காரணத்தால், ராகங்கள் வராது,

பாட வராது என்றெல்லாம் சொல்லலாம். இதெல்லாம் உத்தியோகத் தோரணை காரணமாக வருகிற பேச்சுத்தான். ஆங்கிலப் பழக்கத்தினால் அநேகமாய் ராகம் வரவில்லைதான்; ராகத்தின் இனமும் தெரியவில்லைதான்; ஆனால், தமிழ்ப்பாடல்களைச் சவுக்கத்தில் பாடுவதற்கான ஒரு வகையான ராகம் தமிழர் ஒவ்வொருவருக்குமே இருக்கிறது. யுனிவெர்ஸிடி பட்டம் பெற்றவர்களுக்குங்கூட இருக்கிறது. தமிழ்ப்பாடல்களுடைய அமைப்பையும் அழகையும் அநுபவிக்க வேண்டுமானால், பாடவே வேண்டும். எந்த ராகத்தைக் கொண்டாவது பாட வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் ஆங்கில ஹோதா, உத்தியோக ஹோதா முதலியவை வந்து குறுக்கிட்டு நிற்கக்கூடாது.

ஒரு விஷயத்தை இங்கே ஞாபகமூட்டலாம். ஆங்கிலக் கல்விமுறை வருவதற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் எங்குமேதான், பலரும் தமிழ் கற்று வந்தார்கள். கற்று வந்தார்கள் என்றால், தமிழ்ப் பாடல்களைச் சீரோடும் பாவத்தோடும் ஒட்டிப் பாடுவதற்கே கற்றார்கள்; பிறருக்கு விளக்கிச் சொல்லவும் கற்றார்கள். மற்ற வேண்டாத விஷயங்களைக் கற்கவில்லை. ஆங்கிலப் பழக்கம் ஒன்று வந்தபின்புதான் மேலே சொன்ன காரியங்கள் ஒன்றும் வேண்டாம்; பரீக்ஷையில், கடுதாசியில்

பேனவைக் கொண்டு பதவுரை எழுதினல் போதும்; காலவரையறை சம்பந்தமாக ஆசிரியரை மேலும் கீழுமாக ஏற்றி இறக்கினல் போதும் என்றெல்லாம் ஏற்பட நேர்ந்தது.

அந்தக்காலத்தில், புராணிகர் யாராவது நம்முடைய ஊருக்கு வந்தால், பத்து இருபது பேர் கூடி திருவிளையாடற் புராணத்தை எடுத்துச் சொல்லச் சொல்லுவார்கள்; புஸ்தகத்தையும் அவர் முன் கொண்டுவந்து வைப்பார்கள். பக்கத்திலுள்ள இளைஞன் யாரையாவது பார்த்து, ஏதாவது ஒரு படலத்தை வாசிக்கச் சொல்லுவார், புராணிகர். புராணிகர் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து, இளைஞன் பாடலை வாசிப்பான். ஆங்கிலம் மாதிரியல்ல; தமிழாகவே, இசையோடு வாசிப்பான். புராணிகர் பொருளை விளக்குவார்; வந்தவர்களும் அனுபவிப்பார்கள்.

தற்கால முறைப்படி தமிழைக் கற்ருல், புராணத்திலுள்ள பாடலை வாசிக்க முடியுமா, பாடமுடியுமா? அப்படிச் செய்வதற்கு, ஒரு விதமான பயிற்சியும் கிடையாதுதானே.

தமிழ்ப் பாடலைப் பாடக்கேட்டுப் பழக்கமில்லாததால், ஆங்கிலம் கற்ற நம்மவருக்கு, பாடல் என்ருலே வெறுப்பாய்ப் போய்

விடுகிறது. எவ்வளவாகவோ அனுபவிக்க வேண்டிய தமிழ்க் கவிகள் எல்லாம் அனுபவத்துக்கு வாராமல் வீணாகப் போய்விட்டன. மிக்க வருத்தத்துக்கு உரியது இது.

தமிழ்க் கவியின் தனிப் பண்பு

தமிழ்க் கவிகளைப் பாடுவது லகுவான காரியமே. அதற்காக யாப்பியலோ, காரிகையோ, ஒன்றையும் கற்கவேண்டாம். தமிழ்ப் பாடல்களெல்லாம் நடனத்துக்கும் தாளத்துக்கும் இசைக்குமாக ஆதியில் ஆக்கப் பட்டன. அடி என்கிற வார்த்தையானது, நடனத்திலிருந்தே செய்யுள் பிறந்தது என்பதைக் காட்டும். சீர் என்பது, தாளத்தைக் காட்டும். ஆகவே, நடனமும், தாளமும் எந்த தமிழ்ச் செய்யுளுக்குப் பின்னும் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

8

பாலில் தண்ணீரைக் கொட்டக் கூடாது

கம்பர் பாடிய பாடல்களில் எத்தனையோ பாடல்கள் தொலைந்துவிட்டன தான். தொலைந்ததைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட்டுப் பிரயோசனமில்லை. புஸ்தகத்தில் அடங்கிய பாடல்களில் ஏதோ சிலவற்றைக் கம்பரது முத்திரையில்லை என்ற காரணத்தால் ஒதுக்க நேர்ந்தாலும் குற்றமில்லை. ஆனால்,

கவித்துவமில்லாத, ரஸமில்லாத, செருகு கவிகளைச் சேர்த்தல் கூடவே கூடாது. அப்படி இலக்காரம் கொடுத்துச் சேர்ப்போமானல், காவியத்தின் கதி நயம் கெட்டுவிடும். அதைவிட, கம்பரது கவிதா சக்தியின் அற்புதமான வேகமும், அழகும் கெட்டுவிடும். பாலில்த் தண்ணீரை விட்டால், பாலும் அல்ல, தண்ணீரும் அல்லதானே.

வேறு செய்யுள்களைச் சேர்க்கிறதென்ருல், தண்ணீரையோ வேறு வேண்டாத வஸ்துவையோ நல்ல பாலில்க் கொட்டவில்லையா என்று நன்ருய் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அல்லாத பட்சம், கம்பருக்கு இதுவரை ஏற்பட்டுள்ள அநீதியை உறுதிப்படுத்துகிறேம் என்றுதான் ஏற்படும். கம்பரைப் புற்றிப் புகழ்கிறதெல்லாம் விருதாவான விஷயம் என்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள்; அவர்கள் வார்த்தைக்கு வலி ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், கம்பரிடம் அபிமானமுள்ள நண்பர்கள் இது விஷயத்தில் வேண்டிய ஜாக்கிரதையுடன் இருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேம்.

செருகு கவிகளாகவுள்ள பாடல்களில்ச் சில அனுபவிக்கக்கூடியவையாய் இருக்கலாம்; உயர்ந்த பொருளுடையனவாய் இருக்கலாம்;

கவி உருவம் கூட அமைந்தனவாக இருக்க லாம். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் இவை, கம்பரது காவிய லக்ஷணத்துக்கு ஒத்தவையாய் இல்லை; கட்டம், பாத்திரம் இவைகளுக்கும் ஒத்தவையாய் இல்லை. என்று தான் சொல்லுகிறோம்.

கவி உருவம்

எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான விஷயம் ஒன்று. கம்பருடைய கவிகளைக் கற்க முன் வரும் போது, விஷயம் எவ்வளவோ உயர்ந்ததாய் இருக்கும்; அருமையாய் இருக்கும். அவைகளை அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். 'கம்பர் கல்வியில் பெரியவர்' அல்லவா — ஆனாலும், விஷயத்தைவிட, அந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லும் முறைதான் முக்கியமானது. சொல்லும் முறை என்றால், செய்யுளில் உண்டாகும் **பா**வ உருவந்தான். விஷயத்தி லுள்ள உணர்ச்சி விம்மியே செய்யுளுக்கு **பா**வ உருவம் கொடுக்கிறது. அப்படிக் கொடுத்து வந்த செய்யுளே கவி.

சீதை, ராமனைக் கண்டதுமுதல் அவனது அழகில் ஒரேபடியாய் ஈடுபட்டு, அதன் காரண மாக ராமனது இருண்ட முடி, சந்திர வதனம், கைகள், தாள்கள், புன்னகை, எல்லாம் மனசில் நிற்கின்றன. இது உண்மைதான். இதைவிடப் பெரிய உண்மை அவனுடைய கம்பீரமான

நடையானது சீதையின் மனக்கண்முன் சதா நிற்பதுதான். இந்த அரிய உண்மையை நன்ருய் அனுபவிக்க வேண்டும். வார்த்தை, எதுகை, மோனை, தாளம் (ரிதும்) இவைகளால் உண்மையானது பாவ உருவம் பெறுகிறது என்பதைத்தான் அதிகமாக அனுபவிக்கவேண்டும். பாவ உருவம் எப்படி வருகிறதென்று பாருங்கள்.

சீதை சொல்லிக் கொள்ளுகிருள் :

படர்ந்(து),ஒளி பரந்(து),உயிர்
பருகும் ஆகமும்,
நடம்தரு தாமரைத்
தாளு மேஅல் ;
கடம்தரு மாமதக்
களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்த(து)என்
உள்ளம் நண்ணியே.

— மிதிலைக்காட்சிப் படலம் – 8

ராமனுடைய நடையின் அழகு, சீதையின் மனசை விட்டுப் போகவில்லை என்ற உண்மை இந்தக் கவியில் ஒரு அதிசயமான உருவத்தை அடைகிறது. தாமரை வித்துக்குள் இருக்கும் ஒரு உண்மை (ஆத்திரம் அல்லது சக்தி) தாமரை மலராக அற்புதமாய் மலர்வது போலத்தான். தாமரை வித்திலுள்ள உண்மை, தாமரை மலராக உருவெடுப்பது

ஒரு சிருஷ்டி அற்புதம். கம்பர் கவிகளும் சிருஷ்டி அற்புதங்களே.

இவையெல்லாம் கருதியே, கவியென்றால் மிக மிக அரிய வஸ்துவென்றும், கவிஞர் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு ஒரு தடவை உலகத்தில் வந்து பிறக்கிறார் என்றும், நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பிறக்கிற வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் கம்பர்.

## 9

கம்பர் சரித்திரக் குறிப்புகள்

கம்பர் சம்பந்தமாகவும், அவர் ஊர் சம்பந்தமாகவும், ராமாயணத்தை அவர் அரங்கேற்றிய நாள் சம்பந்தமாகவும், அரங்கேற்றும் போது உடனிருந்த ஒரு புலவர் முறையே மூன்று பாடல்களைப் பாடினார்.

கம்பர் பிறந்த ஊர், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குற்றாலம் ஸ்டேஷனுக்குத் தெற்கே மூன்று மைலிலுள்ள திருஅழுந்தூர்.

அரங்கேற்றிய இடம், சடையப்ப வள்ளல் இருந்த வெண்ணெய் நல்லூர் (திரு அழுந்தூரிலிருந்து ஆறு மைல்) என்றும் தெரிகிறது. அரங்கேற்றிய தினம் - சாலிவாகன சகாப்தம் 807, பங்குனி மாசம் அஸ்த நக்ஷத்திரம்

(கி. பி. 885 : 9-வது நூற்றாண்டு). அரங்கேற்றும் போது தக்க மனுஷர்கள் வந்திருந்தார்கள் என்பதும் தெரியவருகிறது.

(1) நாரணன் விளையாட்(டு)எல் லாம்
நாரத முனிவன்கூ ற, 
ஆரணக் கவிதைசெய் தான்
அறிந்தவான் மீகியென் பான் ;
சீரணி சோழநாட் டுத்
திருஅழுந் தூருள்வாழ் வோன்
கார்அணி கொடையான்கம் பன்,
தமிழினாற் கவிசெய் தானே.

(2) அம்பிலே சிலையைநாட் டி
அமரர்க்(கு)-அன்(று) அமுதம்சந் த
தம்பிரான் என்னத்,தா னும்
தமிழிலே தன்னைநாட் டிக்,
கம்பநா டுடையவள் ளல்
கவிச்சக்ர வர்த்தி,பார் மேல்
நம்புபா மாலையா லே
நரருக்(கு)இன்(று) அமுதம்சந் தான்.

(3) எண்ணிய சகாத்தம்எண் ணூற்(று)
ஏழின்மேல், சடையன்வாழ் வு
நண்ணிய வெண்ணெய்நல் லூர்
தன்னிலே, கம்பநா டன்,

பண்ணிய இராமகா தை
பங்குனி அத்தநா ளில்,
கண்ணிய அரங்கின்முன் னே,
கவியரங்(கு) ஏற்றி னே.

* * *

பல நூல்களையும், ராமாயணங்களையுமே வாசித்துப் பார்த்த ஒருவர், கம்பர் பாடல்களை வாசித்தவுடன் என்னவிதமான அனுபவம் பிறந்தது என்பதைச் சொல்லுகிறார் :

இம்பர் நாட்டில்ச் செல்வமெல லாம்
எய்தி அரசாண் டிருந்தா லும்
உம்பர் நாட்டில்க் கற்பகக் கா
ஓங்கும் நீழல் இருந்தா லும்,-
செம்பொன் மேரு அனையபு யத்
திறல்சேர் இராமன் திருக்கதை யில்க்
கம்ப நாடன் கவிதையில்ப் போல்க்
கற்றோர்க்(கு) இதயம் களியா தே.

* * *

கம்பர் காலத்திலும் அவருடைய கவியின் அருமையை அறியாதவர்கள் இருந்தார்கள். அவரும் எத்தனையோ ஊருக்கெல்லாம் போய், அனுபவிப்பதற்கு மனுஷர் உண்டா என்று பார்த்தார். உண்டு என்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லாமல்த்தான் போயிற்று. கடைசியாகத் தம் ஊருக்குத் (திருவழுந்தூருக்குத்) திரும்பும்போது, இரவாய்விட்ட காரணத்தால், ஆழூர் என்ற ஊரில்த் தங்க நேர்ந்தது. ஒரு

வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். உள்க் கட்டில் ஒருவர், கம்பர் பாடிய பாடல்களை ஆனந்தமாய்ப் பாடி நண்பர்கள் சிலரோடு அபாரமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் கழித்து, பாடி அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த முதலியாருக்குக் கம்பர், தாம் வந்திருப்பதாகச் சொல்லி விட்டார். ஆமூர் முதலியாரும் நண்பர்களும் வெளியே வந்து என்னென்னவோ உபசாரம் எல்லாம் சொல்லி, கவிஞரை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். தம் ஊருக்கு (திருவழுந் தூருக்கு), அருகாமையிலேயேயுள்ள ஆமூரில்த் தம் கவிகளை அனுபவிக்கும்படியான ரசிகர் கள் இருக்க, வேறு எங்கே எங்கே எல்லாமோ நடந்து தொலைந்தோமே என்ற பாவத்தில், கவி ஒன்று சொல்லுகிறார்.

வெண்பா

உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்
பாக, ஒருகோடி
வெள்ளங்கா லம்திரிந்து
விட்டோமே!-உள்ளபடி
ஆமூர் முதலி
அரசர் கோன் இங்கிருக்கப்,
போமூர் தெரியாமல்ப்
போய்.

*  *  *  *

திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்ப வள்ளல், கம்பரது கவிகளைத் தெய்வப் பாடல்கள் என்றே அனுபவித்து வந்தார். அடுத்த ஊரானதால் அவருடன் அடிக்கடி பொழுது போக்கிக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். சேர்ந்தாற்போல் நாலு நாள் சந்திக்கவில்லையானால் வள்ளலுக்கு ஒருபடியாய் வந்துவிடும்; வண்டியனுப்பிப் புலவரைக் கூட்டி வந்துவிட வேண்டியதுதான். புலவர் வந்ததும், மாம்பழம் என்ன, பலாப்பழம் என்ன, வாழைப்பழம் என்ன எல்லாம் வந்துவிடும்; பாலும் தேனும் வேறே. சாப்பிடவேண்டும் சாப்பிடவேண்டும் என்று ஒரே தொந்தரவுதான். பதார்த்தங்களையும், அன்பையும் அனுபவியாமல் என்ன செய்வார் கம்பர்!

இப்படியெல்லாம் நிகழ்ந்துவரும் நிலைமையில் ஏதோ தூரமான ஊருக்குக் கம்பர் போக நேர்ந்தது. ஒரு மாச காலம் அங்கேயே தங்க நேர்ந்துவிட்டது. பிறகு, தம் ஊருக்குத் திரும்பினார். உடனேயே, திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குப் போய்ச் சடையப்ப வள்ளலையும் பார்த்தார். இதுவரையும் ஏக்கமுற்றிருந்த வள்ளல் புலவரைப்பார்த்து, 'ஏது இத்தனை நாள் தாமசம். என்னை மறந்து விட்டீர்களோ' என்று மிக்க பரிவுடன் கேட்டார். இப்படிக் கேட்ட கேள்வியைக் கம்பரது இதயம் தாங்கவா முடியும்.

வெண்பா

ஆன்பாலும் தேனும்
அரம்பைமுதல் முக்கனியும்
தேம்பாய உண்டு
தெவிட்டுமனம், – தீம்பாய்
மறக்குமோ? வெண்ணெய்
வருசடையா! கம்பன்
இறக்கும்போ தேனும்
இனி.*

* * *

கம்பர் சமாதி, நாட்டரசன் கோட்டையில் (செட்டி நாட்டில்) இருக்கிறது. கம்பர் பிறந்த இடம், திருவழுந்தூர் என்பதுபற்றி யாதொரு சந்தேகமும் கொள்ள இடமில்லை. தமிழ் நாட்டில் கம்பர் பிறந்தார் என்பது பற்றியே தமிழர்கள் பெருமை பேசிக் கொள்ளலாம் என்றால், தம் ஊரில் பிறந்தது பற்றித் திருவழுந் தூர் வாசி ஒருவர் பெருமை கொள்வதில் யாதொரு வியப்பும் இல்லை. கம்பரது பாடல்களை நன்றாய் அனுபவித்தவர்

---

*அரம்பை-வாழை. தேம்பாய-இனிமையானது உடலுக்குள் முழுதும் பாய்ந்து, கடைசியில் மனசுக்குள்ளும் பாய்ந்து விட்டது என்பது குறிப்பு. இனிமேல் நான் இறக்க நேரிடும் போது என்பது பொருள். கம்பன் என்று பெயர் வராமல் இருந்தால், தனிப்பாடல்த் திரட்டைத் திரட்டிய ஆசிரியர், இந்தப் பாடலையும் காளமேகப் புலவர் பாடியது என்று சேர்த்திருப்பார்.

ஒருவர். அந்த ஊரில்க் கோயில் கொண் டருளிய சிவபெருமானிடத்தும் மிக்க பக்தி யுள்ளவர். அவரது எக்களிப்பு எப்படி வருகிறது பாருங்கள்.

வெண்பா

கம்பன் பிறந்தஊர்,
காவேரி தங்கும்ஊர்,

கும்பமுனி சாபம்
குலைந்தஊர், - செம்பதுமத்

தாதகத்து நான்முகனும்
தாதையும்தே டிக்காணா

வேதவித்து மேவும்அழுந்
தூர். *

* * *

மகா கவியை அனுபவிப்பதற்குக் கவித் துவமே இருக்க வேண்டும் ஒருவருக்கு. கவித்துவம் இருப்பவர்தான், உயர்ந்த உண்மையான கவிகளை அனுபவிக்கக் கூடும். அவரே வெறி கொள்பவர் என்றால் மிகை அல்ல.

ஒரு புலவர், நுட்பமான அறிவும் உணர்ச்சியும் படைத்த புலவர். பழைய

---

* காவேரி தங்கும் — காவேரியானது குளங்களைப் பெருக்கி நிற்கும். கும்பமுனிசாபம் குலைந்த ஊர்: அகஸ்திய முனிவருக்குத் திருவழுந்தூரில் வந்ததும் சாபம் நீங்கிய தாகப் புராணக்கதை. வேதவித்து — சிவபெருமான்.

அருமையான தனிப் பாடல்களைப் பாடி, அவற்றிலே திளைத்து வந்தவர். தம்முடன் இருந்த புலவர் பலர், கவிகள் என்று பல செய்யுள்களை இயற்றிவந்தார்கள்; அவை ஒன்றும் கவி லக்ஷணத்துக்கு வரவில்லை. தாம் ஏதோ சில கவிகளைப் பூர்வமான கவிகளின் சட்டத்தில் வைத்து இயற்றினர். இயற்றிய அந்தக் கவிகளைப் புலவர்களும் அரசனுமே, ரொம்பவும் பாராட்டி அனுபவித் தார்கள்.

இந்த நிலைமையில், கம்பர் வந்து சேர்ந்தார் அங்கே. கம்பரது கவிகளைப் பார்த்தார் புலவர். அபாரமாய் இருந்தன, யாராலும் பாட முடியாதபடி. கலைமகள் கடாக்ஷத்தினலே வந்தன என்று சொல்லும் படியிருந்தன. அந்தக் கவிகளில் வெறி கொண்டுவிட்டார் புலவர். தெய்வம் என்றே கம்பரை எண்ணினர். தம் கவிகளை யாரிடத்திலும் பாடுவதில்லை, ராஜ சபைக்கு ஏற்கவே ஏற்காது, என்றும் தீர்மானித்து விட்டார்.

இப்படியெல்லாம் தமிழிலும், கம்பர் கவிகளிலும் திளைத்து, ஒரே ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருந்த புலவருக்கு, வந்துவிட்டது தாங்க முடியாத துக்கம். கம்பர் இறந்து போய் விட்டார்! புலவர் மனசுக்கு இந்தச் செய்தியை நம்பவே முடியவில்லை. அவருக்கு அவ்வளவு

ஒட்டிய அங்கமாயிருந்தார் கம்பர். மெள்ள மெள்ள உண்மை அவர் உள்ளத்தைத் தாக்க நேர்ந்தது. சோகவெறி அவரைப்பிடித்து ஆட்டுகிறது, அப்படியும் இப்படியுமாக ஆட்டு கிறது. அப்பாவி என்ன செய்வார்!

இன்றல்லோ கம்பன்
இறந்தநாள்!

இது என்ன. இன்று இறந்துவிட்டான் என்று சொல்லுகிறீர்களே! சரி சரி, இனிமேல் என்னுடைய புன்கவிகளுக்கு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது, என்று மனங் கசந்த ஒரு பாவத்தில் சொல்லுகிறார் புலவர்.

என்கவிதை
இன்றல்லோ ராஜசபைக்(கு)
ஏறுந்நாள்

மேலும் சொல்லுகிறார்: கம்பர் காரண மாக வியாபாரிகள் தங்கள் மளிகைக்குப் போக வில்லை. மிராசுதார்கள் வயல்வட்டங்களுக்குப் போகவில்லை. கம்பரது பேச்சையும் பாட்டை யும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தது. இனிமேல், மளிகைகளுக்கும் வயல்வட்டங் களுக்கும் ஒழுங்காய்ப் போவார்கள், இன்று முதல் பூமடந்தைக்கும் புவிமடந்தைக் கும் நல்ல காலந்தான். ஆனால், கலையையும் கவியையும் அனுபவிப்பதற்கு இனியார் கூடப்போகிறார்கள்.

வெண்பா

இன்றல்லோ கம்பன்
இறந்தநாள்! என்கவிதை
இன்றல்லோ் ராஜசபைக்(கு)
ஏற்குநாள்!- இன்றல்லோ
பூமடந்தை வாழப்,
புவிமடந்தை வீற்றிருக்க,
நாமடந்தை நூல்வாங்கும்
நாள்! *

டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

குறிப்பு: செய்யுள்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற முன்னுரை, பாவங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கான கைகாட்டிகள். பொருள் விளக்கத்தை அடிக் குறிப்பில்ப் பார்க்கவேணும். அடிக்குறிப்பிலேயே செய்யுளின் பாவ லக்ஷணங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறது. பொருள் கோளுக்கு இணங்க அடையாளங்கள் கொடுத்துப் பாடல்களை அச்சிட்டிருப்பதால், பாடுவதும் அர்த்தம் தெரிந்துகொள்வதும் எளிதாக இருக்கும். கதை நிகழுகிற களத்தையும், பாத்திரங்களையும் மனக்கண்முன் வைத்து, மெள்ளப் பாடி வந்தால், பாவம், உருவம் எல்லாம் எளிதாய் விளங்கி விடும்.

---

*இந்தக் கவி அற்புதமான சோக பாவம் வாய்ந்தது. கம்பரே கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்து எழுதினரோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. மேலே காட்டிய பாவத்துடனேயே கவியைப் பார்க்க வேண்டும். வெறும் விளையாட்டாகத் திரித்துச் சொல்லும் கதையையெல்லாம் மறந்துவிட வேண்டும்.

# 1. கடவுள் வாழ்த்து

## அவர் தலைவர்

உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் இறைவன் உண்டாக்குகிறான், கொஞ்சகாலம் நிலைபெறச் செய்கிறான், பிறகு அவைகளை மறைக்கிறான். இது அவனுக்கு விளையாட்டு. இந்த விளையாட்டானது காலத்தால் ஒரே தொடர்ச்சியாயும், இடம் என்றால் எங்கும் வியாபித்ததாயும் நடக்கிறது. நம்முடைய செயல் ஒவ்வொன்றும் அந்த விளையாட்டுக்குள் அடங்கியுள்ளதுதான். அவனே நமக்குத் தலைவன்: நமக்குப் புகலிடமும் அவனுடைய சரணங்களே.

சந்தம்

தான தன்னன்
    தன்னன தன்னன.

உலகம் யாவையும்
    தாம்உள ஆக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும்
    நீக்கலும், நீங்கலா
அலகி லாவிளை
    யாட்டுடை யார்அவர்
தலைவர் : அன்னவர்க் -
    கேசரண் நாங்களே. (1)

---

1. நீங்கலா — காலத்தால் ஒரே தொடர்ச்சியாயுள்ள. அலகு இலா — இடம் சம்பந்தமாக வரம்பு இல்லாமல் எங்கும் வியாபித்த. சரண் — அடைக்கலம்.

# 2. அவையடக்கம்

## கண்டிப்பார்களா புலவர்கள்

1. மலைபோல் அலைவந்து மோதுகிற பாற்கடலுக்குள் இறங்கி ஒரு பூனை பாலை முற்றும் பருகிவிட நினைப்பது போலத்தான், நான் இராமனுடைய கதையைப் பாட ஆரம்பிப்பதும்.

சந்தம்

தான தன்னன
    தன்னன தன்னன

ஓசை பெற்றுயர்
    பாற்கடல் உற்(று)ஒரு

பூசை முற்றவும்
    நக்குபு புக்கென,

ஆசை பற்றி
    அறையல்உற் றேன்,மற்(று)இக்

காசில் கொற்றத்(து)
    இராமன் கதை,அரோ! (2)

---

2. பூசை – பூனை. நக்குபு – நக்கும்பொருட்டு. **காசில் கொற்றம்** – குற்றம் இல்லாத வீரம்.

2. என்னுடைய தாழ்ந்த செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்தானே தெய்வப்பாடலின் உயர்வு தெரியும்.

வையம் என்னை
இகழவும் மா(சு)எனக்(கு)
எய்த வும்இ(து)
இயம்புவ(து) யாதெனில்:
பொய்யில் கேள்விப்
புலமையி னோர்புகல்
தெய்வ மாக்கவி
மாட்சி தெரிக்கவே. (3)

3. அசுணப் பறவையானது யாழிலிருந்து வரும் இனிய இசையைக் கேட்டு மயங்கியிருக்கும்போது, திடீரென்று பறையோசையைக் கேட்டுவிட்டால், சகிக்க முடியாமல் அப்படியே இறந்து கீழே விழுந்து விடுமாம். பலவகைப்பட்ட அருமையான செய்யுள்களைக் கேட்ட உங்கள் செவிகளுக்கும் என் பாடல்களைக் கேட்டால் சகிக்க முடியாதுதான்.

---

3. **வையம்** – உலகத்தார். **இயம்புவது** – பாடுவது. **புகல்** – பாடும். என் கவியும் பிரயோசனமானதுதான்!

துறைய டுத்த
விருத்தத்தொகைக்கவிக்(கு)

உறைய டுத்த
செவிகளுக்(கு) ஓதில், - யாழ்

நறைய டுத்த
அசுணநன் மாச்செவி

பறைய டுத்தது
போலும்என் பா, அரோ. (4)

4. கவிஞர்கள் விஷயங்களை பாவனை உலகத்தில் ஒரு வெறிமயக்கத்தில் கண்டு பாடுவார்கள். அந்த பாவனை உலகத்தில் பிரவேசிக்க முடியாத சாமானிய மக்களுக்கு, அது பைத்தியம் என்று தோன்றலாம். ஆனால், உண்மையில் அவை பக்தியிலிருந்தே உண்டானவை. அதைப்பற்றித் தர்க்கம் கூற யாருக்கும் பாத்தியதை இல்லை.

முத்தமிழ்த்துறை -
யின்முறை போகிய

உத்தமக்கவி -
ஞர்க்(கு)ஒன்(று) உணர்த்துவன்:

---

4. துறை — செய்யுள் வேறுபாடுகள். அடுத்த — அமைந்த. உறை — உறைவிடம். நறை — தேன்: இங்கே இசை. மாச்செவி — தெய்விகமான செவி. பறை — பறைக் கொட்டின் சத்தம். அரோ — அடடா!

பித்தர் சொன்னவும்
　　பேதையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும்
　　பன்னப் படுபவோ ? (5)

5. குழந்தை ஏதோ செங்கல் துண்டை வைத்துக்கொண்டு தரையில் கோடு இழுத்து வீடு கட்டினதாகப் பாவிக்கும். பாவிக்கும்போது, அதன் மனசில் உண்மையான வீடு, படுக்கையறை, நடன கூடம் எல்லாம் அப்படி அப்படியே இருக்கின்றன. சிற்பத்தில் தேர்ந்தவர்கள் குழந்தையின் மனப்பாங்கே சிற்பத்துக்குச் சிறந்த பாங்கென்று கண்டு அனுபவிப்பார்கள். நானும் என் கவி சம்பந்தமாக அந்தக் குழந்தை நிலையில்த்தான் இருக்கிறேன்.

அறையும் ஆடரங் -
　　கும்படப், பிள்ளைகள்
தரையில்க் கீறிடில்த்
　　தச்சரும் காய்வரோ :
இறையும் ஞானம்
　　இலாதஎன் புன்கவி
முறையில் நூல்உணர்ந் -
　　தோரும் முனிவரோ ? (6)

---

5. முத்தமிழாகிய, எடுத்துரைக்கும் பண்பு, நாடகப் பண்பு, கவிப் பண்பு, இவைகளையறிந்தவர்தான் கவிஞர். அவர்களுக்கு பித்தனாகவும் பேதையனாகவும் தோற்றலாம் : உண்மையில் பக்தனே என்கிறார் தம்மைக் குறித்து.

6. பட — அமையும்படி. தச்சர் — சிற்பம் வல்லார். இறையும் — சிறிதும். முனிவரோ — கோபிப்பாரோ.

## 3. கோசல நாட்டின் வளம்

### விருத்தன்றி வேறேது

1. நாட்டிற்கு உரிய நதி சரயு; சூரிய குலத்து அரசரைப்போல எப்பொழுதும் நன்மையே செய்வது.

தான தன்ன
    தன்ன தன்ன

இரவி தன்குலத்(து)
    எண்ணில்பல் வேந்தர்தம்

பரவு நல்லொழுக்-
    கின்படி பூண்டது

சரயு வாம்நதி ;
    தாய்முலை அன்னதால்

உரவு நீர்நிலத்(து)
    ஓங்கும் உயிர்க்கெலாம். (7)

---

1. இரவி - சூரியன். பரவு - புகழப்படும். படி - முறை. உரவு - பரவி ஓடும்.

2. எருமைகளின் வளம்.

ஈர நீர்ப்படிந்(து)
இந்நிலத் தே,சில
கார்கள் என்ன
வருங்கரு மேதிகள்,
ஊரில் நின்றகன்(று)
உள்ளிட, வண்முலை
தாரை கொள்ளத்,
தழைப்பன சாலியே. (8)

3. தயிர் வளம்: தயிர் கடைகிற சித்திரம்.

தோயும் வெண்தயிர்
மத்தொலி துள்ளவும்,
மாய வெள்வளை
வாய்விட் (டு) அரற்றவும்,
தேயும் நுண்ணிடை
சென்று வணங்கவும்,
ஆயர் மங்கையர்
அங்கை வருந்துவார். (9)

---

2. ஈர – குளிர்ந்த. மேதி – எருமை. கன்று உள்ளிட – கன்றை நினைந்த மாத்திரத்தில். தாரை கொள்ள – பாலைச் சொரிய. சாலி – நெல்வயல்.

3. தோயும் – பக்குவமாக உறைத்திருக்கும். மாய – விசித்திரமான சத்தத்தை உண்டாக்குகிற. தேயும் – வளைய வளையத் தேய்கிறதாகத் தோன்றும். ஆயர் மங்கையர் – இடைச்சியர்.

1. பெண்களுக்குக் கல்வியும் செல்வமும் வாய்ந்திருந்தன.

பெருந்தடங்கண்
  பிறைநுதலார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமும்
  கல்வியும் பூத்தலால்,
வருந்தி வந்தவர்க்(கு)
  ஈதலும், வைகலும்
விருந்தும் அன்றி
  விழைவன யாவையே. (10)

---

4. பிறை நுதலார் - பிறை போன்ற நெற்றியை யுடைய பெண்கள். வைகலும் - ஒவ்வொரு நாளுமே. விழைவன யாவையே - பெண்கள் விரும்புவன வேறு ஏது.

## மேதாவியே இல்லை

1. மரக்கலங்களில் இறக்குமதியாகும் செல்வம், நிலத்தில் விளையும் செல்வம், பூமியில் தோண்டி எடுக்கும் இரத்தினம், இவைகளின் வளம்.

தான தன்னன
    தன்னன தன்னன.

கலம்சு ரக்கும்
    நிதியம், கணக்கிலா
நிலம்சு ரக்கும்
    நிறைவளம், நன்மணி
பிலம்சு ரக்கும், -
    பெறுதற் கரியதாய்க்
குலம்சு ரக்கும்
    ஒழுக்கம் குடிக்கெலாம். (11)

---

5. கலம் சுரக்கும் – கப்பலில் வந்து இறங்கும். நிறைவளம் – தானிய வளம். நல்மணி – நல்ல இரத்தினங்களை. பிலம் – சுரங்கம். பரம்பரையான குடிப் பிறப்புக் காரணமாக எல்லாக் குடும்பங்களிலும் நல்லொழுக்கம் கைகூடும்.

2. இவர் ஊராய்க் கலைகள் நடத்திக்கொண் டிருப்பார்கள். இடையிடையே அருமையான பாடல் களைப் பாடி எல்லாரையும் பரவசமாக்குவார்கள்.

சந்தம்

தானன தனனன
    தனனன தானா.

கோதைகள் சொரிவன
    குளிர் இள நறவம்;
பாதைகள் சொரிவன
    பருமணி கனகம்;
ஊதைகள் சொரிவன
    உறையுறும் அமுதம்;
காதைகள் சொரிவன
    செவி நுகர் கவிகள். (12)

---

6. கோதை – பூங்கொத்து. நறவம் – தேன். பாதை – மரக்கலம். பருமணி – பெரிய ரத்தினங்கள். கனகம் – பொன். ஊதை – குளிர்ந்த காற்று. உறை உறும் – துளியாகிய மழை [illegible] அமுதம் – உடலின் தளர்ச்சியை நீக்கக்கூடிய உயிர்ச்சத்து.

3. பெண்கள் நடந்து செல்லும்போது நாணம், உல்லாசம், சாகசம் முதலான எத்தனையோ சாயல்கள் (பாவங்கள்) வெளியாகின்றன. இவற்றின் பேதங்களையும் வேகங்களையும் அநுபவித்து முடியவில்லை. ஆகையால், ஆடவர் கண்ணும் மனமும் அந்தப் பெண்களைத் தொடர்ந்து செல்கின்றன.

சந்தம்

தான தன்னன
 தான தன்னன

இடங்கொள் சாயல்கண்(டு),
 இளைஞர் சிந்தைபோல்,—

நடங்கொள் சோலைவாய்
 மலர்கொய், தாழ்குழல்

வடங்கொள் பூண்முலை
 மடந்தை மாரொடும்,

தொடர்ந்து போவன
 தோகை மஞ்ஞையே. (13)

---

7. இடங்கொள் சாயல் — வரம்பில்லாத பலவகைப் பட்ட பாவங்கள். நடம் — நாடகம், இடை இடையே கொண்ட சாயல்களைக் கற்பதற்காக மயில்கள் பின் தொடர்ந்தன என்பது குறிப்பு. மலர் கொய் — பூக்களைக் கொய்துகொண்டே நடக்கிற. தாழ்குழல் — நீண்ட கூந்தல். வடங்கொள் — அணிந்த பொன் ஆரங்கள் அபூர்வமான அழகைச் செய்கின்றன. மஞ்ஞை — மயில்.

4

8. கஷ்டத்தைக்கண்டு கொடை கொடுக்கும் போதுதான் இதயம் உருகுகிறது; எதிரியோடு எதிர்த்துப் போர் செய்யும்போதுதான் உண்மையான வீரம் பிறக்கிறது. எல்லோரும் பொய்யே சொல்லா திருந்துவிட்டால், சத்தியவான் என்று ஒருவனைக் குறித்துச் சொல்லுவதில் பொருளில்லை. அப்படியே, சகல கலைகளையும் எல்லோரும் கற்று நுட்பங்களை அறிந்துவிட்டால், ஒருவரைப் பார்த்து இவர் மேதாவி என்று சொல்ல இடமிராது தானே.

வண்மை இல்லை ஓர்
வறுமை இன்மையால்,

திண்மை இல்லை நேர்
செறுநர் இன்மையால்,

உண்மை இல்லை பொய்
உரையி லாமையால்,

ஒண்மை இல்லை பல்
கேள்வி ஓங்கலால். (14)

---

8. ஒண்மை – பேரறிவு. கேள்வி – நுட்பமான உணர்ச்சியோடு கூடிய ஆராய்ச்சி.

# 4. நகரப் படலம்

## ஆம், பொன்னுலகுதான்

1. மாளிகைகளில்ச் சில வெண்ணிற மாளிகைகள். அவைகளை அழகாகச் சிப்பிச் சுண்ணும்பினுல்த் தீற்றி யிருந்தார்கள்.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

திங்களும் கரிதெனு
வெண்மை தீற்றிய
சங்கவெண் சுதையுடைத்
தவள மாளிகை,
வெங்கடுங் கால்பொர
மேக்கு நோக்கிய
பொங்கிரும் பாற்கடல்த்
தரங்கம் போனுமே. (15)

2. அத்தகைய வெண்மையான மாளிகைகளுக்குப் பொன்மயமான ஓடு வேய்ந்திருந்தது. மோட்டின் இறப்பில் புறுக்கள் தங்கி இருந்தன. இறப்பும் அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்தது.

---

1. **சங்கம்** – சிப்பி. **சுதை** – சுண்ணும்பு. **தவள மாளிகை** – வெண்ணிற மாளிகை. **கால்பொர** – புயற்காற்று மோதி அடிக்க. **மேக்கு** – வானம் நோக்கி எவ்வுகிற. **இரும்** – பெரிய. **தரங்கம்** – அலை.

புள்ளியம் புற(வு)இறை
  பொருந்தும் மாளிகை
தெள்ளரும் தமனியத்
  தகடு வேய்ந்தன:
எள்ளரும் கதிரவன்
  இளவெ யிற்குழாம்
வெள்ளியங் கிரிமிசை
  விரிந்த போலுமே. (16)

3. கட்டடங்களுக்கு வெள்ளியினாலும் தங்கத்தினாலும் ரேகையும் பட்டையும் பலவிதமாகக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

மின்என விளக்கென
  வெயிற்பி ழம்பெனத்
துன்னிய தமனியத்
  தொழில்த மைத்த, அக்
கன்னிநல் நகர்நிழல்
  கதுவ லால்அரோ,
பொன்னுல காய(து) அப்
  புலவர் வானமே. (17)

---

2. புறவு – புறு. இறை – இறப்பு. தமனியம் – பொன். கதிரவன் – சூரியன். இளவெயிற் குழாம் – காலையில் சூரியன் பரப்பும் மஞ்சள் கிரணத் தொகுதி.

3. தமனியம் – தங்கம் முதலிய உலோகங்கள். கன்னி நல் நகர் – கன்னிப் பெண்களைக் காத்த மாதிரி காத்த நகர். நிழல் – பிரதி பலித்த ஒளி. கதுவல் – பற்றுதல். புலவர் – தேவர்களது.

# 5. அரசியற் படலம்

## உயிர்க்குள் எல்லாம் நங்கும் உயிர்

தசரத மன்னன் அரசு புரிந்த விதத்தைக் கூறும் படலம்.

1. அயோத்தி நகரத்துக்கு நாலு புறத்திலும் மதிலும், மதிலுக்கு வெளியில் அகழியும், உள்ளே மாளிகைகளும் இருக்கின்றன. தசரத மன்னன் இந்த அயோத்தியை ஆளுகிறான். அப்படியே உலகம் முழுவதையும் சக்கரவர்த்தியாக ஆளுகிறான். அயோத்தியைப்போல உலகத்துக்கும் சக்கரவாளகிரி மதில், அதற்கு வெளியிலுள்ள நாற்கடலும் அகழி, இடையிலுள்ள விந்தியம் பொதிகை முதலான மலைகள் மாளிகைகள் போல் அமைந்திருக்கின்றன என்பது விஷயம்.

*தானன தானன*
*தான தன்னன*

நேமிமால் வரைமதில்
ஆக, நீள்புறப்

பாமமா கடல்கிடங்(கு)
ஆகப், பன்மணி

வாமமா ளிகைமலை
யாக, மன்னற்குப்

பூமியும் அயோத்திமா
நகரம் போலுமே. (18)

---

1. **நேமிமால்வரை** – சக்கரவாளகிரி. **பாம** – பரந்து விசாலமான. **வாம** – அழகிய.

2. எதிராளி சரியான பலமுள்ளவனு என்று அறிந்துதான், தசரதன் போர்க்குப் புறப்படுவான். எல்லாருமே இவன் காலில் விழுந்து வணங்குவார்கள்.

ஆவரும் வன்மைநேர்
அறிந்து நீட்டலால்

மேவரும் கையடை
வேலும் தேயுமால்;

கோவுடை நெடுமணி
மகுட கோடியால்

சேவடி அணிந்தபொற்
கழலும் தேயுமால். (19)

3. வெண்கொற்றக் குடையானது ஆட்சியின் அடையாளம். ஆட்சியானது சக்கிரனைப்போல உட்பகையாகிய இருளை நீக்கும். வெளியிலிருந்து ஏற்படுகிற பயமாகிய வெப்பத்தைத் தடுக்கும். ஏகசக்கராதிபத்தியம் ஆனதால், உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் குடை பாதுகாப்பா யிருந்தது.

மண்ணிடை உயிர்தொறும்
வளர்ந்து நேமியின்றித்

தண்ணிழல் பரப்பவும்
இருளைத் தள்ளவும்

---

2. ஆவரும் – தன் பராக்கிரமத்துக்குத் தக்க. நேர் – பகை. மேவரும் கையடை – யாருக்கும் கிடைக்காததாய் சதா கையில் அமர்ந்துள்ள வேல். மகுட கோடி – கிரீடத்தின் சிகரம். கழல் – தசரதன் காலில் அணியும் வீரத் தண்டை.

3. வளர்ந்து – நாலா பக்கமும் விரிந்து.

அண்ணல்தன் குடையது
அமையும்; ஆதலால்
விண்ணிடை மதியினை
மிகையி தென்பவே. (20)

4. உடலை, அதனுள்ளிருக்கும் உயிரானது பாதுகாக்கிறது. தசரத மன்னனும், கடவுள் தத்துவம் போல, உயிருக்குள் உயிராகி நின்று பாதுகாத்தான்.

வயிரவாள் பூண் அணி
மடங்கல் மொய்ம்பினன்,
உயிரெலாம் தன்னுயிர்
ஒப்ப ஓம்பலால்,
செயிரிலா உலகினில்
சென்று நின்றுவாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர்
உயிரும் ஆயினன். (21)

3. குடை — நிர்வாகத்துக்கு அடையாளம். மிகை — வேண்டாதது.

4. வயிரவாள் : வைரத்தோடு கூடிய பிரகாசம் கொண்ட. மடங்கல் — சிங்கம். மொய்ம்பு — பலம். ஓம்பல் — பாதுகாத்தல். செயிர் — குற்றம். சென்று நின்று வாழ் உயிர் — பிராணிகள் போல இடம் விட்டுப் பெயர்ந்தும், பூண்டுகளைப் போல இடம் விட்டுப் பெயராமலும் வாழும் உயிர் வர்க்கங்களில் எல்லாம். உயிரெலாம் — ஜீவன்களுக்குளெல்லாம். உயிரும் — பரமாத்மாவும்.

# 6. கையடைப் படலம்

## குலம் செய்தவம்

1. மேலே சொன்னபடி அரசாண்ட காரணமாக, ஜீவிகளெல்லாம் தாரகனுடைய பாதுகாப்பை (குடையைப்) பெற்றிருந்தார்கள். அவனுடைய வெற்றிமுரசு உலகெங்கும் ஒலிக்கிறது. இந்த நிலைமையில், ஆனந்தமாயிருக்கும் ஒரு நாள் :

சந்தம்

தானன தானன
  தான தன்ன

அரசர்தம் பெருமகன்,
  அகிலர் யாவையும்

விரகுறு தனிக்குடை
  விளங்க, வெற்றிசேர்

முரசொலி கறங்கிட,
  முனிவர் ஏத்துறக்

கரைசெயல் அரியதோர்
  களிப்பின் வைகுநாள். (22)

2. தேவலோகத்திலிருந்து எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். ஒரே சந்தேகம் உண்டாய்விடும் அவர்களுக்கு. இது தேவலோகத்து மண்டபமோ என்ற சந்தேகம்தான். சிற்பி மண்டபத்தை எப்படிக் கட்டினான் என்ற விஷயமும் விளங்காது. உயரமும் ஆகாயத்தை அளாவி

---

1. விரகுறு – வியாபித்துள்ள. கறங்கிட – ஒலிக்க. ஏத்துற – புகழ. கரை – எல்லை.

இருந்தது. இந்தகைய அருமையான வேலைப்பாடு அமைந்த மண்டபத்தில் வந்து சேர்ந்தான் சக்கரவர்த்தி.

நனைவரு கற்பக
நாட்டு வானவர்

அனைவரும் அணைதர,
அயிர்க்கும் சிந்தையால்

நினையவும் அரியது,
விசும்பின் நீண்டதோர்

புனைமணி மண்டபம்
பொலிய எய்தினன். (23)

3. வானுலகத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஆகாயத்தில் திரிந்துவரும் சாரணர்கள் பார்த்துத் தேவேந்திரன் தானே என்று சந்தேகிப்பார்கள்.

தூயமெல் அரியணைப்
பொலிந்து தோன்றினன்,

சேயிரு விசும்பிடைத்
திரியும் சாரணர்

---

2. **நனைவரு** – தேன் சொட்டுகிற. **அயிர்க்கும் சிந்தையால்** – (இது தேவலோகம்தானோ என்று) சந்தேகிக்கும் மனசினால். **விசும்பு** – வானம். **பொலிய** – அரசன் வந்தது காரணமாகவே மண்டபத்துக்கு ஒரு விளக்கம் உண்டாயிற்று.

3. **அரியணை** – சிம்மாசனம்.

நாயகன் இவன்கொல்என்(று)
அயிர்த்து, நாட்டம்ஓர்
ஆயிரம் இல்லையென்(று)
ஐயம் நீங்கவே. (24)

4. இப்படி விளங்கிய அரசன் முன்னே ஒரு முனிவர் வந்தார். அவர் யார்? மக்கள் சமுதாயத்தையும் தேவர்கள் என்னும் அதிகாரிகளுக்குள்ளிருக்கும் எண்ணிறந்த கூட்டங்களையும் — ஏன், பேரண்டம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கும் இருப்பு தத்துவத்தையும் — சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்ட விஸ்வாமித்திர முனிவர்தான்.

மடங்கல்போல் மொய்ம்பினன்
முன்னர், மன்னுயிர்
அடங்கலும் உலகும்வே(று)
அமைந்துத், தேவரோ(டு)
இடங்கொள்நான் முகனையும்
படைப்பன் ஈண்டெனத்
தொடங்கிய கோசிக
முனிவன் தோன்றினன். (25)

5. முனிவரைப் பணிவதற்காக அரசன் எழுந்தான். எழும்போது, மார்பிலுள்ள ஆரமும் பதக்கமும் பிரகாசித்தன.

---

3. நாயகன் – தேவேந்திரன். நாட்டம் – கண். ஐயம் நீங்கத் தோன்றினன்.

4. மடங்கல் – சிங்கம். மொய்ம்பு – பலம். இடங்கொள் – எங்கும் வியாபிக்க. கோசிகன் – விஸ்வாமித்திரர்.

சந்தம்

தான னன
தன்ன னன
தன்ன னன
தன் ன.

வந்து முனி
எய்து தலும்
மார்பில் அணி
ஆ ரம்

அந்த ர
தலத்(து) இரவி
அஞ்ச ஒளி
விஞ் சக்,

கந்த மல-
ரிற்க டவுள்
தன் வரவு
கா ணும்

இந்தி ரன்
எனக் கடி(து)
எழுந்த டி
பணிந் தான். (26)

6. முனிவரை ஆசனத்திருக்கச் செய்கிறான்.

---

5. அந்தரதலத்து இரவி – வானிலுள்ள சூரியன். கந்த மலரிற் கடவுள் : பிரமதேவன், கடிது – அவசரமாக.

பணிந்து, மணி
செற்று பு
துயிற்றி அவிர்
பைம் பொன்

அணிந்த தவி(சு)
இட்டி னிது
அருத்தி யொ(டு)
இருத் தி

இணைந்த கம
லச்ச ரண்
அருச்சனை செய்(து)
இன் றே

துணிந்த நெடு
வினைத்தொ டர்(பு)
எனத்தொ ழுது
சொல் லும். (27)

7. அரசன் தன் மனக்கருத்தை வெளியிடுகிறான் :

நிலம்செய் தவம்
என்று ணரின்
அன்று : நெடி
யோய் ! என்

---

6. செற்றுபு — நெருங்கலாக. துயிற்றி — பதித்து. அவிர் — பிரகாசிக்கும். அணிந்த — அழகிய வேலைப்பாடுடைய. தவிசு — ஆசனம். அருத்தி — அன்பு. இணைந்த — ஜோடியாகச் சேர்ந்துள்ள. சரண் — பாதங்களை.

7. நிலம் — நாட்டிலுள்ள குடிகள். நெடியோய் — பெரியோய்.

நலம்செய் வினை
உண்டெ னினும்
அன்(று):இந் நக
ரே யான்

வலம்செய் து
வணங்க எளி
வந்த இது
முந் நெம்

குலம்செய் தவம்
என்றி னிது
கூற முனி
கூ றும். (28)

---

7. நலம்செய் வினை – நன்மையைத் தரக்கூடிய தருமச் செயல். வலம் செய்து – பிரகாரம் வந்து. எளிவந்த – என் முயற்சி இல்லாமல் எளிதாக வந்த. முந்து – பூர்வத்தில்.

## 8. முனிவர் பதில் சொல்கிறார்.

சந்தம்

தானன தானன
தானன தானன
தானன தன்

என்அனைய முனிவரரும்
இமையவரும் இடையூ(று)ஒன்று
உடையரா னல்,—

பல்நகமும் நகுவெள்ளிப்
பனிவரையும், பாற்கடலும்,
பதுமபீ டத்(து)

அந்நகரும், கற்பகநாட்(டு)
அணிகவரும் மணிமாட
அயோத்திஎன் னும்

பொன்நகரும் அல்லாது,
புகலுண்டோ ! இகல்கடந்த
புலவுவே லோய் ! (29)

---

8. பல்நகமும் — வேறு பல மலைகளையெல்லாம். நகு — ஏளனம்பண்ணிச் சிரிக்கிற. வெள்ளிப் பனிவரை — கைலையங்கிரி. பதும பீடத்து அந்நகர் — தாமரையாசனம் அமைந்துள்ள பிரமலோகம். தேவேந்திர லோகத்தின் அழகைக் கவர்ந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற அயோத்தி என்றார். பொன் நகர் — அழகிய நகர்.

9. தேவேந்திரனே தசரதனுக்குக் கடமைப் பட்டவன் என்று முனிவர் மறுபடியும் புகழ்கிறார்.

இன்தளிர்க்கற் பகநறுந்தேன்
இடைதுளிக்கும் நிழல்இருக்கை
இழந்துபோந் து,

நின்தளிக்கும் தனிக்குடையின்
நிழல் ஒதுங்கிக் குறையிரந்து
நிற்ப,நோக் கிக்,

குன்(று)அளிக்கும் குலமணித்தோள்ச்
சம்பரனைக் குலத்தோடும்
கொன்று,போ ரில்

அன்(று)அளித்த அரசன்றே
புரந்தரன் இன்(று) ஆள்கின்ற(து)
அரச! என் றான். (30)

10. முனிவரது புகழ்ச்சியைக் கேட்ட அரசன் அப்படியே ஆனந்தத்தில் முழுகிவிடுகிறான்.

உரைசெய்யும் அளவில், அவன்
முகம்நோக்கி, உள்ளத்தில்
ஒருவரா லும்

கரைசெய்ய அரியதொரு
பேர்உவகைக் கடல்பெருகக்
கரங்கள்கூப் பி,

9. இருக்கை – ஆசனம். தளிக்கும் – குளிர்ச்சியைச் செய்யும். போரில் – யுத்த களத்திலேயே.

அர(சு)எய்தி இருந்தபயன்
எய்தினன் மற்(று) இனிச்செய்வ(து)
அருளெனக்கென் று.

முர(சு)எய்து கடைத்தலையான்
முன்மொழியப், பின்மொழியும்
முனிவன் ஆங்கே. (31)

11. வேள்வியைச் சொல்லிய நான் வேண்டும் என்று அரசனை முனிவர் சொல்ல, அதன் பிறகு முனிவர் பேச ஆரம்பிக்கிறார்:

தருவனத்துள் யான் இயற்றும்
தவவேள்விக் கிடையூறாத்,
தவஞ்செய்வோர் கள்

வெருவரச்சென்(று) அடைகாம
வெகுளியென, நிருதர் இடை
விலக்காவண் ணம்

செருமுகத்துக் காத்தி!என,
நின்சிறுவர் நால்வரினும்
கரியசெம் மல்

ஒருவனைத்தந் திடுதியென
உயிர்இரக்கும் கொடுங்கூற்றின்
உளையச்சொன் னான் (32)

---

10. கடைத்தலை — ஆசார வாசல்.

11. தரு — மரம் அடர்ந்த. வேள்வி — யாகம். வெருவர — பயப்பட. அடை — தொகுதியாகச் சேர்ந்து வருகிற. காமம் — ஆசை. வெகுளி — கோபம். நிருதர் — அரக்கர். செருமுகத்து — போர் முனையில். காத்தி — காப்பாயாக. கரிய செம்மல் — கருநிறத்தோடு கூடிய வீரனாகிய ராமன். உளைய — வருந்தும்படி.

12. அரக்கர்களோடு போர்செய்ய வேண்டியிருக்கிறது; பிள்ளையைத் தன்னோடு அனுப்பு என்கிறான் தந்தைக்கு எவ்வாறு வருத்தத்தைக் கொடுக்கும்! இதை எண்ணவில்லை விஸ்வாமித்திரர்.

எண்ணிலா அருந்தவத்தோன்
இயம்பியசொல், மருமத்தின்
எறிவேல்பாய்ந்த

புண்ணில்ஆம் பெரும்புழையில்
கனல் நுழைந்தால் எனச், செவியில்
புகுதலோடும்,

உண்ணிலா வியதுயரம்
பிடித்துந்த, ஆருயிர்நின்(று)
ஊசலாடக்,

கண்இலான் பெற்றிழந்தான்
எனஉழந்தான் கடுந்துயரம்,
காலவேலான். (33)

13. ராமனை யுத்தத்துக்கு அனுப்பமாட்டேன் என்று சொன்னால் முனிவருக்கு வருத்தம் உண்டாகும் என்று எண்ணி, ஒரு யுக்தி பண்ணுகிறான் தசரதன்:

---

12. மருமம் – மார்பு. புழை – துவாரம். நிலாவிய – நிலையாய்ப் பொருந்திய. உந்த – வெளியே தள்ள. உழந்தான் – வருந்தினான். காலவேல் – எமன்போன்ற வேல்.

தொடையூற்றின் தேன் துளிக்கும்
நறுந்தாரான் ஒருவண்ணம்
துயரம் நீங்கி,
'படையுற்றால் இவன், சிறியன்
இவன்; பெரியோய்! பணியிதுவேல்,
பனி நீர்க்கங்கை
புடையூற்றுச் சடையானும்
நான்முகனும் புரந்தரனும்
புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக்(கு) இடையூறாய்
யான்காப்பன் பெருவேள்விக்(கு)
ஏகு' என்றான். (34)

14. ராமனை அனுப்ப மனமில்லாமல், தானே வந்து உதவுவதாகச் சொல்லிப் பார்க்கிறான் அரசன் என்ற. முனிவருக்கு அபாரமாய்க் கோபம் வந்துவிடுகிறது. பக்கத்திலிருந்த அரசனது குருவான வசிஷ்ட முனிவர், விசுவாமித்திரரின் கோபத்தைத் தணித்து, அரசனிடம் சொல்லுகிறார்: "ராமன் எல்லாக் கலைகளையும் கற்று, கலைக்கடலாக விளங்குகிறான் என்பது உண்மையே. ஆனாலும் இப்போது, அவனுக்குப் பெரிய யோகம் கிட்டியிருக்கிறது. விசுவாமித்திரரிடமிருந்து எத்தனையோ புதிய வித்தைகளைக் கற்கப் போகிறான். ஆகவே அவருடன் அனுப்புவது ரொம்ப நல்ல காரியம்" என்பதாக.

---

13 தொடையூற்றின் - தேன் கட்டிக் துளிப்பது போல. நறும் - வாசனையுள்ள. படை ஊற்றம் - படையை உபயோகிப்பதில் தேர்ச்சி. பணி - கட்டளை. புடையூற்றும் - பக்கத்தில் எல்லாம் பாய்ந்து வடியும்.

சந்தம்

தான தன்னன
தான தன்னன.

பெய்யும் மாரியால்ப்
பெருகு வெள்ளம்போய்

மொய்கொள் வேலைவாய்
முடுகும் ஆறுபோல்,

ஐய! நின்மகற்(கு)
அளவில் விஞ்சைவந்(து)

எய்து காலம்இன்(று)
எதிர்ந்த(து)என்னவே. (35)

15. ராமனை அனுப்ப அரசன் சம்மதிக்கிறான். ராமனும் யுத்தத்துக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறான்.

வென்றி வாள்புடை
விசிந்து, மெய்ம்மைபோல்

என்றும் தேய்வுறாத்
தூணியாத்(து), இரு

---

14. மாரி – மழை. மொய்கொள் – ஏகமாக நிறைந்த. **வேலைவாய்** – கடலிடத்து. முடுகும் ஆறுபோல் – மண்டுகிற விதம்போல. விஞ்சை – வித்தை. எய்து காலம் – அடையும் யோக காலம்.

15. வென்றி வாள் – எந்த இடத்திலும் வெற்றியைத் தரவல்ல வாள். புடை – பக்கம். விசித்து – கட்டி. **மெய்ம்மை** : கடவுளின் மூலதத்துவப் பொருள்; அதிலிருந்தே எல்லாச் சிருஷ்டிப் பொருள்களும் வந்தன. **தூணி** – அம்பு வைக்கும் கூடு.

குன்று போன்றுயர்
தோளில் கொற்றவில்
ஒன்று தாங்கினான்,
உலகந் தாங்கினான். (36)

16. போர்க்கோலம் கொண்ட தம்பியும் தானுமாக, தந்தையிடம் விடைபெற்று விஸ்வாமித்திரர் பின் போகிறான் ராமன்.

அன்ன தம்பியும்
தானும், ஐயனும்
மன்னன் இன்னுயிர்
வழிக்கொண் டாலெனச்
சொன்ன மாதவன்
தொடர்ந்து, சாயைபோல்
பொன்னின் மாநகர்ப்
புரிசை நீங்கினான். (37)

17. விஸ்வாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர் ஆகிய மூவரும் தவம்செய்கிற பெரியோர்கள் வாழும் ஆசிரமங்கள்

---

15, கொற்றம் - வெற்றி. உலகத்தையே தாங்கிய கடவுளின் அவதாரமான ராமனே இப்படிப் போர்க்கோலம் கொண்டான் என்று சொல்லுகிறார் கவிஞர்.

16. அரசனிடம் ராமன் விடைபெற்றுச் சென்றது, அரசனுடைய உயிரே அவனை விட்டுப் போனதுபோல் இருந்தது. வழிக்கொண்டால் - விடைபெற்றுச் சென்றால். சொன்ன - பின்னே வரும்படி சொன்ன. புரிசை - கோட்டை மதில்.

சூழ்ந்த பிரதேசங்களைக் கடந்து போய், மலைச் சாரல்களில் சிற்றருவிகளாக விழும் சரயுநதிப் பக்கத்தை அடைந்தார்கள்.

வரங்கள் வாய்ந்திடத்
தவஞ்செய் வோர்கள்வாழ்

புரங்கள் சூழ்தரு
புலங்கள் நீங்கிப்போய்,

அரங்கின் ஆடுவார்
சிலம்பின், நின் றுநின்(று)

இறங்கு வார்புனல்ச்
சரயு எய்தினர். (38)

---

17. புரம் – ஆசிரமம். அரங்கு – நடன மண்டபம். சிலம்பின் – பாதசரம் போல. இறங்கு – தட்டுத் தட்டாய் அழகாய் இறங்கி விழுகிற. வார் – பொழியும்.

# 7. தாடகைவதைப் படலம்

## இதோ வருகிறது வேல்

1. விஸ்வாமித்திரர் ராமன் லக்ஷ்மணன் ஆகிய மூவரும் நாட்டைவிட்டு வெளியே போகும்போது ஒரு பாலைவனப் பக்கமாக வந்தார்கள். அந்தப் பாலைவனத்தில் ஈரப்பசை என்பது கொஞ்சமும் இல்லை. எதுபோல? நல்வினை தீவினை ஆகிய வேறுபாடு அற்றுவிட்டால், ஒன்றுக்கு ஆசை கிடையாது, கோபம் கிடையாது, எல்லாம் கடவுள் அருளாலே செயல்தான் என்ற துணிவு ஏற்பட்டுவிடும். மேலேசொன்ன இருவினையாகிய அகழிகளைத் தூர்த்துவிட்டு, காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆகிய மூன்று மதில்களையும் இடித்துத் தள்ளிவிட்டு, அதுமூலம் இருக்கும் முக்திக்கு அப்படியே வேகமாய்ப் போகிறவர்கள் தான் யோகிகள். அவர்கள் மனதில் ஈரப்பசை கிடையாதுதானே?

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

நாவரும் இருவினை
செற்றுத், தள்ளரும்

மூவகைப் பகையரண்
கடந்து, முத்தியில்

---

1. நாவரும் — நாவால் முடியாத. இருவினை — நல்வினை தீவினையாகிய அகழிகள். செற்று — தூர்த்து. தள்ளரும் — தள்ளமுடியாத. மூவகைப் பகையரண் — காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிய மதில்கள். அரண் — மதில்.

போவது புரிபவர்
மனமும், பொன்விலைப்
பாவையர் மனமும்போல்
பசையும் அற்றதே. (39)

2. இந்தப் பாலைவனத்தில் ஒரு கொடிய அரக்கி யிருக்கிறாள் என்று விசுவாமித்திரர் ராமனுக்கு விஸ்தாரமான வார்த்தைகளில் சொல்லுகிறார்.

மண்உருத்(து) எடுப்பினும்
கடலை வாரினும்,
விண்உருத்(து) இடிப்பினும்
வேண்டிற் செய்கிற்பாள் :
எண்,உருத் தெரிவரும்
பாவம் ஈண்டிஓர்
பெண்உருக் கொண்டெனத்
திரியும் பெற்றியள் (40)

3. அவள் பெயர் தாடகை என்கிறார்.

காடுறை வாழ்க்கையள்
கழலின் காலினள்,
சூடக அரவுஉறழ்
சூலக் கையினள்,

1. பொன் விலைப் பாவையர் – பரத்தையர்.

2. மண் – பூமியை. உருத்து – கோபித்து. பாவங்களின் எண்ணிக்கையும் தெரியாது, அவைகளின் உருவமும் தெரியாது. ஈண்டி – திரண்டு. பெற்றி – தன்மை.

3. சர்ப்பம் போன்ற சூடகம் நெளிந்து பயத்தை உண்டாக்கும்படியாகக் கையில் கிடக்கிறது. அரவு உறழ் – சர்ப்பம் நெளியும் பாவனையில் வேலைப்பாடு.

ஆடவர் பெண்மையை
அவாவும் தோளினாய்!
தாடகை என்பது
சரக்கி நாமமே. (41)

1. "ராமனே, நீ சாட்சாத் திருமால் அல்லவா! அருமையான உலகத்தை நீ பாதுகாத்து, அதிலுள்ள உயிரினங்கள் எல்லாவற்றையும் முறைப்படி வாழச் செய்வாய். ஆனால், தாடகையின் காரியத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றால், அந்த உயிரினங்களும் தனக்காகவே படைக்கப்பட்ட உணவுப்பொருள்கள் என்று கொன்று வருகிறாள். இனிமேல் நம்முடைய கதி என்னாகுமோ?" என்று முனிவர் தம் ஆத்திரத்தை வாய்விட்டுக் கவலையாக வெளியிடுகிறார்.

சந்தம்

தான னன
தன்ன னன
தன்ன னன
தன்ன

புன்உல(கு)
அளித்து முறை
நின்ற உயிர்
எல்லாம்

தன்உணவெ
னக்கருது
தன்மையவள்!
மைந்த,

3. தோளினாய் — ராமனே. சரக்கி — அக்கிரமக்காரி.
4. மைந்த — ராமனே.

என்இ னி
　　உணர்ந்து வ(து)
　　　　இனிச் சிறிது
　　　　　　நா ளில்

மன் உ யிர்-
　　அனைத்தை யும்
　　　　வயிற்றில் இடும்
　　　　　　என் றான். (42)

5. குருமூர்த்தியான விஸ்வாமித்திரர் இவ்வளவு சொல்லவும், ராமனுக்கும் ஆங்காரம் பிறந்துவிட்டது. தலையை ஒரு அசைவு அசைத்துக்கொண்டு பேசுகிறான்.

அங்கி றைவன்
　　அப்ப ரி(சு)
　　　　உரைப்ப அது
　　　　　　கே ளா

கொங் குறை
　　நறைக் குழல
　　　　மலர்க்கு ழல்
　　　　　　துளக் கா

எங்கு றைவ(து)
　　இத்தொ ழில்
　　　　இயற் று பவள்
　　　　　　என் றான்

5. கேளா — கேட்டு. கொங்கு — வாசனை. நறை — தேன். குழல் — குடுமி. துளக்கா — அசைத்து. விஷ்ணு மூர்த்தியாய் இருந்தபோது கையில் சங்கு, இப்போது வில் என்கிறார்.

சங்(கு) கைய
கரத்தொரு
தனிச்சிலை
தரித்தாய் (43)

6. 'இந்த மலையில்தான் அவள் இருக்கிறாள்' என்று முனிவர் சொன்னாரோ இல்லையோ, உடனே கன்னங்கரிய மலையின் உச்சியில் நெருப்பு எரிவது போல ஒரு தோற்றம் வந்தது.

கைவரை
எனக்(கு) கைய
காளை உரை
கேளாய்.

ஐவரை
அகத்திடை
அடைத்த முனி,
'ஐயா!

இவ்வரை
இருப்ப(து) அவள்
என்பதனின்
முன்(பு) ஓர்

6. கைவரை – யானையுடைய மலை, அதாவது யானை. காளை – ராமன். கேளாய் – கேட்டாய். ஐந்து புலன்களையும் (ஐவரை) வெளியே பிரவேசிக்காமல் உள்ளேயே அடக்கிச் செலுத்திய யோகி விஸ்வாமித்திரர்.

மைவரை
நெருப் பெரிய
வந்த தென
வந் நாள், (44)

7. அவளுடைய ... நெருப்புப்போல் இருந்தது. மற் றப்படி, ... பல், வாய், கண் இவையெல்லாம் எப்படி இருந்தன?

இறைக் கடை
துடித்த புரு
வந்நள், எயி(று)
என் றும்

பிறைக் கடை
பிறங் கிட
மடித்த பில
வா யள்,

மறக் கடை
அரக்கி, வட
வைக்க னல்
இரண் டாய்

---

6. மை வரை — கருமலை போன்ற அரக்கியின் உருவம். செம்பட்டை ரோமமானது பரட்டையாய்ச் சிதறி நின்றது, நெருப்புப்போல இருந்தது என்கிறார்.

7. இறைக்கடை — கடைசியான சிறு பாகம்: அது மாத்திரம் துடிக்கும்போது அடங்காத கோபக்குறி. எயிறு — பல். பிலம் — குகைபோன்ற பெரிய துவாரம். மறக்கடை அரக்கி — கொடுமைக்கு இதற்குமேல் இல்லை என்று சொல்லும்படி இருந்த அரக்கி; அபாரமாகப் பெருத்து விரிந்த அவளுடைய கரிய உருவம் கடல்போல இருந்தது; கண்கள் கடலிலுள்ள வடவாமுகாக்கினி போல இருந்தன.

நிறைக் கடல்
முகிழ்த் தென
நெருப் பெழ
விழித் தாள் (45)

8. கழுத்தில் போட்டிருந்த ஆபரணமும் பயத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாய் இருந்தது. மதம் பிடித்த யானைகள் கையோடு கை கோத்தமாதிரி ஆபரணம் செய்யப்பட்டிருந்தது. போதாக்குறைக்கு, அவள் கர்ச்சிக்கவும் செய்தாள்.

கடம்க லுழ்
கடுங்க ளிறு;
கையொ டுகை
தெ ற்று
வடங்கொ ள,
நுடங்கும் இடை
யாள்;ம றுகும்
வா னோர்
இடங்க ளும்,
நெடுந்தி சையும்
எழு லகும்,
எங் கும்
அடங்க லும்
நடுங்க, உரு(மு)
அஞ்ச நனி
ஆர்த் தாள். (46)

---

8. கடம் – மதம். கலுழ் – பொழிகிற. தெற்று – தெற்றி, பொருந்தி. மறுகும் – கஷ்டப்படும். உருமு – இடி. ஆர்த்தாள் – கர்ச்சித்தாள்.

9. என்ன வார்த்தை சொல்லிக் கர்ச்சித்தாள்? 'எல்லா உயிர்களையும் தின்று கருவறுத்துவிட்டேன். அதனால், ஐயோ போகட்டும் என்று கருதி, எனக்கு ஆகாரமாக வந்தீர்களோ?' என்றுதான்.

'கடக்க ரும்
வலத்தெ னது
காவல் இது!
யா வும்

கெடக் கரு
அறுத் தனன்:
இனிச் சுவை
கிடைக் கும்

விடக்(கு)அ ரி
தெனக்க ருதி
யோ,வி றிய(து)
உந் தப்

படக்க ருதி
யோ,ப கர்மின்
வந்த பரி(சு)'
என் றே. (47)

10. 'யாரையும் அப்படியே விழுங்கி விடுவேன்' என்ற தோரணையைக் காட்ட மேகங்களைப் பிடித்துப் பிழிந்து வாயில் பெய்தமாதிரி, முதலில் ஒரு பயங்கரமான அபிநயம் பிடித்தாள்.

---

9. காவல் – காவலுக்கு உட்பட்ட இடம். கெட – அழிந்துபோக. விடக்கு – மாமிச உணவு. உந்த – தள்ள. பட – சாக. இது வீரமும் ஹாஸ்யமும் கலந்த பாவமுடைய பாடல்.

மேகம் அனைய
பற்று பு
பிறிந்த னள்
விழுங் கா.

மாக வரை
அற்று க
உடைத்த னள்,
மதித் தின்

பாகம் எ னும்
முற்றெ யி(று)
அதுக்கி, அயில்
பற் று

ஆக மிடை
உய்த்தெ திவள்
என்றெ திர்
அழன் றனள் (48)

10. பற்றுபு – பற்றி. விழுங்கா – விழுங்கி. மாக – பெரிய. மதித்தின்பாகம் – பிறைச்சந்திரன். முற்றெயிறு – விளைந்த பல். அதுக்கி – சத்தம் உண்டாகும்படி கடித்து. அயில் – வேல். ஆகம் – மார்பு.

11. முனிவருக்கு அவளை அப்படியே கொன்று விடவேண்டும் என்ற கருத்துத்தான். ஆனாலும் அவள்மேல் அம்பை ஏவி உயிரை வாங்க ராமனுக்கு மனமில்லை.

சந்தம்

தான னன
    தன்ன னன
        தன்ன னன
            தன் ன

அண்ணல் முனி
    வற்க து
        கருத்தெ னினும்
            ஆ வி

உண்ண ன
    வடிக் கணை
        தொடுக் கிலன் :
            உயிர்க் கே

துன்ன ரும்
    வினைத்தொ ழில்
        தொடங்கி யுள
            ளே னும்,

பெண்ண ன
    மனத்தி டை
        பெருந் தகை
            நினைந் தான். (49)

---

11. தொடுக்கிலன் – எய்யவில்லை. துன் – ஆபத்து

12. 'நம்மைக் கொல்லவே எதிர்த்து நிற்கிறாள் அவள். ராமன் என்ன, இப்படி நிற்கிறானே!' என்று எண்ணி முனிவர் சொல்லுகிறார்.

சந்தம்

தால தல்லல
    தல்லல தல்லல

வெறிந்த செம்மயிர்
    வெள்ளெயிற் றாள்அயில்
எறிந்து கொல்வன் என்(று)
    ஏற்கவும், பார்க்கிலாச்
செறிந்த தாரவன்
    சிந்தைக் கருத்தெலாம்
அறிந்து நான்மறை
    அந்தணன் கூறுவான். (50)

13. 'இவள் எல்லா அக்கிரமும் பாக்கியில்லாமல் செய்தவள். வெறும் சக்கை என்று எண்ணித்தான் என்னை இதுவரை சாப்பிடவில்லை' என்று முனிவர் கூறுகிறார்.

'தீதென்(று) உலவெலா
    யாவையும் செய்(து) அவளைக்
கோதென்(று) உண்டிலன்
    இத்தனை போதுமே:

---

12. வெறிந்த — படர்ந்த. அயில் — வேல். ஏற்கவும் — துணிவாய் நிற்கவும். செறிந்த தாரவன் — அடர்ந்த மாலையைச் சூடிய ராமன்.

யாவிதன்(று) என்றுவ(து)
இக்கொடி யானையும்
மாவிதன்(று) என்றுதி
போ? மணிப் பூணினாய்! (51)

14. 'இவளை என்ன சடை பின்னிவிட்ட அறியாப்பெண் என்று நினைக்கிறாய்?' என்கிறார்.

மன்றும் பல்லுயிர்
வாரிந்தன் வாய்ப்பெய்து
நின்றும் புன்மையின்
நிலைமை நோ, ஐய!
பின்றும் தாழ்துயர்
பேதைமைப் பெண் இவள்
என்றும் தன்மை
எளிமையின் பாலதே. (52)

15. 'இனிமேல் விளையக்கூடிய எல்லாக்கேட்டையும் அறிந்து ஆலோசித்துத்தான் சொல்லுகிறேன். ஏதோ கோபத்தில் சொல்லுகிறேனென்று நினையாதே' என்கிறார்.

ஈறில் நல்லறம்
பார்த்(து)இசைத்தேன்; இவள்ச்
சீறி நின்றிது
செப்புகின்றேன் அலேன்:

---

14. புன்மை – கேடு. எளிமை – பைத்தியக்காரத்தனம்.

15. ஈறு இல் நல் அறம் - என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கவேண்டிய தருமம். இசைத்தேன் - சொன்னேன். இவள்ச் சீறி – இவளைச் சீறி.

ஆறி நின்ற(து)
    அறன் அன்(று); அரக்கியைக்
கோறி' என்(று)எதிர்
    அந்தணன் கூறினான். (53)

16. முனிவர் வார்த்தையைக் கேட்ட ராமன் தன்னைக் கொல்லத் துணிந்துவிட்டான் என்பதை அரக்கி அறிந்துகொண்டாள். உடனே சூலம் ஒன்றை வீசினாள்.

கங்கைத் திரைப்புனல்
    நாடன் கருத்தை,அர்
மங்கைத் தீ அனை
    யாளும் மனக்கொளா,
செங்கைச் சூலவெந்
    தீயினை, வாம்பொரி
வெங்கண் தீயொடு
    மேற்செல வீசினாள். (54)

---

15. ஆறி – கோபாவேசம் இல்லாமல். கோறி – கொல்லுதி, கொல்வாயாக.

16. மங்கைத் தீ – மங்கையாக உருவெடுத்த தீ. மனக்கொளா – எண்ணி. வாம் பொரி – தாவிவிழும் தீப்பொரி. வீசிய சூலமும் தீமயமா யிருந்தது. சூலமாகிய தீ கண்ணாகிய தீயோடு வேகமாய்ச் சென்றது.

17. அதற்கு ராமன் செய்த பரிகாரம்.

மாலும் அக்கணை
வாளியைத் தொட்டதும்,
கோல விற்கால்
குனித்ததும், கண்டிலர் :
காலனைப்பறித்(து)
அக்கடி யாள்விட்ட
சூலம் அற்றுவீழ்
துண்டங்கள் கண்டனர். (55)

18. சூலம் துண்டு துண்டாய்ப் போய்விழவும், அரக்கி அரியவேலை ஒன்று செய்தாள்.

அல்லின் ஆய(து)
அனையநிறத்தவள்,
சொல்லின் மாத்திரை
யிற்கடல் தூர்ப்பதோர்
கல்லின் மாரியைக்
கைவகுத்தாள், அது
வில்லின் மாரியின்
வீரன்விலக்கினன், (56)

---

17. மால் – திருமால் அவதாரமான ராமன். வாளி – அம்பு. விற்கால் – வில்லின் தண்டு. சூலம் காலன்போல இருந்தது.

18. அல் – இருள். கல்லின்மாரி – கல்லுகளால் ஆகிய மழை.

19. கல்லுகளை விலக்கி விட்டான். பின்பு, ஊக்கத்தோடு கூடிய ஒருவனுடைய கட்டளை எவ்வளவு வேகமாக நிறைவேற்றப்படுமோ, அவ்வளவு வேகம் கொண்டுள்ள அம்பொன்றை விட்டான்.

தானன தானன தன்
தானன தானன தன்

சொல்லொக்கும் கடியவேகச்
சுடுசரம் ஒன்றைச்செம்மல்
அல்லொக்கும் நிறத்தினாள் மேல்
விடுதலும், வயிரக் குன்றக்
கல்லொக்கும் நெஞ்சில் தங்கா(து)
அப்புறம் கழன்று, கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன
பொருளெனப் போயிற்றன்றே. (57)

20. அம்பு அரக்கியின் மார்பை ஊடுருவிப் போனதும், புண்ணிலிருந்து பெருகிய இரத்தம் நிலம் எல்லாம் பரந்தது. அந்த இரத்தப் பெருக்கானது, செவ்வானம் அப்படியே மண்ணில் வந்துகிடந்த மாதிரி தோன்றிற்று.

---

19. சரம் – அம்பு. செம்மல் – வீரன். அல் – இருள். பொருள் – உண்மையைத் தரக்கூடிய பொருள். (மதுபானத்திலே மூழ்கியுள்ள ஒருவனுக்கு, மது விலக்கைப்பற்றி ஒருவர் சொன்னால், சொன்னவருக்கு விஷயம் தெரியாது என்று அவர் வார்த்தையை அப்படியே தள்ளிவிடுவது சாமானிய உண்மை.)

கான்(று)எரி தலையள் ஆய
அரக்கிதன் கடினமார் பத்(து)
ஊன்றிய பகழிவாய் ஊ(டு)
ஒழுகிய குருதி வெள்ளம்,
ஆன்ற அக் காலம்எல் லாம்
பரந்ததால்: அந்திமாலைத்
தோன்றிய செக்கர்,வானத்
தொடக்கற்று விழ்ந்ததொத்தே,(58)

21. இதுதான் ராமன் முதல்முதலாகச் செய்த போர். அரக்கர்களுடைய உயிரைக் குடிக்கவேண்டும் என்று வெகு காலமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்த ராமனுக்கு இப்போது கொஞ்சம் சுவைதெரிய நேர்ந்தது என்கிறார் கவிஞர்.

வாசநாள் மலரோன் அன்ன
மாமுனி பணிமரு ந
காசுலாம் கனகப் பைம்பூண்
காகுத்தன் கன்னிப்போரில்,

---

20. கான்று — வேகத்தோடு பறந்து. பகழி — அம்பு. குருதி — இரத்தம். ஆன்ற — அகன்ற. செக்கர் — செவ்வானம். வானத்தொடக்கு — வானம் பூராவும் ஒட்டியிருக்கும் பற்று.

21. வாசநாள் மலரோன் — தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன். அன்ன — போன்ற. காசு — பதக்கம். பைம்பூண் — அழகிய ஆபரணம். காகுத்தன் — ககுஸ்தன் என்னும் அரசன் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன். கன்னிப்போர் — முதல்போர். (ஆங்கிலத்திலும் இப்படி வழக்குண்டு.)

கூசிலா அரக்கர்தங்கள்
  குலத்துயிர் குடிக்கஎண்ணி
ஆசையால் உழலும்கூற்றும்
  கவைசிறி(து) அறிந்ததன்றே. (56)

22. இந்த விதமாகக் கல்விப்போர் நடந்தது பற்றி மங்களகரமான ஒரு கொண்டாட்டம். தேவர்களெல்லாம் வந்து விசுவாமித்திரரிடம் பேசுவதாகக் கவிஞர் கூறுகிறார்.

'யாமுள்ளம் இருக்கைபெற்றோம்;
  உனக்(கு) இடையூறும் இன்றால்,
கோமகற்(கு) இனி நீதெய்வப்
  படைக்கலம் கொடுத்தி!' என்று
மாமுனிக்(கு) உரைத்துப், பின்னர்
  விற்கொண்ட மழையனான் மேல்
பூமழை பொழிந்துவாழ்த்தி
  விண்ணவர் போயினாரே. (60)

---

21. கூசிலா — கூசுதல் இல்லாத, பயம் யார் பற்றியும் இல்லாத. கூற்றும் — எமனும்.

22. இருக்கை — வாழ்வதற்கு ஒரு இடம்: தேவலோகந்தான். கோமகன் — அரசிளங்குமரனான ராமன். வில்லொடு கூடிய மழைமேல், அதாவது மேகத்தின்மேல் பூ மழை பொழிந்தார் என்பதில் ஒரு நயம்.

# 8. வேள்விப் படலம்

## தடுத்தார் சுக்கிராச்சாரியார்

1. விஸ்வாமித்திரர் ராம லட்சுமணர் ஆகிய மூவரும் தாடகைவதம் முடிந்ததும், அவள் இருந்த பாலைவனமான பிரதேசத்தைக் கடந்துபோய், வளமும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு பிரதேசத்தை அடைந்தார்கள். இந்தப் பிரதேசம் யாருடையது என்று ராமன் கேட்டான். அதற்கு முனிவர் சொல்லுகிறார்: தேவேந்திரனும் தேவர்களும் இங்கே ஒரு காலத்தில் ஆனந்தமாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள். அப்போது மகாபலி என்னும் பெயருடைய மகா சக்திவாய்ந்த அரசன் ஒருவன் இந்தப் பிரதேசத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய சக்தியை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், ஒரு தந்தத்தினாலேயே பூமியைத் தூக்கிய வராகமூர்த்தியைத்தான் சொல்லவேண்டும். அவனுடைய உயர்ந்த சீலம் காரணமாகவே, வானுலகம் பூவுலகம் எல்லாம் அவனுடைய ஆளுகைக்குள் வந்துவிடும் போலத் தோன்றியது.

**சந்தம்**

தானன தன்னன
தன்னன தன்ன

**ஆனவன் இங்(கு)உறை –**
**கின்றஅந் நாள்வாய்,**

**ஊனம்இல் ஞாலம்**
**ஒடுங்கும்எ யிற்றின்**

---

1. **ஆனவன்** – இந்திரனானவன். **இங்கு** – இந்த பூமியில். **நாள்வாய்** – காலத்தில். **ஊனம் இல்** – குற்றமில்லாத, அற்புதமாய் அமைந்துள்ள. **ஒடுங்கும் எயிறு** – தாங்கி வைத்துள்ள தந்தம்.

எனைப் பல் ஆற்றிறல்
மாவலி என்பான்
வானமும் வையமும்
வெளவுதல் செய்தான் (61)

2. வானத்தையும் பூமியையும் கைப்பற்றிக்கொண்ட பலி [illegible] தன்னுடைய செய்கையும் [illegible] விட்டான். தேவர் யாவரும் [illegible] [illegible] பண்புடையாரிடமே ஒப்பு [illegible] விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தான்.

செய்தவன் வானவ-
நற்செயல் ஆற்று
செய்தவழ் வெள்ளியை
முற்றிடச் செய்தான்,
ஐயமில் சிந்தையான்
அந்தணர் தம்பால்
வையமும் யாவும்
வழங்க வலித்தான். (62)

3. [illegible]

---

1. எனை — [illegible]. வையம் — பூமி. வெளவுதல் — கைக்கொள்ளுதல்.

2. செய்தவன் — [illegible]. முற்றிட — [illegible]. ஐயம் இல் சிந்தையான் — [illegible]. வழங்க — ஒப்புவிக்க. வலித்தான் — தீர்மானித்தான்.

வானவர்கள் போய்த் திருமாலிடம் விண்ணப்பித்தார்கள். (இங்ஙனம் இழிந்த காரியங்களை அரக்கர்கள் செய்வார்களாயின், அவர்களுக்கு அபார பலம் உண்டாகும் என்ற உண்மையைக் கவிஞர் ஹாஸ்ய பாவத்தோடு காட்டுகிறார்.)

ஆய(து)-அறிந்தனர்
வானவர்; -அந்நாள்

மாயனை வந்து
வணங்கி இரந்தார்;

தீயவன் வெந்தொழில்
தீர்என நின்றார்;

நாயக னும்-அது
செய்ய நயந்தான். (63)

4. வானவர்கள் முறை செய்து விட்டார்கள் என்றால், திருமால் வாய்பார்த்துப்போகிற வியாபாரம் கிடையாது. மேலே சொன்ன சகிக்க முடியாத 'வெந்தொழிலை' ஒருவன் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தாமதிக்கலாமா! உடனே என்ன செய்தார்? சோதிடம் வல்லவரான காசிப முனிவருக்கு அவருடைய மனைவி அதிதி என்பவள் வயிற்றில் வந்து அப்படியே அவதரித்தார். பிறந்தபோது ரொம்பவும் குள்ளமான

---

3. மாயனை – வைகுந்தத்திலுள்ள திருமாலை. தீயவன் வெந்தொழில் என்றது ஹாஸ்ய ரஸத்தில் சொல்லுவது. (பெரியோர் [illegible] உபசாரப் படுத்தும் போது, 'அடா பாதகத்திகளா! என்ன [illegible]' என்று [illegible] சொல்லுவதிலுள்ள [illegible] காட்டும் [illegible] பாவம்.)

வடிவத்தோடு பிறந்தார். அந்தக் குள்ள வடிவத்துக்குள் வரம்பில்லாத பூரண தத்துவங்கள் எல்லாமே அடங்கியிருந்தன. அதுபோல: கோடிகோடி வருஷங்களாக ஆலமரத்திலுள்ள அற்புதத் தத்துவங்கள் எல்லாம் பாரம்பரையை ஒட்டி, விடாமல் வந்திருக்கின்றன; இனியும் எத்தனையோ கோடி வருஷங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாய் இருக்கப் போகின்றன; அற்புதத்தில் அற்புதம் என்னவென்றால், எவ்வளவோ விரிவாயும் ஆதிஅந்தம் இல்லை என்றும்கூடச் சொல்லக்கூடிய ஆலின் தத்துவங்கள் எல்லாம் ஒரு வித்துக்குள்ளேயே தங்கிக் கிடப்பதுதான். குறள் வடிவமும் அப்படித்தான். பேரண்டத்திலுள்ள தத்துவங்களைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருந்தது, அந்த வாமனனது வடிவம்.

நாலம் நுவித்(து)உணர்
காசிப னுக்குப்
வால்அறி நித்தர்ஓர்
மாமக வாகி
நீலநி றத்து
நெடுந்தகை வந்(து)ஓர்
ஆல்அமர் வித்தின்
அருங்குறள் ஆனான். (64)

4. நுவித்து – நுட்பமாகக் கணிக்கும். மா மகவு – செல்வத்தன்மை பெற்ற குழந்தை. நீல நிறத்து நெடுந்தகை – நீல மேனியோடு கூடிய திருமால்; அதாவது இறுதியற்ற மேனியோடு கூடிய கடவுள் தத்துவம். ஆல் – ஆலமரத்துக்குரிய அற்புதத் தத்துவம். அமர் – தங்கிக் கிடக்கிற. வித்தின் – வித்தைப்போல.

5. இப்படிக் குள்ள வடிவமான அவன், சகல வித்தைகளையும் கற்று, ஒரு யோகியாய் இருந்தான். பூணூலை அணிந்து, அரையில் புல்லினால் திரித்த அரைநாணையும் அணிந்து, வாயில் ஒரு மந்திரத்தைச் சதா உச்சரிப்பவனாய்ப் புறப்பட்டான். எங்கும் நிறைந்த அறிவை (சிற்பதத்தை) அடைந்த ஞானிகளிடத்துக்காணும் ஒளியும் ஆனந்தமும் அவன் மேனியில் காணக் கிடந்தன.

முப்புரி நூலினன்,
 முஞ்சியன், விஞ்சை
கற்பதோர் நாவன்,
 அனற்படு கையன்,
அற்புதன், அற்புத
 ரேஅறி யுந்தன்
சிற்பதம் ஒப்பதோர்
 மெய்க்கொடு சென்றான். (65)

6. இப்படி முனிவேடம் தரித்து வந்தவனை மகாபலி வரவேற்கிறான்.

அன்றவன் வந்த (து)
 அறிந்(து),உல கெல்லாம்
வென்றவன் முந்தி
 விரைந்தெதிர் கொண்டான் :

---

5. அனலைச் சதா கையில் ஏந்தியுள்ளவன்; நெருப்புப் பெட்டி இல்லாத காலத்தில் அனலேந்துவது ஒரு தருமம். அற்புதன் – கடவுள் அவதாரமாகவுள்ள குள்ளன். அற்புதர் – ஜீவன் முத்தர்கள். சித் – அறிவு. சிற்பதம் – பேரறிவை அடைந்த நிலை. மெய் – உடல்.

6. அன்று – அங்கே.

'நின்தனில் அந்தணர்
இல்லை, நிறைந்தோர்
என்தனில் உய்ந்தவர்
யார் இனி' என்றான். (66)

7. இப்படி அரசன் சொல்லவும், முனிவர் உபசாரம் சொல்லுகிறார்: 'உன்னுடைய கையானது யாசிக்க வந்தவர்கள் விருப்பத்துக்கு மேலாகவே பொருளை வீசி வீசிக் கொடுத்த காரணத்தால் நீண்டு போய்விட்டது; உன்னிடம் வந்தவர்கள் வேண்டியதை அடைந்து உயர்ந்தவர் ஆகிவிடுகிறார்கள்: உன்னிடம் வரத் தெரியாதவர்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களாவர்.'

ஆண்தகை அவ்வகை
கூற, அறிந்தோன்,
'வேண்டினர் வேட்கையின்
மேற்பட வீசி
நீண்டகையாய்! எவை
நின்உழை வந்தோர்
மாண்டவர்; அல்லவர்
மாண்பிலர்' என்றான். (67)

---

6. நின்தனில் — உன்னைப்போல. உய்ந்தவர் — மேலான பதவி அடைந்தவர்கள். நிறைந்தோர் — பாக்கியம் பெற்றவர்கள்.

7. ஆண்தகை — அரசன். நின்உழை — உன்னிடம். மாண்டவர் — சிறந்தவர். அல்லவர் — மற்றவர். மாண்பிலர் — சிறப்பொன்றும் இல்லாதவர்.

8. முனிவர் இப்படிப் புகழ்ந்ததில், மகாபலிக்கு மிக்க சந்தோஷம் உண்டாகி, 'என்ன செய்யக் கட்டளை இடுகிறீர்கள்?' என்றான்.

சிந்தை உவந்(து)எதிர்
    என்செய என்றான் :
அந்தணன் 'மூவடி
    மண் அருள் ; உண்டேல்,
வெந்திற லாய் ! இது
    வேண்டும்' எனறான்,
தந்தனன் என்றனன் :
    வெள்ளிதடுத்தான். (68)

8. அருள் – கொடு. வெள்ளி – மகாபலியின் குருவும் மந்திரியுமாகிய சுக்கிராச்சாரி. குறிப்பு : கடைசி இரண்டடியில், எல்லாம் வேகமாய் நிகழ்ந்தது என்று சொல்லுகிற பாவ உருவத்தைப் பார்க்கலாம்.

## லக்ஷ்மி கையால் சிவந்ததோ

9. அடுத்தவராடு நிற்காமல், 'இதெல்லாம் ஏமாற்றம்' என்று சுக்கிராச்சாரி சொல்லுகிறார்.

சந்தம்

தானன தன்னன
தன்னன தன்ன

'கண்டறி றக்(து) இது
கைதவர், ஐய!
கொண்டல்நி றக்குறள்
என்பது கொள்ளேல்:
அண்டமும் முற்றும்
அகண்டமும் மேனாள்
உண்டவன், நீயி(து)
உணர்ந்துகொள்' என்றான். (69)

10. மகாபலி பதில் சொல்லுகிறான்: 'ரொம்ப நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. யாசிக்க வந்தவன் விஷ்ணுமூர்த்தியே என்றால், என்னுடைய யோகத்தை என்ன என்று சொல்லுவது,!

9. கைதவம் — ஏமாற்றம். அண்டம் — வானவட்டத்தில் அடங்கிய உலகங்கள். அகண்டம் — இறுதி இல்லாத வெளி.

நினைக்கிலை, என்கை
நிமிர்ந்திட வந்து

தனக்(கு)இய லாவகை
தாழ்வது, தாழ்வில்

கனக்கரி யானது
கைத்தலம், - என்னில்,

எனக்(கு)இதன் மேல்நலம்
யாதுகொல், என்றான். (70)

11. மேலும், ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய லட்சியத்தைப் பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லுகிறான் மகாபலி.

'மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர்
அல்லர்கள் : மாயா(து)

ஏந்திய கைகொ(டு)
இரந்தவர், எந்தாய் !

வீந்தவர் என்பவர் :
வீந்தவரேனும்,

ஈந்தவர் அல்ல(து)
இருந்தவர் யாரே ? ' (71)

---

10. 'எனக்கு ஏற்படும் பெருமையை நீ நினைக்கவில்லை. ஏற்கும்போது தாழ்வது யாருடைய கை? மகாவிஷ்ணுவின் கை. மேலே நிமிர்ந்து நிற்பது என்னுடைய கை அல்லவா !' என்பது பொருள்.

11. மாய்ந்தவர் – இறந்தவர். இரந்தவர் – யாசித்தவர், எந்தாய் – என்குருவே. வீந்தவர் – இறந்தவர். குறிப்பு : விஷயத்தை அழுத்துகிற பாவம் செய்யுளில் ரொம்ப அருமையாய் வந்திருக்கிறது,

12. இப்படியாக, கொடை கொடுப்பதினால் உண்டாகும் பயனை எடுத்துச்சொல்லி, தன் குரு சொன்ன வார்த்தையைத் தட்டிவிட்டு, 'மூன்று அடி மண் விரும்பின், அளந்தெடுத்துக்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டான். தத்தம் பண்ணுவதற்காகத் தண்ணீரும் எப்போதும் தயாராய் மகாபலி பக்கத்தில் இருந்தது.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னான

முடியஇம் மொழியெலாம்
மொழிந்து, மந்திரி
கொடியவன் என்(று), உரைத்தசொல்
ஒன்றும் கொண்டிலன் ;
'அடியொரு மூன்றும்நீ
அளந்துகொள்' கென
நெடியவன் குறியகை
நீரில் நீட்டினான். (72)

13. பெற்றோருக்குத் தங்கள் பிள்ளை எவ்வளவு கேவலமாய் இருந்தாலும் அழகாய்த் தோன்றுவது இயல்பு. ஆனால், இந்தக் குள்ளவடிவம் பெற்றோருமே

---

12. என்(று) — என்று நினைத்து. உரைத்த — மந்திரி உரைத்த. கொள்கென — கொள்க என. நெடியவன் — நெடுமாலது. கொடுத்ததை உறுதிப் படுத்துவதற்காகத் தண்ணீர் வார்த்தல் சம்பிரதாயம்.

இகழும்படி அவ்வளவு கேவலமாய் இருந்தானாம். தண்ணீர் தன் கையில் பட்டதும் குள்ளன் வளர்ந்து விட்டான். அந்த வளர்ச்சியைப் பார்க்க முதலில் வியப்பாய் இருந்தது. பிறகு, பயமாகவே போய் விட்டது.

கயந்தரு நறும்புனல்
  கையில்த் தீண்டலும்,
பயந்தவர் கழும்இகழ்
  குறளன், பார்த்(து)எதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள
  விசும்பின் ஓங்கினன் :
உயர்ந்தவர்க்(கு) உதவிய
  உதவி ஒப்பவே ! (73)

14. குள்ள மூர்த்தியின் வேலையை நாம் மனக் கண்முன் பாவனைசெய்து பார்க்கவேண்டும். பூமியை

---

13. கயம் – தாமரைத் தடாகம். நறும் – மணமுள்ள. பயந்தவர் – பெற்றோர். வெருக்கொள – அச்சம்கொள்ள. விசும்பு – வானம். கடைசி அடி, திருவள்ளுவர் திருக்குறள் ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது: ஒருவர் பத்துப் பத்து ரூபாயாக நாலுபேருக்குத் தருமம் செய்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். 'என்ன கொடுத்தார், அப்பா?' என்று எதிரில் வந்தவன் நாலு பேரையும் கேட்கிறான். முதலாவது பேர்வழி, பத்துக்காசு என்னமோ கொடுத்தான் என்கிறான். அடுத்தவன், பத்து ரூபாய் கொடுத்தான் என்கிறான். மூன்றாவது ஆசாமி, இந்தப் பத்து ரூபாயும் எனக்கு நூறு ரூபாய்; புண்ணியவான் கொடுத்தான் என்கிறான். நாலாவது மனுஷன் உயர்ந்த பண்புடையவன். தாராளப் பிரபு! கொடுத்தது பத்தா. ஆயிரம் ஐயா! என்று மிக்க

மிதித்துள்ள பாதம் பூமி முழுவதையும் மூடி அப்படியே விரியாது நின்றுவிடுகிறது. எடுத்த காலோ, வானுலகத்தையெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு, பேரண்டத்தில் வேறு இடம் இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டு திரும்பிவருகிறது.

நின்றகால் மண்எலாம்
நிரப்பி, அப்புறம்
சென்றுபா விற்றிலை
சிறிது பார்எனு:
ஒன்றவா னகம்எலாம்
ஒடுக்கி, உம்பரை
வென்றகால், மீண்டது
வெளிபெ றாமையால்! (74)

15. இந்த விசித்திரமான காரியத்தைச் சொல்லி விட்டு விஸ்வாமித்திரர் ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: 'ஒரு பாதம் உலகங்களை யெல்லாம்

---

உணர்ச்சியோடு பாராட்டிச் சொல்லுகிறான். ஆகவே, உயர்ந்தவருக்குச் செய்த உதவி அப்படியே மதிப்பில் ரொம்ப உயர்ந்துபோய் விடுகிறது. குறள்: 'உதவி வரைத்(து) அன்று உதவி, உதவி செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து. திருக்குறளில் உள்ளீடாகக் கிடக்கும் உண்மையை எவ்வளவாக அனுபவித்திருக்கிறார் கம்பர்!

14. பார் – பூமி. ஒன்ற – ஏகமாகப் பொருந்தி. உம்பரை – விண்ணை. எனு – என்று. வெளி – ஆகாய வெளியிடம்.

தனக்குள் அடக்கிவிட்டது. மற்றைய பாதம் பக்தனுடைய உடலோடு கலந்து ஐக்கியமாய் விட்டது. (எங்கும் நிறைந்த கடவுள், பக்தனுக்குள் அடக்கம் அல்லவா!) துளசி மாலையை அணிந்துள்ள விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பார்த்தாயா, ரொம்ப ரொம்பச் சிறியன் அல்லவா!' வியப்பும் ஹாஸ்யமும் கலந்த பாஷை இது.

*உலகெலாம் உள்ளடி*
*அடக்கிற்(று) ஓர்அடி :*
*அலகிலா ஏனைய(து)*
*அன்பன் மேயதால் ;*
*இலைகுலாம் துழாய்முடி*
*ஏக நாயகன்,*
*சிலைகுலாம் தோளினாய்,*
*சிறியன் சாலவே!* (75)

16. இப்படிச் சாதுர்யமாய் நடத்திய குட்டிக் கதையை கம்பர் எப்படிப் பூர்த்தி பண்ணுகிறார் பாருங்கள்! தம் திருவடியோடு மகாபலி ஐக்கியமாய் விட்டபடியால், அவன் கைவசம் இருந்த இந்தப் பிரதேசத்தை இந்திரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அப்படியே தம் இருப்பிடமாகிய திருப்பாற்கடலுக்குப் போய்விட்டார் திருமால். அவருடைய திருவடிகள், நாம் பார்த்தோமே, எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு விட்டன, அல்லவா?

---

15. **அலகு இலா** – வரம்பில்லாமல் எட்டக்கூடிய. **ஏக நாயகன்** – எல்லாம் தானேயாய் இருக்கிற கடவுள். **சிலைகுலாம் தோளினாய்** – வில் ஏந்திய ராமனே.

உரிய(து)இந் திரற்கிதென்(று)
உலகம் ஈந்துபோய்,

விரிதிரைப் பாற்கடல்
பள்ளி மேவினான்

கரியவன்; உலகெலாம்
கடந்த தாளிணை,

திருமகள் கரந்தொடச்
சிவந்து காட்டிற்றே! (76)

---

## வேள்வி காத்த கதை

இவ்விதமாகக் கதையை முடித்துவிட்டு, 'இந்த இடமே நம்முடைய யாகத்தைச் செய்வதற்குச் சரியான இடம்' என்று விஸ்வாமித்திரர் சொல்லுகிறார். சொல்லிவிட்டு, யாகசாலையை விஸ்தாரமாகக் கட்டி, யாகத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களையெல்லாம் தயாரித்து வைத்துக்கொண்டார். ராம லட்சுமணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் இமை கொட்டாத மாதிரியாக யாகசாலையைக் காத்து நிற்கிறார்கள். 'அரக்கர்கள் இன்னும் ஏன் வரவில்லை?' என்று ஆத்திரமாக ராமன் அடிக்கடி முனிவரைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.

இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், திடீரென்று ஆகாயத்தில் அரக்கர்களுடைய இடி முழக்கம் போன்ற ஆரவாரம் கேட்டது. உடனே அவர்களுடைய கொடிய தொழிலைச் செய்ய

ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அம்புகளை வீசி எறிந்தார்கள். கொதிக்கக் கொதிக்க வெந்நீரை அருவிபோலக் கொட்டினார்கள். மலைகளையே பிடுங்கி, அவைகளைக் கொண்டு மோதினார்கள். மேலும், அவர்கள் வைத வசவை சகிக்க முடியாது. அதட்டுகிற சத்தம் யாரையும் நடுங்கச் செய்துவிடும்.

இப்படியெல்லாம் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிக் கொண்டு, அரக்கர்களுடைய சேனையானது வானத்தை ஒரே படியாய் மூடிக்கொண்டது. ராமனும் லட்சுமணனும் அவர்கள்மேல் அம்புகளைச் சரமாரியாய் எய்தார்கள். அம்புகள் தைத்து அரக்கர்களுடைய உடலிலிருந்து இரத்தம் மழையாய்க் கொட்டிற்று. அரக்கர்களில் முக்கால்வாசிப் பேர் இறந்து பட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவரான இருவரில், சுபாகு இறந்தான். மற்றவனான மாரீசன் மாத்திரம் எப்படியோ தப்பிக் கடலில்போய் விழுந்தான். மிஞ்சிய அரக்கர்களோ இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

அரக்கர்கள் வமிசமே தொலைந்தது என்று எண்ணிய வானவர்கள் வந்து பூமழை பொழிந்து, ராம லட்சுமணர்களை வாழ்த்திவிட்டுப் போனார்கள். வானவர்களைப் பார்த்து அங்குள்ள மரங்களும் புஷ்பங்களைச் சொரிந்தன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விஸ்வாமித்திரரும் யாகத்தைத் திருப்தியாக முடித்துக் கொண்டார்.

ராமனைப் பார்த்து 'அப்பா, ராமா, நீ பேரண்டத்தையே வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றின

பெருமாள் அல்லவா! சரி, இந்த யாகமும் காப்பதற்கு உனக்கு ஒரு பொருளாய் விட்டது. இந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டேன். என்னைப் போல பாக்கியசாலி யார்!' என்று விசுவாமித்திர முனிவர் உடல் புளகிக்கக் கூறுகிறார்.

அப்பால், 'இனிச் செய்யவேண்டிய பணி ஏதேனும் உண்டா' என்று இராமன் கேட்டான். அதற்கு, 'மிதிலையில் ஜனகன் என்று ஒரு அரசன் இருக்கிறான்; அவன் ஒரு வேள்வி செய்யப்போகிறான்: நாம் அதற்காக அங்கே போகவேண்டும்' என்று முனிவர் சொல்லுகிறார்.

## அகலிகை கதை

விசுவாமித்திர முனிவர், ராமன், லட்சுமணன் ஆகிய மூவரும் மிதிலையை நோக்கிச் செல்லுகிறார்கள். மிதிலா நகரத்துக்கு வெளியேயுள்ள முனிவர்கள் வசிக்கும் ஆசிரமங்களுக்கு ஊடே, விலங்கிறிய நேரத்தில் நடந்து போகிறார்கள். ராமனுடைய பாதம் வழியில் கிடந்த ஒரு கல்சிலையில் பட்டு இடறவும், அந்தக் கல்சிலையானது மூவரும் அதிசயிக்கும்படி ஒரு அழகிய பெண்ணாக எழுந்து ஒதுங்கி நின்றது. 'இது என்ன விஷயம், ஒன்றும் தெரியவில்லையே!' என்று ராமன் முனிவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான். அதற்கு முனிவர் சொல்லுகிறார்:

'கௌதமர் என்ற முனிவர் இங்கே வசிக்கிறார். அவருடைய மனைவியாகிய அகலிகையை, தேவேந்திரன்

இச்சித்தது. ஒரு நாள் இரவு கௌதமர் இல்லாத நேரம் பார்த்து, அவரைப் போலவே மாறுவேடம் பூண்டு ஆசிரமத்துக்குள் வந்தான். அகலிகையும் தன் கணவரே வந்தார் என்று நினைத்து தேவேந்திரனுடன் சல்லாபமாய் இருந்தாள். அப்போது கணவர் வந்து இருவரையும் பார்த்துவிட்டு, இந்திரனுக்கு உடம்பெல்லாம் கண்ணாகக் கடவது என்று சாபம் இட்டார்; மனைவியையும் கல்லாகக் கடவது என்று சபித்தார். அகலிகையும் மனம் வருந்தி, சாபத்துக்கு விமோசனம், அருள வேண்டும் என்று கணவரைப் பிரார்த்தித்தாள். அதன் பேரில், இராமனுடைய திருவடி படும், அப்போதுதான் விமோசனம் என்றார் கௌதமர். ராமா இப்போது உன் திருவடிபட்டது. விமோசனமும் ஏற்பட்டது. கல் மறுபடியும் தன் பூர்வமான உருவம் பெற்றுவிட்டது, அகலிகை அதோ நிற்கிறாள் பார்' என்று சொன்னார் விஸ்வாமித்திரர்.

அகலிகையை உடன் கூட்டிக்கொண்டு, கௌதமர் ஆசிரமத்துக்கு மூவரும் போகிறார்கள். விஸ்வாமித்திரரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, கௌதமரும் அகலிகையை அங்கீகரிக்கிறார். பிறகு விஸ்வாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர் மூவரும் மிதிலா நகரத்துக்கே செல்லுகிறார்கள்.

குறிப்பு: இந்த இரண்டு கதைகளுக்கும் உரிய கம்பர் பாடல்கள் தொலைந்துபோய் விட்டன.

# 9. மிதிலைக் காட்சிப் படலம்

## ராமனும் மறைந்து போனான்

1. மிதிலை நகரத்தின் ராஜ [illegible] லக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரரைப் பின்தொடர்ந்து அந்த அழகைப் பார்த்து [illegible] கொண்டு போகிறார்கள். ராமன் [illegible] கொஞ்சம் விட்டுப் போகிறான். லக்ஷ்மணனும் விசுவாமித்திரரும் [illegible] சென்று விடுகிறார்கள்.

2. [illegible] அங்கு [illegible] பெண் ஒருத்தி [illegible] கொண்டிருந்தாள். [illegible] அப்போது [illegible] ராமன் [illegible]. [illegible]

அழகுத் தெய்வம் என்பது ஒன்று. அது உட லுக்குள் [illegible]. உடலை விட்டு வெளியிலும் உலவக் கூடிய மென்மையான [illegible]. பெண்கள் உலகத் தில் தோன்றிய காலம் தொட்டு அவர்கள் உடலின் சாயலெல்லாம் திரட்டிப் பழகி, அங்கங்கு கிடைக்கும் அழகை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு பொம்மையாய் ஆக்கிக்கொண்டது, அந்த அழகுத் தெய்வம். அந்த உருவத்தில் ஒளி செய்யும் ஆபரணங் களின் காந்தியையும், காலைத் தொட்டிய குழைகளையும்

பார்க்கலாம்; கறுத்த விழிகளையும் துலாம்பரமாய்ப் பார்க்கலாம். மற்ற உறுப்பெல்லாம் மெல்லிய ஒளி ரேகை கொண்டு கோடிட்டுக் காட்டிய மாதிரிதான் இருக்கும். இப்படியாக அழகுத் தெய்வத்தை உருவாக்கிக் காட்டுகிறார் கம்பர்.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

இழைகளும் குழைகளும்
மின்ன, முன்னமே

மழைபொரு கண் இணை
மடந்தை மாரொடும்

பழகிய வெனினும், இப்
பாவை தோன்றலால்,

அழகெனும் அழகும் ஓர்
அழகு பெற்றதே. (77)

2. இப்படி அற்புதமாய் அழகு வாய்ந்த சீதையை ராமன் நோக்கினான். அதே சமயத்தில் அவனைச் சீதையும் நோக்கினாள். சீதை கண்கள் ராமன் கண்களை உண்ணப் பார்க்கின்றன. அப்படியே ராமன் கண்களும் சீதையின் கண்களை உண்ணப் பார்க்கின்றன. இந்த நிலையில் உணர்ச்சி ஓய்ந்துவிடுகிறது.

---

1. இழை – ஆபரணம். குழை – காதில் அணியும் தோடு. மின்ன – கிரணங்கள் பாயும்படி. மழைபொரு – மேகம் போன்ற; பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு குளுமையான. மடந்தைமார் – உலகத்தில் அதிதியாகவே வந்து உலவிப்போன பெண் இனம். இப்பாவை – சீதை. அழகெனும் – அழகென்று சொல்லப்படுகிற. அழகும் – அழகுத் தெய்வமும். ஓர் அழகு – என்றும் இல்லாத புதிய அழகை.

இருவருக்கும் அந்த அனுபவத்தைத் தாங்க முடிய வில்லை என்ற முறையில்.

'எண் அரும் நலத்தினள்
இனையள் நின்றுழி,
கண்ணொடு கண், இணை
கவ்வி ஒன்றைஒன்(று)
உண்ணவும், நிலைபெரு(து)
உணர்வு ஒய்ந்திட, -
அண்ணலும் நோக்கினன்
அவளும் நோக்கினள். (78)

3. ஒவ்வொருவர் உள்ளமும் ஒரு பாசக் கயிற்றைக் கண் வழியாக வெளியே வீசி மற்றவரைக் கட்டிப் பிடித்தது; பிறகு கயிற்றை இழுத்தது.

பருகிய நோக்(கு)எனும்
பாசத் தால்ப்பிணித்(து),
ஒருவரை ஒருவர்தம்
உள்ளம் ஈர்த்தலால்,
வரிசிலை அண்ணலும்
வாள்க்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்(கு)
இதயம் எய்தினர். (79)

---

2. எண்ணரும் - எண்ண முடியாத. நலம் - அழகு. இனையள் - இப்படி அழகுடன். இணை கவ்வி - ஜோடி ஜோடியாகக் கவ்வி.

3. பார்வையே கயிறு; உணர்ச்சி மேலீட்டோடு கூடிய பார்வை அது. அதிசயத்தைக் காட்டுவதற்காக ஒரு விசித்திரமான காரியத்தைக் கையாளுகிறார் கவிஞர்.

4. இருவருக்கும் தங்கள் உடல்கள் இரண்டும் ஒன்றாய்விடப் பார்க்கின்றன; ஆனால். அது இயல வில்லை; உயிரோ ஒன்றாகத்தான இருக்கிறது. பாற் கடலில் முன்னம் ஒன்றாய்ச் சயனித்தவர்கள் தானே அவர்கள்? மறுபடியும் உடல் உயிர் எல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர எத்தனிப்பதில் அதிசயம் என்ன?

[1]மருங்கிலா நங்கைக்கும்
வசையில் ஐயற்கும்
ஒருங்குறும் இரண்(டு) உடல்,
உயிர்ஒன்(று) ஆயதே;
கருங்கடல்ப் பள்ளியில்க்
கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினல்ப்
பேசல் வேண்டுமோ? (80)

5. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் லக்ஷ்மணனும் முனி வரும் அந்த இடம் வந்துசேர்ந்துவிட்டார்கள். அவர் களோடு ராமனும் போய்விட்டான்.

---

1. நங்கைக்கு இடை இல்லை; சரி, ராமனுக்கும் வசை என்பது இல்லைதானோ என்பது பாவம். ஒருங்குறும் இரண்டுடல் – ஒன்றாய் விடப்பார்க்கிற உடல் இரண்டு; ஆனால் உயிர் ஒன்று தான்

அந்நாளில் அரக்கனை
அடைகிலா மையாள்,

பைந்தேறு ஓவியப்
பாவை போன்றனள் :

சிந்தையும் நிறையும்மெய்ந்
நலனும் பின்செல,

மைந்தனும் முனியொடு
மறையப் போயினன். (81)

5. உயிர் உணர்ச்சி இல்லாத பதுமையைப்போல் நின்றுவிட்டாள் சீதை. ஆனால், அவளது மனமும், நல் வசத்தான அறிவும் (நிறை), உடலின் பொலிவும் எங்கேயோ போய்விட்டன. எங்கே? ராமனுக்குப் பின்னே தான். மைந்தன் – வீரனான ராமன்.

## ஆசை நோய்க்கு மருந்தேது

6. ராமனுடைய கடைக்கண்கள் சீதையைப் பார்த்துக்கொண்டு போதும்வரை அவளுக்கு மனவடக்கத்தைத் தருவதாக இருந்தது. கண்களாகிய அந்த அங்குசம் மறையவும், மனமானது வசமிழந்து அப்படியே ராமன்பின் போய்விட்டது. நாணம் அறிந்த பெண்மை அவளுக்கு வந்துவிட்டது.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன.

பிறையான நுதலவள்
பெண்மை என்பதும்!

நறைகமழ் அலங்கலான்
நயன கோசரம்

மறைதலும், மனமெனும்
மத்த யானையின்

நிறைஎனும் அங்குசம்
திமிர்ந்து போயதே. (82)

---

6. பெண்மை – பெண்ணுக்கு இயற்கையாக அமைந்த காதல் தத்துவம். நறை – தேன். அலங்கல் – மாலை. நயனம் கோசரம் – கண்ணுக்குரிய இலட்சியம். மனம், மதம் பிடித்த யானை; அதை அடக்குவதற்கு மானம் (நிறை) அங்குசம். ராமனுடைய கண் மறையவும் அங்குசத்தின் தொரட்டி திமிர்ந்து போய்விட்டது; பிறகும் யானையை அடக்குவது என்பது ஏது!

7. இந்த வசமழிந்த நிலையில் சீதை புலம்புகிறாள்.

இந்திர நீலம்ஒத்(து)
இருண்ட குஞ்சியும்,
சந்திர வதனமும்,
தாழ்ந்த கைகளும்,
சுந்தர மணிவரைத்
தோளுமே அல
முந்திஎன் உயிரை-அம்
முறுவல் உண்டதே. (83)

8. மேலும் புலம்புகிறாள்.

படர்ந்(து)ஒளி பரந்(து)உயிர்
பருகும் ஆகமும்,
தடம்தரு தாமரைத்
தாளுமே அல;
கடம்தரு மாமதக்
களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்த(து)என்
உள்ளம் நண்ணியே. (84)

7. இந்திர நீலம் – உயர்ந்த சாதி நீலக்கல். **மணிவரை** – நீலமலை போன்ற. முறுவல் – புன்சிரிப்பு.

8. ஆகம் – மார்பு. கடம் தரு – மதம் பொழிகிற. **மதம்** – வெறி. களி – உற்சாகமாய் உள்ள. **நண்ணி** – வந்து.

9. இப்படியெல்லாம் சீதை புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, சந்திரனும் உதயமாய்விட்டான். சந்திரனிடமிருந்து உதித்துவந்த நிலவொளியானது, இரவை அழகுபடுத்தும்பொருட்டு இருளையெல்லாம் விழுங்க எண்ணி, எங்கும் பரவிற்று. எதுபோல: சடையப்ப வள்ளலது புகழ், விண்ணுலகத்தையும், மண்ணுலகத்தையும் எல்லாத் திசைகளுமே விழுங்கிக் கொண்டு பரவியதுபோல.

**சந்தம்**

தான தான
  தானன
தான தான
  தானன

வெண்ணை மாலை
  எழில்பரப் ப,
    உலகை வளைந்த
      இருளைஎல் லாம்

உண்ணை எண்ணித்,
  நண்மதி யத்(து)
    உதித்(து)எ ழுந்த
      நிலாக்கற் றை,-

விண்ணும் மண்ணும்
  திசையனைத் தும்
    விழுங்கிக் கொண்ட,
      விரிநன் னீர்ப்

---

9. மாலை – இராப்பொழுது. நிலாக்கற்றை – நிலவின் நெருங்கிய கிரணங்கள். விழுங்கிக்கொண்ட என்பதைப் 'புகழ்' என்பதோடு கூட்டவேண்டும்.

பல்லேறு மெல்லமெலப்
பமையாய் நல்
புகழ்போல, வண்டு
பாத்துவனி நாய். (85)

10. [illegible]

சந்தம்

[illegible]
[illegible]

நீக்கம் இன்றி
நிமிர்ந்த நாக்கதிர்

தாக்க. வெந்து
தளர்ந்துசரிந்தனள்:

செக்கை யாகி
அமர்ந்தசெந் தாமரைப்

பூக்கள் பட்ட(து). அப்
பூவையும் பட்டனள். (86)

11. குளிர்ச்சி உண்டாவதற்காகச் சந்தனத்தைப் பூசுகிறார்கள். விசிறிகொண்டு விசுகிறார்கள். எல்லாம் வெப்பத்தைத்தான் உண்டாக்கின.

10. செக்கை – படுக்கை. பட்டது – பட்டு கருகி. பூவை – பெண்; சீதை.

பூச மெய்க்கல-
வைக்களி வாரிமேற்

பூசப் பூசப்
புலர்ந்து புழுங்கினள்,

வீச வீச
வெதும்பினள், மெல்லியல் :

ஆசை நோய்க்கு
மருந்தும்உண் டாங்கொலோ? (87)

11. கலவைக் களி — சந்தனக் குழம்பு. புலர்ந்து — காய்ந்து. மெல்லியல் — பெண். ஆசை — காதல்.

12. இனி நிலைமை இப்படியாக, ராமனுடைய செய்தியைப் பார்ப்போம். ராமன், தம்பி, முனிவர் ஆகிய மூவரும், மிதிலா நகரத்து அரசன் ஜனகனது அரண்மனைக்குப் போகிறார்கள். போனபோது, ஜனகன் அங்கில்லை. அரண்மனைக் காரியங்களை மேற்பார்க்கும் முனிவர் ஒருவர் அவர்களை வரவேற்கிறார். விருந்து முதலிய உபசாரங்களெல்லாம் நடக்கின்றன. சாப்பாடு முடிந்ததும் படுக்கை ஏற்பாடாகிறது, விசுவாமித்திரருக்கும் சதானந்தருக்கும் நெருங்கிய தோழமை; பாட்டன் பேரன் மாதிரி உறவு. அதனால், அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரு அறையில் படுக்கை போட்டிருந்தது. ராமனுக்குத் தனியே வேறாக மாடியில் போட்டிருந்தது. கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு ஆகிய மூன்று புறமும் திறப்பாயிருந்த மாடி. (பால்கனி)

சந்தம்

தான தன்னன
    தன்னன தன்னன

முனியும் தம்பியும்
    மொய்ம்முறை யால்நமக்(கு)

இனிய பள்ளிகள்
    எய்திய பின், இருள்க்

---

12. மொய்ம்முறை — நெருங்கிய உறவு. இருள்க்கனி — இருளாகிய மரம் பிஞ்சுவிட்டு, காய்த்து, பிறகு அது பழமாயிற்று என்று வைத்துக்கொண்டால் அந்தப் பழம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும்? அப்படி அழகு

கனியும் போல்பவன்,
கங்குலும் திங்களும்
தனியும் தானும்அத்
தையலும் ஆயினான். (88)

13. சீதையைத் தவிர்ந்து வேறொன்றையும் சிந்திக்க முடியவில்லையே என்று வருந்துகிறான்.

விண்ணில் நீங்கிய
மின்னுரு, இம்முறை
பெண்ணின் நல்நலம்
பெற்றதுண் டேகொலோ;
எண்ணின் ஈதல(து)
ஒன்றறி யேன்: இரு
கண்ணின் உள்ளும்
கருத்துள்ளும் காண்பனால். (89)

---

வாய்ந்தவன் ராமன். அன்றுதான் முதல் முதலாகக் காதல் நோய் வந்து, ராமனைத் தாக்குகிறது. படுத்ததும், முதலில் இருட்டு; இது விடியாதா என்று சிந்திக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் சந்திரன் உதித்துவிடுகிறது; நிலவு நீங்குகிறது; ஏது என்ற சிந்தனை. யாராவது உடனிருந்தால், மனசு சிதையாது இவ்வளவாகப் போகாதே என்ற சிந்தனை. இது வரை ஒரு காரியமும் என்னைத் தாக்கவில்லையே; ஏன் இப்போது வசமழிந்து கிடக்கிறேன் என்று சிந்தனை. இந்த நான்கு காரியங்களோடு, சீதையைப்பற்றி, விடாத சிந்தனை. ஆகவே, ராமனும் தனியாகப் படுக்கவில்லை, ஐந்து துணைகளோடு படுத்திருந்தான் என்றே சொல்லலாம், அருமையான பாடல்.

13, மின் உரு – மின்னலின் உருவமானது. இம் முறை – இந்த விதமாக. நலம் – உறுப்புக்களோடு கூடிய அழகை.

14. 'உயிரை வாங்குவதற்குக் கூற்றுவன் அடடா, என்ன கருவிகளை யெல்லாம் கையாளுகிறான்!' என்று மயங்குகிறான்.

மின்னா மேகலைத்
தேரொன்று, வாள்நெடும்
கண் இரண்டு,
நடுமலை நாம் இரண்(டு),
உன்னி வந்த
நகையொளி ஒன்றுசான்(று).-
என்னில் கூற்றினுக்(கு)
இத்தனை வேண்டுமோ? (90)

15. இப்படி யெல்லாம் கஷ்டத்துக்கு உள்ளானது போதாதென்று. கிழக்கு வெளி யாகியாகச் சந்திரன் உதித்துவருவதும் தெரிந்துவிட்டது.

கொள்ளை கொள்ளக்
கொதித்தெழும் பாற்கடல்
பள்ள வெள்ளம்
எனப்படரும் நிலா:

14. மேகலைத் தேர் - அரையைச் சுற்றி அடை. அகல் மேல் மேகலாபரணத்தை அணிந்து, தேர்த்தட்டைப் போல, கீழே ஒடுங்கியும், மேலே அகன்றுமுள்ள அடிவயிறு அமைந்த அழகு வாய்ந்தது. உன்னிவந்த நகை — உள்ளத்துக்குள்ளிருந்து ஆவலுடன் சிரிக்கும் சிரிப்பு. ஈவு இல் — இரக்கம் இல்லாத.

15. பாற்கடல் பள்ள வெள்ளம் — பாற்கடலாகிய சமுத்திரத்தின் பிரவாகம். கொள்ளை கொள்ள — உயிரைக் கொள்ளை கொள்ள. கொதித்து — கோபித்து. படரும் — படருகின்றது.

உள்ளே உள்ள
உயிரைத் துருவிட
வெள்ளை வண்ண
விடமும் உண்டாங்கொலோ ? (91)

16. இருளோடும் அதன்பின் நிலவோடும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான் ராமன். இரவானது விடியவே விடியாதோ என்றும் எண்ணுகிறான். இந்த வேளையில் சூரியன் உதயமாகிறது. சூரியனுடைய பொன்னிறக் கிரணங்கள் நாலாதிக்கிலும் பரவி ஓடுகின்றன. பறவைகள் பாடுகின்றன. சூரிய நமஸ்காரம் செய்கிறவர்கள் உலகெங்குமே ஆங்காங்கு நின்றுகொண்டு, துதிப்பாடல்கள் பாடுகிறார்கள். சமுத்திரத்தினுடைய சத்தமானது, தாள கிரமங்களோடு பிரம்மாண்டமான மந்திரம் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் கவனித்தால், அக்கினி சொரூபியாகிய நடராஜமூர்த்தி, கீழ்த்திசை வானமாகிய அரங்கில், நடனம் புரிகிறான் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

சந்தம்

தானன தானன தானன
தானன தானன தன்

எண்ணரிய மறையினொடு
கின்னரர்கள் இசைபாட,
உலகம்ஏத்த,
விண்ணவரும் முனிவர்களும்
வேதியரும் கரங்குவிப்ப,
வேலையென்னும்

---

16. கின்னரர் – தேவலோகத்துப் பாடகர்கள். வேலை – சமுத்திரம்.

மண்ணுமணி முழ(வு)-அதிர,
வான்-அரங்கின் நடம்புரி, வான்
இரவிஎன் னும்
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச்
சடைவிரிந்தால் என, விரிந்த
கதிர்கள்எல் லாம். (92)

17. சூரியனும் உதித்தது. கீழ்ச் ஜன்னல் வழியாகப் பிரவேசித்த இளங்கதிர்கள் (இரவெல்லாம் கடலுக்குள்ளாக முழுகி இருந்தமையால்) குளிர்ச்சியே பெற்றிருந்தன; கால்களைத் தொட்டு வருடி, ராமனை எழுப்பின. கண்ணை மூடிக்கொண்டு அங்ஙனமே படுத்திருந்த அவனும் கண்ணை விழித்து, 'ஒரு மட்டுக்கும் இரவு கழிந்ததப்பா!' என்று சோர்வு தெளிந்தான். திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷசயனத்தில் ஆனந்த நித்திரையில் அமர்ந்திருந்த மூர்த்தியே, அதை விட்டுவிட்டுத் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தான்; இப்போது சோர்வு தெளிந்தான்.

சொல்ஆழிப் பரவையிடை,
வெம்மைபோய்த் தண்மைபெறத்
தோய்ந்(து)எழுந்த
எல்ஆழித் தேர்இரவி
இளங்கரத்தால் அடிவருடி
அனந்தல்தீர்ப்ப,

16. மண்ணுதல் – நாதம் கொடுப்பதற்காக மத்தளத்துக்குப் பசை பூசுதல். முழவு – மத்தளம். வான் – பிரகாசம். கண்ணுதல் – நெற்றிக் கண்ணோடு கூடிய. வானவன் – அம்பலத்தான்; நடராஜமூர்த்தி.

17. சொல் ஆழிப் பரவை – எல்லாராலும் வழங்கப்படுகிற வட்டமாய்க் கிடக்கும் சமுத்திரம். எல் ஆழி – பிரகாசம் பொருந்திய சக்கரம். கரம் – கிரணம். அனந்தல் – உறக்கம்.

அல்ஆழிக் கரைகண்டான்;
ஆயிரவாய் மணிவிளக்கம்
அழலும்சேக் கைத்

தொல்ஆழித் துயிலாதே,
துயர்ஆழி இடைக்கிடந்து
துயில்வான்நானே. (93)

---

17. அல் ஆழி – இரவாகிய கடலின். ஆயிரவாய் மணிவிளக்கு – ஆதிசேஷனது. ஆயிரம் தலைகளிலும் மாணிக்கக் கற்கள் இருந்துகொண்டு ஒளிவிடும் என்பது கொள்கை. அழலும் – ஜ்வலிக்கும். சேக்கை – படுக்கை. தொல் ஆழி – பூர்வமான பாற்கடல். துயர் ஆழி – துயரக் கடல்.

குறிப்பு :- வெகு அற்புதமான பாடல்.

## 10. குலமுறை கிளத்து படலம்

### பிள்ளை இல்லாமல் வருந்துகிறான்

1. அடுத்த காட்சி, ஜனகமகாராஜனுடைய சபா மண்டபம். மங்களகரமான காலை நேரம். முதல் முதலாக ஜனகன், ராம லட்சுமணர்களையும் விஸ்வாமித்திர முனிவரையும் சந்திக்கிறான். இவர்கள் யார் என்று கேட்கிறான். முனிவர் பதில் சொல்லுகிறார்.

சந்தம்

தானன தானன
தானன தானன
தானன்ன தன்

இருந்தகுலக் குமரர்தமை,
இந்தகண்ணும் முகந்(து)அழகு
பருகநோக்கி,

அருந்தவனை அடிவணங்கி
யார்இவர் என்(று) உரைத்திடுமின்
அடிகள் ! என்ன,

விருந்தினர்கள், நின்னுடைய
வேள்விகாணியவந்தார்,
வில்லும்காண் பார்,

பெருந்தகைமை தசரதன்தன்
புதல்வர்,என்அவர்தகைமை
பேசல்உற்றான். (94)

---

1. குலக்குமரர் - பெருங்குடிப் பிறப்பில் உள்ளவர்கள் என்ற தோற்றத்தோடு இருந்த குமரர். வில்லும் காண்பார் - வில்லில் வல்ல வீரர்கள் ஆவர். (சிவ தனுசைக் குறித்துச் சொல்லுவதல்ல.)

2. விஸ்வாமித்திரர் சொல்லுகிறார்: 'ஜனகமகாராஜனே! இவர்களுடைய மிகப் பூர்வமான குலத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். கொஞ்சம் கேள். ஆதிகர்த்தா பிரமதேவனே. பிரமன், பன்னிரண்டு புத்திரரை (உபபிரமர்களை) மனதினாலேயே நினைத்து உண்டாக்கினான். அவர்களில் ஒருவனுக்கு சூரியன் பிறந்தான். சூரியனுடைய மகன்தான் மனுச்சக்கரவர்த்தி. அந்த மனுவினுடைய மகன் பிருது சக்கரவர்த்தி. அவன் என்ன செய்தான் என்றால், இந்தப் பூமண்டலம் ஒரு காலத்தில் சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமாய்த் தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தது. எப்படி? சகல பூண்டுகளையும் தனக்குள்ளே இழுத்துக்கொண்டது. உயிர்களெல்லாம் நசித்துப்போகிற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. பிருது சக்கரவர்த்திக்குக் கோபம் உண்டாகி வில்லை எடுத்து, அம்பைப் பூமிமேல் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தான். உடனே, பூமியானது தனக்குப் பெரிய ஆபத்து வந்துவிட்டது, என்று பயங்கொண்டு, சக்கரவர்த்தியையே சரணடைந்து. மேடு பள்ளங்களைச் சமப்படுத்திக் கொடுத்தால், வேண்டும் உணவுப் பொருள்களைத் தான் தருவதாகச் சொல்லிற்று. சக்கரவர்த்தியும், அப்படியே தன் வில்லின் நுனியால் அநேக மலைகளைக் கிளறித் தள்ளி, நிலத்தைச் சமப்படுத்தினான். பசுவின் மடுவிலிருந்து பால் சுரந்தது போல, பூமியும், பூண்டுகளுக்கு வேண்டிய சத்தையெல்லாம் கொடுத்தது. நிலமெல்லாம் வளம்பட்டு மக்கள் செழித்தோங்கினார்கள். பிருதுவின் அரிய செயலால் வளம்பட்டதுபற்றி பூமிக்குப் பிருதுவி என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. மனுச்சக்கரவர்த்தி பிருதுசக்கரவர்த்தி இவர்களுடைய பெருமை இப்படி இருக்கிறது.

இவர்கள் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் இக்ஷ்வாகு மன்னன். அவன் செய்த காரியம் என்ன? ஜட உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துச் சிருஷ்டித்த பிரமதேவனையும் பிடித்துக்கொண்டது கர்மம். ஆணவம் வந்து அவனையும் பற்றிக்கொண்டது. கடவுள் தத்துவத்தோடு தானும் ஒன்றுதான் என்கிற விஷயமே மறந்து போய்விட்டது. அதற்காக ஆதிசேஷ சயனத்தில் நித்திரை செய்பவனை விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பல யுகங்களாக வழிபட்டு வந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட மூர்த்தியை, இந்த உலகத்தில் யாரும் கண்டு உய்யும் வண்ணம், திருவரங்கக் கோயிலுள் எழுந்தருளச் செய்தான் இக்ஷ்வாகு மன்னன். இந்தப் பேருபகாரம் செய்த மன்னனை அறியாதவர்கள் உண்டா உலகில்?

சந்தம்

தானன தானன தானன தானன.

பிணிஅரங்க வினைஅகல
  பெருங்காலம் தவம்பேணி,-
மணிஅரங்கு நெடுமுடியோய்!-
  மலர்அயனே வழிபட்ட
பணிஅரங்கப் பெரும்பாயல்ப்
  பரஞ்சுடரை, - யாம்காண
அணிஅரங்கம் தந்தானை
  அறியாதார் அறியாதார். (95)

---

2. பிணி அரங்க வினை அகல — ஆணவத்தோடு வந்த பிறவிப் பிணி நீங்க. மணி அரங்கு — ரத்தினங்களை ஒன்றாய்ப் பதித்த. நெடுமுடியோய் — ஜனகனே, பணிஅரங்கம்— பாம்பாகிய விசாலமான இடம். பரஞ்சுடரை — ஒளிமயமாகிய விஷ்ணுவை. அணி அரங்கம் — அழகிய ஸ்ரீரங்கம்.

3. மேலும் ககுத்ஸ்தன் என்ற அரசன் ஒருவன் இருந்தான். தேவேந்திரனுக்கு அசுரர்களால் ஆபத்து வந்துவிட்டது. ககுத்ஸ்தன் உடனே யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டான். யுத்தகளத்தில் யாதொரு வாகனமும் இல்லாததால், இந்திரனே எருதுபோலக் ககுத்ஸ்தனைச் சுமந்து நின்றான். ககுத்ஸ்தனும் தன் வில்லைப் பிரயோகித்து அசுரர்களை அழித்தான். இந்த வீரச் செயல் செய்த ககுத்ஸ்தன் மரபில் வந்த காரணமாக, ராமனுக்குக் காகுத்தன் என்றும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

சிபிச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டாம். யாரோ ஒரு வேடன் பசியோ காட்டிலுள்ள ஒரு புறாவைப் பார்த்து அம்பு எய்தான். புறா பறந்தோடி, சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் மடியில் வந்து உட்கார்ந்தது. அவனும், தன் அடைக்கலப் பொருள் என்று அதை எண்ணிவிட்டான். புறாவின் பயமும் துன்பமும் அரசனைப் பற்றிக்கொண்டன. வேடனும் அரசனிடம் வந்து, 'புறா என்னுடைய சொத்து. சட்டம் அப்படியே இருக்கிறது. புறாவைத் தன்னிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று சொன்னான். சட்டத்தை அரசனும் ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால், புறாவின் மாமிசமே விஷயமானதால், புறாவின் நிறை எவ்வளவோ, அவ்வளவுக்குத் தன் தசையை அறுத்துத் தருவதாகச் சொன்னான். வேடனும் ஒப்புக்கொண்டான். தராசு வந்தது. புறாவை ஒரு தட்டில் வைத்து, எதிர்த் தட்டில் அரசன் தன் தசையை அறுத்து வைத்தான். புறா, அவனைச் சோதிக்க வந்த தெய்வப் புறாவாய் இருந்ததினால், எவ்வளவு தசை அறுத்து வைத்தும், நிறை சரிவந்தபாடாக இல்லை. கடைசியில்

டும். மிச்சமிருந்த தசை எலும்போடு, தானுமே தட்டில் ஏறி உட்கார்ந்தான். எடையும் சரியாயிற்று. காவலர் தேவதைகள் வந்து சிபிச் சக்கரவர்த்திக்கு என்றும் அழியாத மூர்த்தியைக் கொடுத்தார்கள். இந்தச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் ராமனுடைய மூதாதையே.

சகரன் என்ற அரசன் அசுவமேதயாகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தான். யாகத்துக்கு உரிய குதிரையைப் பகைவன் ஒருவன் எப்படியோ திருடி, பூமியின் கீழே கொண்டுபோய் மறைவாகக் கட்டிவிட்டான். சகரனுடைய குமாரர்கள், அதற்காக ரொம்பவும் வருந்தி, எத்தனையோ மலைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து, பூமியை ரொம்ப ஆழமாகவும் அகலமாகவும் தோண்டியெடுத்துக் குதிரையை மீட்டார்கள். சகரர்கள் தோண்டிய பெரும் பள்ளத்தில் கங்கை முதலான எண்ணிறந்த ஆறுகள் பாய்ந்து சமுத்திரமாயிற்று. சகரர் தோண்டிய காரணத்தால், சாகரம் என்ற பெயர் வந்தது. இந்த சகரர் ராமனுக்கு மூதாதைகள்தான்.

இதோடு, பகீரதனைப் பற்றியும் சொல்லவேண்டும். கங்கா நதியானது கைலயங்கிரியின் உச்சியிலிருந்து, பூமியிலுள்ளவர்களுக்குப் பயன்படாமல் இருந்தது. பகீரதன் எவ்வளவோ அபாரமான மராமத்து வேலை செய்து நதியைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்து பூமியை வளம்படுத்தினன். இந்தப் பகீரதனும் ராமனுடைய மூதாதையே.

ரகு என்ற அரசனே, தேவர்கள் அசுரர்கள் எல்லோரையும் போரில் வென்று யாருக்கும் கிட்டாத

வெற்றியும் புகழும் படைத்தவன். அந்த ரகுவை வைத்தே ராமனுடைய வம்சத்துக்கு ரகு வம்சம் என்றும் ராமனுக்கு ராகவன் என்றும் பெயர் வந்தது.

இப்படியே ராமனது மூதாதைகளின் பெருமையைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டேபோகலாம். அதெல்லாம் வேண்டாம். அஜன் என்ற அரசனைப்பற்றி மாத்திரம் சொல்லுகிறேன், கேட்கவேணும்.

இந்துமதி யென்னும் அபூர்வமான அழகு படைத்த ராஜகுமாரிக்குச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினார்கள். பல தேசத்து அரசர்களும் அவளைக் காதலித்துச் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்து வீற்றிருந்தார்கள். இந்துமதி, எல்லாரையும் புறக்கணித்துவிட்டுத் தன் கையிலிருந்த மாலையை அஜன் கழுத்தில்ப் போட்டாள். இது காரணமாக மற்ற அரசர்களுக்குப் பொறாமையும் கோபமும் ஏற்பட்டு அஜனை எதிர்த்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் முறியடித்து, வெற்றிக்கு அறிகுறியாக இந்துமதியைத் தோளில் வைத்துக் கம்பீரமாய் நடந்தான் அஜன்.

வில்லென்னும் நெடுவரையால்
வேந்தென்னும் கடல்கலக்கி,

எல்லென்னும் அணி முறுவல்
இந்துமதி எனும்திருவை

---

**3.** வேந்து – அரசர். எல் – சூரிய ஒளி. அணி முறுவல் – அழகிய பற்கள்.

அல்லென்னும் கருநிறத்த
அரிஎன்ன அயன்என்பான்
மல்லென்னும் திரள்புயத்துக்(கு)
அணியென்ன வைத்தானே. (96)

1. இந்த அஜனது மகன்தான் தசரதன். தசரதனுக்கு எல்லா சம்பத்தும் இருந்தது. ஆனாலும் ஒரு குறை.

துனியின்றி உயிர்செல்லச்,
சுடராழிப் படைவெய்யோன்
பனிவென்ற படியென்ன
பகைவென்று படிகாப்போன்,
தனுவன்றித் துணையில்லான்
தருமத்தின் கவசத்தான்
மனுஎன்ற நீதியான்
மகவின்றி வருந்துவான். (97)

---

3. அல் – இருள்மயம்; லக்ஷ்மியைத் திருமால் மார்பில் ஏந்தியது போல அஜனும் இந்து மதியைத் தோளில் வைத்தான். குறிப்பு: கவியில் வெற்றியின் ஒலி தெரிகிறது.

4. துனி – துன்பம். உயிர் செல்ல – மக்கள் வாழ்க்கை நடத்த. ஆழி – சூரியனது சக்கரம். படி – பூமி. தனு – வில். மனுச் சக்கரவர்த்தியின் நீதியின்படி நடப்பவன் தசரதன்.

## புஜபலம் இது

ரு. புதல்வர் உண்டாவதற்காகக் கலைக்கோட்டு மாமுனிவரைக் காட்டிலிருந்து அழைத்து வந்து, அவரைக் கொண்டு யாகம் செய்வித்தான். ஓமகுண்டத்திலிருந்து வந்த அமுதை முனிவன் தசரதனுக்குக் கொடுத்தான். தசரதனும், அதைத் தன் மனைவிகளான கோசலை, கைகேசி, சுமித்திரை ஆகிய மூவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அவர்கள் அதை உட்கொண்டு, நாளடைவில் கருத்தரித்தார்கள்.

முதலில் கோசலை ராமனைப் பெற்றாள். ராமன் அவதரித்த காரணமாகப் பாவமெல்லாம் அதோகதியாய் ஒழியப்போகின்றன. அப்படி ஒழிவதற்குக் காரணம் என்ன? அந்தப் பாவங்கள் முன்ஜன்மத்தில் கொடிய பாதகங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். அப்படியே, நாமும் முன்ஜன்மத்தில் பெரிய பெரிய புண்ணியங்கள் செய்ததால், அதற்கு நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது.

சந்தம்

தானன தானன
தானன தானன.

விரிந்திடு தீவினைசெய்த
வெவ்வியதீ வினையாலும்,
அருங்கடையில் மறைஅறைந்த
அறம்செய்த அறத்தாலும்,

---

5. விரிந்திடு — உலகெங்குமே பரவிய. செய்த — முன் ஜன்மத்தில் செய்த; மனிதர்களுக்குப் பெருங்கேடு வந்தால், முன் ஜன்மத்தில் செய்த தீவினையின் பயன் என்று சொல்லுகிற வழக்கம் பற்றி. அருங்கடையில் அறைந்த — கடையாக முடிபு நாட்டிச் சொன்ன.

இருங்கடகக் கரதலத்(து)இவ்
எழுதரிய திருமேனிக்

கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க்
கௌசலைஎன் பாள் பயந்தாள். (98)

6. பிறகு பரதனைப்பற்றிப் பேசுகிறார் விஸ்வாமித்திரர் : பொதுவாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையில் நிபுணராக இருப்பார்கள் ; மற்ற துறையில் சாதாரணமாக அறிவைக் கையாளுவார்கள். ஆனால், பரதனோ எல்லாத் துறையிலுமே நிபுணனாக இருப்பான்.

தள்ளரிய பெருநீதித்
தனியாறு புகமண்டும்

பள்ளம்எனும் தகையானைப்,
பரதன்எனும் பெயரானை,

எள்ளரிய குணத்தாலும்
எழிலாலும் இவ்விருந்த

வள்ளலையே அனையானைக்
கேகயர்கோன் மகள்பயந்தாள். (99)

---

5. இருங்கடகம் — பெரிய பொற்காப்பு. கருங்கடல் — ராமன் : பெருமையும் அழகும் சேர்ந்து, கடலைப்போல வியந்து அனுபவிக்கத்தக்கவன் ராமன். பயந்தாள் — பெற்றாள்.

6. தள்ளரிய — அணைகட்டியெல்லாம் தடுக்க முடியாத. தனியாறு — பல கிளைநதிகளையும் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள பெரிய நதி. பள்ளம் — சமுத்திரம். எழில் — உருவம். வள்ளல் — ராமன்.

7. பிறகு லக்ஷ்மணனையும் சத்ருக்னனையும் சுமித்திரை பெற்றாள். பிள்ளைகள் நால்வரும் சகல கலைகளையும் பயின்று அபூர்வமான தேர்ச்சி அடைந்தார்கள்.

ராமனுடைய வில்த்திறம் மிகவும் விசித்திரமானது: தாடகையைக் கொன்ற விதத்தைக் கேட்கலாம், என்றார் விஸ்வாமித்திர முனிவர்.

அலைஉருவக் கடல்உருவத்(து)
ஆண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த

நிலைஉருவப் புயவலியை
நீஉருவ நோக்கையா!

உலைஉருவக் கனல்உமிழ்கண்
தாடகைதன் உரம்உருவி,

மலைஉருவி, மரம்உருவி,
மண்உருவிச்(சு) ஒருவாளி! (100)

7. ஆண்தகை — ராமன். நீல உருவப் புயம் — என்றும் நிலைத்துள்ள தத்துவம் உருவுகொண்டது போலும் தோள். உலை உருவக்கனல் உமிழ்கண்: தாடகையின் கண் கொல்லுலைபோல் கோபமும் பயங்கரமும் கொண்டது. உரம் — மார்பு. முதலில் மார்பை உருவியது. பிறகு அவள் நின்ற மலைச்சிகரத்தை உருவியது. அப்புறம் பின் சரிவில் நின்ற மரத்தை உருவிக் கடைசியாக பூமியில் பாய்ந்தது. பாடலின் உருவத்திலேயே அம்பின் விசித்திர வேகம் கிடக்கிறது.

8. கடைசியாக, விஸ்வாமித்திரர் ராமனுடைய தயாளகுணம் இன்னது என்று சொல்லுகிறார்.

கோதமன்தன் பன்னிக்(கு)
    முன்னைஉருக் கொடுத்த(து) இவன்
போதுவென்று எனைப்பொலிந்த
    பொலன்கழற்கால் பொடிகண்டாய் !
வேதர் என்ற உருவுடையாய்,
    மிதிலையர்நம் உயிர்அனையாய் !
ஈ(து) இவன்தன் வரலாறும்
    புயவலியும் எனஉரைத்தான். (101)

---

8. கோதமன்தன் பன்னி — அகலிகை. போது — பூ. பொலன் — பொன்.

# 11. கார்முகப் படலம்

## வில்லைக் கண்ட வேந்தர் பாடு

1. விஸ்வாமித்திரர் இவ்விதமாக ராமனைப்பற்றிச் சொல்லவும், ஜனகராஜனுக்குப் பல எண்ணங்கள் தோன்றின. 'என்ன சொல்லுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏதோ என் குலத்தின் பெருமையை உத்தேசித்து, என் மகள் சீதையை மணக்க விரும்புகிறவன், நான் வைத்திருக்கிற சிவதனுசை வளைத்து நாணேற்றிவிட வேண்டும் என்ற ஒரு ஏற்பாட்டைப் பண்ணிவிட்டேன். பிறகு அந்த ஏற்பாட்டை ஏன் பண்ணினேன் என்று வருந்தும்படியாகத்தான் நேர்ந்துவிட்டது' என்றெல்லாம் வெளியிட்டே சொல்லுகிறான்.

சந்தம்

தானன தானன
 தான தன்னன

மாற்றம்யா(து) உரைப்பது :
 மாய விற்குநான்
தோற்றவா றெனமனம்
 துளங்கு கின்றதால் ;

---

1. **மாற்றம்** – சொல். **மாயவிற்கு** – சிவதனுசுக்கு. **துளங்குகின்றது** – தடுமாடுகிறது.

நோற்றனள் நங்கையும் ; -
நொய்தின் ஐயன்,வில்

ஏற்றுமேல், இடர்க்கடல்
ஏற்றும் எங்களை. (102)

2. அப்படியே எதிரில் நின்றவர்களைப் பார்த்து வில்லைக் கொண்டுவரும்படி சொல்லுகிறான்.

என்றனன், அந்தநல்
எதிரின் றுரைஅக்

குன்(று)உறழ் வரிசிலை
கொணர்மின் என்றிட,

நன்றென வணங்கினர்
நால்வர் ஓடினர்,

பொன்திணி கார்முகச்
சாலை புக்கனர் (103)

3. வில் மிகப் பளுவாய் இருந்ததால், தேக பலம் படைத்தவர் பலர், ஆண்களைக் குறுக்கே

---

1. நோற்றனள் — விரதங்கள் அனுஷ்டித்து வருகிறாள். நொய்தின் — இலகுவாய் ; தாமின்றி : எனக்கு யாதொரு சேதமும் ஏற்படாமல். ஏற்றுமேல் — நாண் ஏற்றுவானாகில். இடர்க்கடல் — துன்பக்கடலிலிருந்து. ஏற்றும் — கரை ஏற்றுவான்.

2. குன்று உறழ் — குன்று போன்ற. வணங்கினர் — வணங்கி. வரிசிலை — உறுதியாகக் கட்டிய வில். கார்முகச் சாலை — வில்வைத்திருந்த தனியான சாலை.

கொடுத்து தோளில் நன்றும் போட்டுத் தாங்கி வந்தார்கள். வர்ணனையில் ஹாஸ்யம் கிடக்கிறது.

*உறுவலி யானையை*
*ஒத்த காட்சியர்,*

*செறிமயிர்க் கல்எனத்*
*திரண்ட தோளினர்,*

*அறுபதி னாயினர்*
*அளவில் ஆற்றலர்,*

*தறிமடுத்(து) இடைஇடை,*
*நன்டில்த் தாங்கினர்.* (104)

4. வில் எப்படி வந்தது?

*நெடுநில மகள்முது(கு)*
*ஆற்ற, நின்(று)உயர்*

*நெடுநிமிர் வடவரை*
*தானும் நாணுற,*

*இடம்இலை உலகென*
*வந்த(து), எங்கணும்*

*கடல்புரை திருநகர்*
*இரைத்துக் காணவே !* (105)

---

3. *அறுபதினாயிரர்* : அதிகம் பேர் என்பது கருத்து; குறியீடான எண் 60,000 அல்ல. *தறி* – தூண்.

4. *முதுகு ஆற்ற* – முதுகு வலி தீர. *வடவரை* – மேருமலை. *கடல்புரை* – கடலை ஒத்த. *திருநகர்* – நகரத்து ஜனங்கள்.

5. வந்துகொண்டிருந்த வில்லைப் பார்த்து ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்:

> நின்னனை மேருவைக்
> கிரட்டிற் றேனென்பார்,
>
> வன்னவான் கடல்பண்டு
> கடைந்த மத்தென்பார்,
>
> அன்னல்வாய் அரவினுக்(கு)
> அரச னேஎன்பார்,
>
> விண் இடு நெடியவில்
> வீழ்ந்த தோஎன்பார். (106)

6. பொருட்காட்சிக்குப் போகிற வில் அல்ல; மாப்பிள்ளையாய் வருகிறவன் இதை வளைக்கவேண்டுமாம். எப்படியிருக்கிறது காரியம்!

> ஏன்! இது கொளார்கென
> இயற்றினனென்பார்,
>
> மன்னவர் உளர்கொலோ
> மதிகெட்டாரென்பார்,

---

5. அன்னல் – பெருமை பொருந்திய. வாய் – வலியுள்ள. அரவினுக்கு அரசு – ஆதிசேஷன். விண் இடு நெடியவில் – வான வில்.

முன்னை ஊழ் வினையினால்
முடிக்கில், ஆம்என்பார்,

கன்னியும் இச்சிலை
காணுமோ என்பார். (107)

7. வில்லை ஜனகன் முன் கொண்டு சேர்த்தார்கள்.

மொய்த்தனர் இன்னணம்
மொழிய, மன்னன்முன்

உய்த்தனர், நிலமுது(கு)
உளைக்கிக் கீழுற

வைத்தனர், வாங்குநர்
யாவரோ,எனக்

கைத்தலம் விதிர்த்தனர்
கண்ட வேந்தரே. (108)

---

6. ஆம் – சித்தியாகும்; பூர்வவினை பந்தத்திலிருந்து வளைக்கச் செய்தால் ஒருவருக்குச் சித்தியாகும். சீதை இந்த வில்லைப் பார்த்திருந்தால், தந்தை மோசக்காரரோ என்று எண்ணிவிடுவாள்.

7. மொய்த்தனர் – மொய்த்து வந்தவர்கள். இன்னணம்– இப்படி. உய்த்தனர் – வைத்தார்கள். உளைக்கி– நஷ்டப்பட்டு. வாங்குநர் – வளைப்பவர்.

## ஜனகன் தவம் பலித்தது

8. ஜனகன் ராமனையும் வில்லையும் பார்க்கிறான். உடனே சீதையைப்பற்றிய கவலை வந்துவிட்டது. நினைத்து வருந்துகிறான். இதையெல்லாம் பார்த்து, கௌதம முனிவரின் புதல்வரான சதானந்தர் பேசுகிறார்.

சந்தம்

தானன தானன
  தான தன்னன

போதகம் அனையவன்
  பொலிவை நோக்கி, அவ்
வேதனை தருகின்ற
  வில்லை நோக்கி, நல்
மாதினை நோக்குவான்
  மனத்தை நோக்கிய
கோதமன் காதலன்
  கூறல் மேயினன். (109)

9. இனி அவதாரத்தின் விசேஷத்தைக் கேட்பாயாக: பரமாத்மா ராமன் என்கின்ற தெய்வமானவன். உழுது வழிபடுபவர்களுக்குத் தன் அருள் வடிவமாய் தெரிசனம்கொடுப்பவன்; அவன் மேனியிலிருந்து வெண்கதிராகிய

---

8. போதகம் அனையவன் – யானையை ஒத்த ராமன். மாதினை நோக்குவான் : 'சீதையின் நிலை என்ன ஆகும், வில்லை வளைக்காமல் போனால்?' என்று சிந்தனைக்குள்ளான ஜனகன்.

பச்சைப் பசுங்கிரணங்கள் வெளிவந்து பிரகாசிக்கும். ஆனால் அவளது சுயரூபத்தை யாரும் பார்த்ததில்லை. பூமிக்குள் மறைந்திருந்த சுயரூபம் வெளிப்பட்டது என்று சொல்லும்படியாகச் சீதை பிறந்தாள். பூமாதேவியின் அருளையும் சக்தியையும் பார்த்தால் பணம் என்று சொல்லுகிற லக்ஷ்மியின் அருளும் சக்தியும் சாமானிய காரியங்கள் தான்; ஆகவே, எங்கள் சீதையின் அபூர்வ குணங்களைக் காணும்போது, அவளை லக்ஷ்மி என்று சொல்லப்போதாது. பூமாதேவி என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

சந்தம்

தானன தானன
தானன தானன

உழுகின்ற கொழுமுகத்தின்
உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி

பொழிகின்ற புவிமடந்தை
உருவெளிப்பட் டெனப், புணரி

எழுகின்ற தெள்ளமுதோ(டு)
எழுந்தவளும் இழிந்(து)ஒதுங்கித்

தொழுகின்ற, – நன்னலத்துப்
பெண்ணரசி தோன்றினாள், (110)

---

9. கதிரின் ஒளி – கதிரிலேயே பச்சைக்கிரணம். புவிமடந்தை – பூமாதேவி ; பூமிக்குள் கிடக்கும் அற்புதமான சிருஷ்டி சக்தி. புணரி – பாற்கடல். தெள்ளமுது – கடைந்து வந்த தேவாமிர்தம். நன்னலத்து – எல்லா அழகும் வாய்ந்த. பெண்ணரசி – சீதை.

111. சீதையின் அழகையும் குணங்களையும் கண்டு, அரசர்கள் எல்லோரும் வந்து ஒவ்வொருவரும் தனக்கே அவளைக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இது என்ன, கஷ்டமாயிருக்கிறதே, என்று எண்ணி ஒரு யுக்தி செய்தோம். யார் ஒருவன் இந்த வில்லுக்கு வளைத்து நாணேற்றுகிறானோ, அவனுக்கே சீதையைக் கொடுப்போம் என்று சொன்னோம். அவ்வளவுதான். அரசர்கள் எல்லோரும் போன இடந்தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். இது அவ்வளவு அசாத்தியமான காரியம் என்று அவர்களுக்குப் பட்டுவிட்டது. பிறகு வில்லுக்குப் பக்கத்தில் ஒருவருமே வரவில்லை. வருஷங்கள் ஆகிவருகின்றன. சீதைக்கு ஏது, கலியாணமே நடக்காதோ என்ற கவலைதான் எங்களுக்கு. இந்த ராமன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றினால், சீதையின் அழகு பழுதாகாது. வேறு என்ன நாங்கள் சொல்ல இருக்கிறது' என்றார் சதானந்தர்.

இதையெல்லாம் கேட்ட விஸ்வாமித்திரர் ராமனைப் பார்த்தார்; ராமனும் வில்லைப் பார்த்தான்; அப்படியே எழுந்தான் — ஓமகுண்டத்தில் நெய்யை விடும்போது, நெய்யை நோக்கி அக்கினி 'குபீர்' என்று எழுகிறது போல.

சந்தம்

தானன தன்னன
தன்னன தன்ன

பொழிந்தநெய் ஆகுதி
வாய்வழி பொங்கி

10. நெய் ஆகுதி – அக்கினிக்கு விடுகிற நெய்யாகிய ஊட்டம். வாய் – நெய்த்தாரையின் வழியாக.

எழுந்தகொழுங்கனல்
என்ன,எழுந்தான் ;

அழிந்தது வில்என
விண்ணவர் ஆர்த்தார்,

மொழிந்தனர் ஆசிகள்
முப்பகை வென்றார். (111)

11. ராமன் எழுந்ததைப் பார்த்தார்கள் பெண்கள், அவ்வளவுதான்: விஸ்வாமித்திரர் ஏவி வில்லை ராமன் முறிப்பதற்கு முன். மன்மதனது வில்லுகள் முறிந்தன.

ஆரியநுவங்கள்
தொடங்கிய தொல்லோன்

ஏய், அவன் வல்வில்
இறுப்பதன் முன்னம்,

சேயிழை மங்கையர்
சிந்தைதொடு எய்யா,

ஆயிரம் வல்வில்
அனங்கன் இறுத்தான், (112)

---

10. விண்ணவர் — தேவர்கள். முப்பகைவென்றார் — முனிவர்.

11. தொல்லோன் — விஸ்வாமித்திரர். அவன் — ராமன். சேயிழை — ஆபரணம் அணிந்த. எய்யா — எய்து. வல்வில் — கரும்பு வில். அனங்கன் — மன்மதன். இறுத்தான் — முறித்தான். காதல் உணர்ச்சியால் பெண்கள் அவ்வளவு செயலழிந்தார்கள்.

12. பெண்கள் பேசுகிற பேச்சு :

நாணுர் நெடுஞ்சிலை
கால்வளித் தென்பார் :

நாணுடை நங்கை
நலங்கிளர் செங்கேழ்ப்

பாணி, இவன் படர்
செங்கைபு காதேல்,

வாள்நுதல் மங்கையும்
வாழ்விலள் என்பார். (113)

13. ஜனகன் சுத்தப் பைத்தியக்காரன் என்கிறார்கள்.

வள்ளல் மனத்தை
மகிழ்ந்தனன் என்றால்,

கொள்ளை முன்பு
கொடுப்பதை அல்லால்,

வெள்ளை மனத்தவன்
வில்லை எடுத்(து)இப்

பிள்ளைமுன் இட்டது
பேதைமை என்பார். (114)

---

12. கால் – தண்டு. நலம் – அழகு. செங்கேழ் – செந்நிறம். பாணி – கை. படர் – அகன்ற. பாணிக்ரகணம் செய்யா விட்டால்.

13. வள்ளல் – ராமன். மகிழ்ந்தனன் – விரும்பினன். வெள்ளை மனத்தவன் – விவேகமில்லாத ஜனகன்.

14. வில்லை நோக்கி ராமன் நடந்துசெல்கிறான்.

தோகையர் இன்னன
 சொல்லிட, நல்லோர்
ஓகைவி ளம்பிட,
 உம்பர்உ வப்ப,-
மாக மடங்கலும்,
 மால்விடை யும்கைந்
நாகமும் நாணிட
 அண்ணல் நடந்தான். (115)

15. மேருகிரிக்குச் சமானமாகக் கிடக்கும்வில்லை ராமன் கையில் எடுத்தான்.

ஆடக மால்வரை
 அன்னது தன்னைத்,
தேடரு மாமணி
 சீதைதன் பூங்
தோடலர் கொம்பினைச்
 சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலைஇ(து)
 என்னஎடுத்தான். (116)

---

14. நல்லோர் – கற்றோர். ஓகை விளம்பிட – பலே பலே என்று ஆர்ப்பரிக்க. மாக மடங்கல் – கம்பீரத்தோடு கூடிய சிங்கம். விடை – காளை. கை நாகம் – யானை. குறிப்பு : நடையின் கதியைச் செய்யுளின் உருவத்திலே காணலாம்.

15. ஆடக மால்வரை – பொன்மயமான மேரு மலையை ஒத்த வில்லை. சீதையை மாலையிடுவதற்காக மாலை ஒன்றை எப்படி எடுப்பாரோ, அப்படி எடுத்தான்.

16. வில்லை ராமன் என்ன செய்யப்போகிறானோ பார்ப்போம், என்று இமைகளைக் கொட்டாதபடி தடுத்து ஒரே பார்வையாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தவர்களது நிலைமை:

தடுத்(து)இமை யாமல்
இருந்தவர், தாளில்

மடுத்ததும், நாண் நுதி
வைத்ததும், நோக்கார்:

கடுப்பினை யாரும்
அறிந்திலர்; — கையால்,

எடுத்தது கண்டனர்
இற்றது கேட்டார். (117)

17. வில் ஒடிந்ததோ இல்லையோ, நாலாபக்கத்திலு மிருக்கும் பூமாரி, பொன்மாரி, மேலும் முத்துமாரி எல்லாமாய் விழுந்தன.

சந்தம்

தானன தானன தன்
தானன தானன தன்

பூமழை சொரிந்தார்விண் ணோர்,
பொன்மழை பொழிந்தமே கம்,

---

16. தாளில் – பாதத்தில். மடுத்தது – அழுத்தியது. நுதி – கண்டின் முனை. கடுப்பு – வேகம். எடுத்ததைக் கண்டதுண்டு, பிறகு ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை; சடார் என்று முறிந்த சத்தம் மாத்திரம் காதில் விழுந்தது.

பாமமாக் கடல்கள்எல் லாம்
  பன்மணி தூவிஆர்த் த,
கோமுனிக் கணங்கள்எல் லாம்
  கூறின ஆசி,கொற் ற
நாமவேல்ச் சனகற்கின் று
  நல்வினை பயந்ததென் று. (118)

---

17. பாம – பரந்த. பன்மணி – முத்து பவளம் போன்ற மணிகள். ஜனங்களைக் கடல்கள் என்று உவமிக்கிறார். ஆசி – வாழ்த்து. கொற்றம் – வெற்றி. நாமம் – பயம்.

## நீலமாலை சொன்னாள் — சந்தேகம் தீர்ந்தது

18. ஜனகனுடைய கொலுமண்டபத்தில் ராமன் வில்லை முறித்து நிற்கிறான். இந்த விஷயம் ஒன்றும் தெரியாமல், சீதை தன் அறையில் இருந்துகொண்டு காதல் நோயால் வருந்துகிறாள். தான் உப்பரிகையி லிருந்து பார்த்த வீரனுடைய உருவமும் கோலமும் மனதில் வந்துவந்து தொந்தரவு செய்கின்றன. இந்தத் தொந்தரவை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

சந்தம்

தான னான
தன்ன னன
தன்ன னன
தன்ன தன்

நாணுடை லாவு
வில்லி னோடு
பூணுடை லாவு
பாணி யும்,

தூணுடை லாவு
தோளும், வாளி
யோடு லாவு
தூணி யும்,

---

18. பூண் — கைக்கடகம், பாணி — கை. தூணுடை லாவு — தூண் கிடந்தமாதிரிக் கிடக்க. தூணி — அம்பறாத் தூணி.

வாள்நி லாவின்
நூல்உ லாவு
மாலை மார்பும்,
மீள வும்

காண லாகும்
ஆகின், – ஆவி
காண லாகும்
ஆகு மே. (119).

19. வானத்திலிருந்து நீலமேகம் ஒன்று கீழே இறங்கியது. அதனிடத்தே சந்திரன் இருந்தது. சந்திரனுக்கு மேலே அழகிய குழல் முடிந்திருந்தது. அதைச் சுற்றி மாலையும் மாலையைச் சுற்றி சிங்காரம் செய்யும் வண்டுமாய் இருந்தது.

விண்த லம்
கலந்தி லங்கு
திங்க ளோடும்,
மீது சூழ்

வண்(டு) அ லம்(பு)
அலங்கல் தங்கு
பங்கி யோடும்,
வந்த தன்

---

18. வாள் நிலாவின் – பிரகாசமான சந்திர கிரணம் போன்ற. நூல் – பூணூல். குறிப்பு : பாட்டினுள் சீதைக்கு வந்த மயக்கம் வாசிப்பவருக்கே வந்துவிடும்; ரொம்ப சவுக்கத்தில் பாடவேண்டும்.

19. விண்தலம் – வானம். வண்டு அலம்பு – வண்டு சிங்காரஞ்செய்கிற. அலங்கல் – மாலை. பங்கி – கூந்தல்முடி.

கொண்டல் ஒன்(று)
இரண்டு கண்ணின்
மொண்டு கொண்(டு)என்
ஆவியை

உண்ட துண்(டு,) என்
நெஞ்சில் இன்னும்
உண்ட துண்ட(து)
உண்டரோ!

20. இத்தகைய அழகனைக் கிட்ட நேர்ந்தது, கிடைக்காத பெரும்பாக்கியம். ஆனால், அப்படிக்கிட்டியும், இப்போது போன இடம் தெரியாமல் போயிற்றே! தேவாமிர்தம் கிடைத்தும் பாத்திரத்தோடு அதைக் கை நழுவவிட்ட பைத்தியக்காரன் தன்மைபோல் அல்லவா இருக்கிறது?

பெய்கடல்ப்
பிறந்த யல்ப்
பிறக்கொ ணா
மருந்து பெற்(று,)

ஐய! பொற்
கலத்தொடங்கை
விட்டிருந்த
ஆதர் போல்

---

19. கொண்டல் – மேகம். உண்டதுண்டு – சாப்பிட்ட துண்டு. நெஞ்சில் இன்னும், உண்டு அது, உண்டு அது, உண்டு அரோ: அதாவது ஒரே படியாய்த் தங்கியிருக்கிறது; மறக்க முடியவில்லை.

20. பெய் – பெய்துவைத்த. மருந்து – தேவாமிர்தம். ஐய! – அடடா! ஆதர் – யோசனை இல்லாதவர்.

மொய்கி டக்கும்
அண்ணல் தோள்
முயங்கி டாது
முன்ன மே,

கைக டக்க
விட்டி ருந்து
கட்டு ரைப்ப(து)
என்கொ லோ. (121)

21. இப்படியாகத் தனியே இருந்து கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள் சீதை. அப்போது அங்கே நீலமாலை என்கிற தோழிப்பெண் விரைவாக வருகிறாள்.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

வடங்களும் குழைகளும்
வான வில்விட,

தொடர்ந்தபூங் கலைகளும்
குழலும் சோர்தர,

---

20. மொய் – பலம்.

21. கழுத்தில் அணிந்த பொன்னாரங்களிலும் குழைகளிலும் நவரத்தினங்கள் பதித்திருந்தன ; அவைகளின் இரணங்கள், நாலாபக்கத்திலும் வானவில்லைச் செய்தன ; வஸ்திரமும் கூந்தலும், எங்களைவிட்டுப் போகிறாயே என்று சேர்ந்து பின்னே தொடருகின்றன ; இது அவள் வேகமாய் வந்ததுபற்றி.

நுடங்கிய மின்என
　　நொய்தின் எய்தினாள்:
நெடுந்தடம் கிடந்தகண்
　　நீல மாலையே, (122)

22. சீதையைக் கண்டவுடன் மரியாதையாக வணங்குகிறவள் தான் நீலமாலை. இப்பொழுதோ?

வந்தடி வணங்கிலள்,
　　வழங்கும் ஓதையள்,
அந்தமில் உவகையள்,
　　ஆடிப் பாடினள்;
சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியும்,
　　புகுந்த செய்தியும்,
சுந்தரி, சொல்எனத்,
　　தொழுது சொல்லுவாள். (123)

23. நீலமாலை, நடந்த செய்தியைச் சொல்லுகிறாள்.

---

21. நொய்தின் — மிகு வேகமாக. நெடுந்தடம் — நீண்ட நீலத் தடாகம்.

22. வழங்கும் ஓதையள் — ஒரேபடியாய், அடடா ஆகா என்று கத்திக்கொண்டே யிருக்கிறாள். சுந்தரி — சீதை. வார்த்தை சொல்லும்படியாக உணர்ச்சி தெளிந்த பின்பே வணங்கினாள்.

கயரத துரகமாக்
கடலன், கல்வியன்,

தயரதன் எனும்பெயர்த்
தனிச்செல் நேமியான்

புயல்பொழி தடக்கையான்
புதல்வன், பூங்கணை

மயல்வினை மதனற்கும்
வடிவின் மேன்மையான். (124)

24. இனி, அவனது தோள் இப்படி, சக்தி இப்படி, பெயர் இன்னது என்கிறாள்.

மராமரம் இவையென
வளர்ந்த தோளினான்,

அராவணை அமலன்என்(று)
அயிர்க்கும் ஆற்றலான்,

---

23. கயம் – யானை. துரகம் – குதிரை. கடலன் – கடல்போன்ற பெரிய சேனையை உடையவன். தனிச்செல் நேமியான் – ஏக சக்ராதிபதி. நேமி – சக்கரம்; ஆளுகையின் அடையாளம். புயல் – மேகம்போல்கொடை கொடுக்கிற. பூங்கணை மயல்வினை – புஷ்ப பாணங்களால்க் காதல் மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிற.

24. அராவணை அமலன் – ஆதிசேஷ சயனனான விஷ்ணு, அயிர்க்கும் – சந்தேகிக்கும்.

இராமன்என் பதுபெயர்,
இளைய கோவொடும்
பராவரும் முனியொடும்
பதிவந்(து) எய்தினான்! (125)

25. சிவதனுசையும் ஒருகை பார்க்க வந்தவன் தான் அவன்.

பூண்இயல் மொய்ம்பினன்,
புனிதன் எய்தவில்
காணிய வந்தனன்
என்னக், காவலன்
ஆணையின் அடைந்தவில்
அதனை, ஆண்தகை
நாண்இனி ஏற்றுவான்
நண்ணினான் அரோ. (126)

---

24. பராவரும் - பாவராலும் துதிக்கப்படும். பதி - இந்த மிதிலை.

25. பூணியல் மொய்ம்பினன் - ராமன். தேக உறுப்புகளின் சக்தியைத் தோள்வளையம் முதலிய ஆபரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. புனிதன் - சிவபெருமான். காணிய - காணும் பொருட்டு. வில்லை முறிக்க வந்ததாக நிலைமாலை எண்ணிக்கொள்ளுகிறாள். காவலன் - ஜனகன். குறிப்பு: இந்தப் பாடலில் துரித பாவம் விளங்குகிறது.

26. காலில்வைத்து வளைத்த காரியம் முதலியவை களை அதிவேகமாகவே சொல்லுகிறாள் நீலமாலை.

மாத்திரை அளவில்த்தாள்
　　மடுத்து, முன்பயில்
சூத்திரம் இதுவெனத்
　　தோளின் வாங்கினான்;
ஏத்தினர் இமையவர்,
　　இழிந்த பூமழை,
வேத்தவை நடுக்குற
　　முறிந்து வீழ்ந்ததே! (127)

27. சீதைக்குச் சந்தேகம் தீருகிறது.

கோமுனி யுடன்வரு
　　கொண்டல் என்றபின்
தாமரைக் கண்ணினான்
　　என்ற தன்மையால்,
ஆம்அவ னேகொல்என்(று)
　　ஐயம் நீங்கினாள்:
வாமமே கலையிற
　　மடிவ ளர்ந்ததே. (128)

---

26. மாத்திரை – கண்மூடிவிழிக்கும் காலம். தாள் – காலில். மடுத்து – வளைத்து. சூத்திரம் – விளையாட்டுக் கருவி. ஏத்தினர் – புகழ்ந்தனர். வேத்தவை – அரச சபை.

27. கோ – பூசிப்பதற்கு உரிய. கொண்டல் – நீல மேகம் போன்றவன். தாமரைக்கண்ணினான் – விஷ்ணுவைப் போன்றவன். அவனே கொல் – அவனே தான். வாம் – அழகிய. ஆனந்தத்தினால் அடிவயிறு விம்மியது.

## தூதரை அனுப்புகிறான்.

28. சிதையின் நிலை இப்படி. அவளுடைய தந்தை என்ன செய்தான்?

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன.

ஆசையின் அயர்பவள்
அன்னள் ஆயினள்;

பாசடைக் கமலத்தோன்
படைத்த வில்இறும்

ஓசையிற் பெரியதோர்
உவகை எய்தி, அக்

கோசிகற் கொருமொழி
சனகன் கூறுவான். (129)

29. 'தயவு செய்து சொல்லவேண்டும். கலியாணத்தை எப்போது வைத்துக்கொள்ளலாம்?' என்று ஜனகன் முனிவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

உரைசெய்எம் பெருமஉன்
புதல்வன் வேள்விதான்

விரைவின் இன்றொருபகல்
முடித்தல் வேட்கையோ?

---

28. அயர்பவள் – மயங்குபவள். பாசடை – பசுமையான இலை. அடை – இலை. வில், பிரமன் செய்து சிவபிரானுக்குக் கொடுத்தது. கோசிகன் – விஸ்வாமித்திரன். ஓசை பெரிது: அப்படியே ஜனகனது ஆனந்தமும் பெரிது.

29. வேள்வி – கலியாணம்.

முரசெறிந்(து) அதிர்கழல்
முழங்கு தானைஅவ்

அரசையும் இவ்வழி
அழைத்தல் வேட்கையோ? (130)

30. முனிவர் பதில் சொல்லுகிறார்.

மல்வலான் அவ்வுரை
பகர, மாதவன்

ஒல்லையில் அவனும்வந்(து)
உறுதல் நன்றென,-

எல்லையில் உவகையான்,
இயைந்த வாறெல்லாம்

சொல்லுகென்(று) ஓலையும்
தூதும் போக்கினான். (131)

---

29. தசரதன் சேனை புறப்பட்டால். முரசொலியும், வீரர்களுடைய கழலொலியும் ஒரே முழக்கமாய் இருக்குமாம். **தானை** — சேனை. **அரசு** — தசரதன். **வேட்கை** — விருப்பம்.

30. **மல்வலான்:** ஜனகன் ஞானியாய் இருந்தாலும், மல்யுத்தத்திலும் பயின்றிருந்தான். **பகர** — சொல்ல. **ஒல்லையில்** — துரிதமாகவே. **உறுதல்** — வந்து சேர்தல். **எல்லையில்** — அளவில்லாத. **இயைந்த** — பொருத்தமாய் நேர்ந்த.

# 12. எழுச்சிப் படலம்

## வில்லை ஒடித்தான் என்ற பேச்சுத்தான்

### 1. தூதர்கள் அயோத்தியை அடைகிறார்கள்.

சந்தம்
தானன தானன
தான தன்னன

கடுகிய தூதரும்
காலின் ஓடிச்சென்(று),

இடிகுரல் முர(சு) அதிர்
அயோத்தி எய்தினார்;

அடியிணை தொழஇடம்
இன்றி, மன்னர்தம்

முடியொடு முடிபொரு
வாயில் முன்னினார். (132)

2. தசரத மன்னன் தூதர்களை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவர்களும் சென்று அவனைக் காணுகிறார்கள்.

முகந்தனர் திருஅருள்,
முறையின் எய்தினார்,

நிகழ்ந்தொளிர் கழல்இணை
தொழுது செல்வனைப்

---

1. கடுகிய — வேகமாய்ச் சென்ற. காலின் — காற்றைப் போல. பொரு — மோதுகிற. முன்னினார் — அடைந்தார்கள்.

2. முகந்தனர் — ரொம்பவும் தயவைப் பெற்றவராய். கழல் — இணைக்கழல் அணிந்த இரு பாதங்களையும். செல்வனை— தசரதனை.

புகழ்ந்தனர், 'அரசநின்
புதல்வர் போயபின்

நிகழ்ந்ததை, இது' என
நெடிது கூறினார். (133)

3. தூதர் கொண்டுவந்த ஓலையை அங்குள்ளவன் ஒருவனைக்கொண்டு மன்னன் வாசிக்கச் செய்கிறான்.

கூறிய தூதரும்
கொணர்ந்த ஓலையை,

ஈறில்வண் புகழினாய் !
இது அது என்றனர் ;

வேறொரு புலமகன்
விரும்பி வாங்கினான் ;

மாறதிர் கழலினான்
வாசி என்றனன். (134)

4. ஓலையில் ராமனுடைய அரிய செயலை எழுதிக் காட்டியிருந்தது. அந்தப் பாகத்தை வாசிக்கக் கேட்கவும், தசரதனுக்கு அளவில்லாத சந்தோஷம் உண்டாகிவிட்டது.

இலைமுகப் படத்(து)அவர்
எழுதிக் காட்டிய

தலைமகன் சிலைத்தொழில்
செவியில்ச் சார்தலும்,

---

3. ஈறில் வண் புகழ் – முடிவில்லாமல் புகழ்ந்து கொண்டே இருக்கக்கூடிய. மாறு – பகைவர். அதிர் – கடுங்கும்படியான.

4. இலைமுகப்படம் – ஓலை. தலைமகன் – மூத்த மகனான ராமன்.

நிலைமுக வலயங்கள்
நிமிர்ந்து நீங்கிட

மலையென வளர்ந்தன
வயிரத் தோள்களே. (135)

5. வில்லை ராமன் முறித்த சாலொட்டி ஏதோ ஒரு பெரு முழக்கம் அயோத்தியில் தற்செயலாய்க் கேட்க நேர்ந்தது. அந்த முழக்கத்தைக் குறித்து உல்லாசமான ஒரு விந்யாசப் பேச்சு :

வெற்றிவேல் மன்னவன்,
'தக்கன் வேள்வியில்

கற்றைவார் சடைமுடி
தரித்த கண்ணுதல்,

முற்றவும் உலகையும்
வென்ற சூரிவில்

இற்றபேர் ஒலிகொலோ,
இடித்த(து) எங்(கு)' என்றான். (136)

---

4. நிலைமுக – பெரிய பாகங்கள் தொங்கவிட்ட. வலயம் – தோள் வளையம்.

5. மன்னவன் – தசரதன். பார்வதி தேவியின் தந்தையான தக்கன் யாகம் செய்தபோது, தேவர்கள் எல்லோருமே சிவபெருமானுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினார்கள்; சிவபெருமான் ஒரு வில்லை உபயோகித்து எல்லாரையும் வென்றான் என்பது கதை. கண்ணுதல் – நெற்றிக்கண்ணோடு கூடிய சிவபெருமான். சூரி – பலம் பொருந்திய. இடியோ என்றதிலுள்ள சந்தேகம், உல்லாசத்தில் வந்த ஹாஸ்யம்.

6. இந்த விண்ணியாசத்தை எல்லோருமே ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

என்றுரைத்(து) எதிர்எதிர்
இடைவி டாது,தேர்
துன்றிய கனைகழல்த்
தூதர் கொள்கெனப்
பொன்திணி கலன்களும்
தூசும் போக்கினான்,
குன்றென உயரிய
குவவுத் தோளினான். (137)

7. ராமன் இருக்கிற மிதிலைக்குச் சேனையும் அரசரும் புறப்படவேண்டும் என்று பறைசாற்றச் சொல்லுகிறான் தசரதன்.

வானவன் குலத்(து)எமர்
வரத்தில் வந்தகார்
மேனியன் இருந்தஅம்
மிதிலை நோக்கி,நம்
சேனையும் அரசரும்
செல்க முந்தென,
ஆனைமேல் அணிமுர(சு)
அறைகென் றேவினான். (138)

---

6. கலன் – ஆபரணம். தூசு – உடை. போக்கினான் – வரிசை வரிசையாகக் கொடுத்தான். தோளினான் – தசரதன்.

7. வானவன் – சூரியன். எமர் – எம்முன்னோர். கார்மேனியன் – ராமன்.

8. முரசொலியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில்

சாற்றிய முரசொலி
    செவியில் சாருமுன்,
கோல்த்தொடி மகளிரும்
    கோல மைந்தரும்
வேல்தரு குமரரும்,
    வென்றி வேந்தரும்
காற்றெறி கடல்எனக்
    களிப்பின் ஓங்கினர். (139)

9. ராமன் வில்லை ஒடித்த செய்தியை இளைஞர் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கேட்கப் பெண்களுக்கிருந்த ஆசை எப்படி?

சந்தம்

தான தன்னன
    தன்னன தன்னன

சந்த வார்குழல்
    சோர்பவை நோக்கலார்,
சிந்து மேகலை
    சிந்தையும் செய்கலார்,

---

8. கோல் தொடி – நெளிவோடு கூடிய தோள் வளை. வேல் தரும் – வேல் ஏந்திய. காற்றெறி – புயற்காற்றினால் மோதப்பட்ட.

9. சந்த – வாசனை ஏற்றிய. ஓடுகிற வேகத்தில் கூந்தல் கலைந்ததையும் இடுப்பில் அணிந்த சங்கிலிகள் அற்று விழுந்ததையும் கவனிக்காதவர்களாய்.

எந்தை வில்இறுத்
தான்எனும் இன்சொலை,

மைந்தர் பேச
மனங்களித் தோடுவார். (140)

9. எந்தை — ராமன்.

## தசரதனுக்கு மேல் வெண்சாமரை

10. பல விதமான மரங்கள் இயல்பாய் வளர்ந்து அடர்ந்த மலைப்பிரதேசத்தில் தங்கினார்கள். மலர்களைக் கொய்துகொண்டும் அருவிகளிலும் தடாகங்களிலும் குளித்து விளையாடிக்கொண்டும் பொழுது போக்கினார்கள். பிறகு எல்லோருமாக விருந்துண்டு, மறுபடியும் புறப்பட்டு மிதிலை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்ததும், ஜனக மகாராஜன் தன் பரிவாரத்தோடும் வந்து, தசரதனையும் அயோத்தியிலிருந்து வந்த மற்றவர்களையும் அன்போடு எதிர்கொண்டழைத்து அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தான்.

அங்கே தசரதனை ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வந்து வணங்குகிறார்கள். பிறகு ஊர்வலத்துக்கு ஏற்பாடாகிறது. ராமன் மாலையும் ஆபரணமும் அணிந்து தேரின் மேல் உலா வருகிறான். அப்போது :

சந்தம்

தானன தானன தன்
தானன தானன தன்

மானினம் வருவபோன் றும்,
மயிலினம் திரிவபோன் றும்,

மீனினம் மிளிர,வா னின்
மின்னினம் மிடைவபோன் றும்,

---

10. மீன் — நட்சத்திரம். மிடைதல் — நெருங்கித் துவளுதல்.

தேனினம் வம்பிஆர்ப் ப
சிலம்பினம் புலம்பிஏங் க,
பூநனை கூந்தல்மா தர்
பொம்மெனப் புகுந்துமொய்த் தார். (141)

*11.* ராமனிருந்த தேர் போகும்போது, பெண்கள் இருபக்கங்களிலுமுள்ள பூந்தோட்டங்கள் வழியாக, செடி கொடிகளை இப்படியும் அப்படியுமாகத் தள்ளிக் கொண்டு, தேருக்குத் தாங்கள் பிந்தி விடக் கூடாது என்ற ஆத்திரத்தில் ஓடுகிறார்கள்,

பள்ளத்துப் பாயும்நன் னீர்
அனையவர் பானல்பூத் த
வெள்ளத்துப் பெரியகண் ணார்
மென்சிலம்(பு) அலம்ப, மென் பூத்
தள்ளத்நம் இடைகள்நோ வத்,
தமைவலிந்(து) அவன்பாற்செல் லும்
உள்ளத்தைப் பிடித் தும்நாம், என்(று)
ஓடுகின் றனர்ஒத் தார். (142)

---

10. தேன் – வண்டு. பூ நனை – பூவின் தேன்.

11. மேட்டிலிருந்து பள்ளத்தில் நன்னீர் பாயும் போது ஒரு மனோவேகம் தென்படுகிறது போல் தெரிகிறது. அத்தகைய மனோவேகம் பெண்களிடத்தில் இருந்தது. பானல் – நீலோற்பலம். வெள்ளம் – நீர்நிலை. ஓடிப்போன உள்ளத்தையே பிடிக்கப்போகிறார்களாம். என்ன விசித்திரம்!

12. மேலே சொன்னபடி மொய்த்தும் ஒவ்வொருவரும் பார்த்தார்கள். எப்படிப் பார்த்தார்கள்:

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்,
தொடுகழல் கமலம் அன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்,
தடக்கைகண் டாரும் அஃதே:
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்?
ஊழ்கண்ட சமயத் (து), அன்னான்
உருவுகண் டாரை ஒத்தார்! (143)

13. ஊர்வலம் கடைசியாக, வசிஷ்டரும் விஸ்வாமித்திரரும் மன்னனுமே போயிருந்த மண்டபம் வந்து சேர்ந்தது. ராமனும் உள்ளே சென்றான்.

---

12. ராமனுடைய பூரண சௌந்தர்யத்தை அபாரமாக அனுபவிக்க காரணமாகவே ஒவ்வொரு உறுப்புக்களிலும் அவ்வளவு ஈடுபட்டு விட்டார்கள். காதல் உணர்ச்சி நிரம்ப இருந்ததால், தோள் மாத்திரம் முன் நின்றது. எதுபோல? எங்கும் நிறைந்த கடவுளிடத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கே அந்தக் கடவுளின் அடையாள உருவங்களில் அபாரமான ஈடுபாடு உண்டாவதுபோல. ஒரு உருவ வழிபாட்டில், உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம் தத்தம் பண்ணுவதென்றால், எங்கும் நிறைந்த கடவுளிடம் மிக்க ஈடுபாடு என்பதுதான் பொருள். **ஊழ் கண்ட சமயம்** : ஆங்காங்கு ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துள்ள சமய வழிபாடுகள். (கிருஷ்ணன் என்றும் முருகன் என்றும் வழிபடுவது சமயம்)

சந்தம்

தான தன்னன
தன்னன தன்னன

மாதர் இன்னணம்
எய்திட, வள்ளல்போய்க்

கோதில் சிந்தை
வசிட்டனும் கோசிக

வேத பாரனும்
மேவிய மண்டபம்

ஏதில் மன்னர்
நெருங்கொடும், எய்தினன். (144)

14. ராமன் இரண்டு முனிவர்களையும் வணங்குகிறான். வணங்கும்போது, கழுத்தில் அணிந்த ஆரம் துவளுகிறது.

திருவின் நாயகன்,
மின் நுடங் டால்எனத்

துருவு மாமணி
ஆரம் துயல்வரப்,

---

13. வள்ளல் – ராமன். வேத பாரன் – வித்தைகளையெல்லாம் சுமந்து கொண்டிருப்பவரான விஸ்வாமித்திரர். ஏதில் மன்னர் – வேற்றுமையான மனப்பாங்கு சிறிதும் இல்லாத.

14. திருவின் நாயகன் – ராமன். துருவு : கறுப்பிருந்தால் அதைச் சாணையில் தேய்த்து ஒதுக்கிய. துயல்வர – அசைய. பருவ மேகத்தில் மின் துவண்டது போல்.

பருவ மேகம்
படிந்தது போல்படிந்(து)

இருவர் தாளும்
முறையின் இறைஞ்சினான். (145)

15. ராமனை, முனிவர்கள், அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் ஏறி இருக்கச் சொன்னார்கள்.

இறைஞ்சி, அன்னவர்
ஏத்தினர் ஏவ,ஓர்

நிறைஞ்ச பூந்தவி(சு)
ஏறி, நிழல்களபோல்

புறஞ்செய் தம்பியர்
உட்பொலிந் தானரோ

அறஞ்செய் காவற்(கு)
அயோத்தியுள்த் தோன்றினான்.
(146)

16. அப்போது தசரதச் சக்கரவர்த்தி, சிற்றரசர்கள் சூழ மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கிறான்.

---

15. ஏத்தினர் – வாழ்த்தி. ராமனுடைய நிழல்கள் போலவும், அவனுடைய உருவத்தை எடுத்துக்காட்ட வைத்த புறப்பட்டவர் போலவும் நின்றார் தம்பிமார். உயர்ந்த லட்சியங்களும் தருமங்களும் அழிந்துபோகாதபடி காப்பதற்காக இளவரசாய்ப் பிறந்தான் ராமன்.

ஆன மாமணி
  மண்டபம் அன்னதில்
தானை மன்னன்,
  தமரொடும் சார்ந்தனன்;
மின்எ லாம்வரப்,
  பின்வரும் வெண்மதி
வான்நி லாவுற
  வந்தது மானவே. (147)

17. தசரதனும் ஒரு ஆசனத்தில் ஏறுகிறான். ஏறும்போது எல்லோரும் புஷ்பங்களைத் தூவுகிறார்கள்.

வந்து மாதவர்
  பாதம் வணங்கி, மேல்
சிந்து தேமலர்
  மாரி சிறந்திட,
அந்த ணாளர்கள்
  ஆசியொ(டு) ஆசனம், -
இந்தி ரன்முகம்
  நாணுற, ஏறினான். (148)

---

16. தானை – சேனை; தசரதனது உறவினரான சிற்றரசர்கள் சிறிய பொற்கிரீடங்களைத் தரித்திருந்தார்கள்; அவனோ மிகச் சிறந்த முத்துக் கிரீடத்தை அணிந்திருந்தான். சிற்றரசர் அணிவகுத்து முன்னே செல்ல, சக்கரவர்த்தி பின்னே சென்றான். சந்திரன் உதயமாகவும் ஆகாயமெல்லாம் நிலவின் ஒளி நிறைவதுபோலத், தசரதன் வந்ததும் மண்டபம் எங்குமே பேரொளி பரந்தது.

18. தசரதனுடைய சக்கரவர்த்தி ஸ்தானத்துக்கு ஏற்றவாறாக :

தீங்கரும்பினும்
    தித்திக்கும் இன்சொலார்
தாங்கு சாமரை
    மாடு நயங்குவ
ஓங்கி ஓங்கி
    வளர்ந்து, (உ)யர் கீர்த்தியின்
பூங்கொழுந்து
    பொலிவன போன்றவே. (149)

---

18. மாடு – பக்கத்தில். நயங்குவ – விளக்கமுற்று அசைவன. தசரதனுடைய புகழ் தானே திரண்டு கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தது போல, வெண்சாமரை அசைந்தன.

## ஜனகன் ஜாஸ்கக்கு எழுகிறான்.

19. இப்படியாக எல்லோரும் வந்து அவரவர்கள் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பிறகு, வசிஷ்டர் ஜனகனைப் பார்த்து, பெண்ணை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றார். அரசனும் கட்டளையிட, சில பெண்கள் போய்ச் சீதையின் தாதியரிடம் சொன்னார்கள். அவர்கள் சீதையை உடை உடுத்தி, ஆபரணம் அணிந்து அலங்கரித்தார்கள். எங்கும் யாரும் காணாத அழகுடன் விளங்குகிறாள் சீதை. பிறகு, நடந்து வருகிறாள்.

நடந்து வரும்போது, சீதை அணிந்திருந்த நகைகளிலிருந்து பற்பல நிறங்கொண்ட ஒளி ரேகைகள் தரையில் நாலாபக்கமும் விழுந்தன.

சந்தம்

தான னன
தன்ன னன
தன்ன னன
தன் ன

வல்லி யை
உயிர்த்த நில
மங்கை, 'இ வள்
பா தம்

மெல் லிய,
உறைக்கும்' என
அஞ்சி, நி லம்
எங் கும்

---

19. வல்லியை – சீதையை. உயிர்த்த – பெற்ற. நிலமங்கை – பூமாதேவி. உறைக்கும் : தரை அழுத்துமே.

பல்ல வ
மலர்த்தொ கை
பரப்பி னள்
எனத், தன்
நல்ல ணி
மணிச்சு டர்
தவழ்ந் திட
நடந் தாள் (150)

20. சீதைக்கு அப்பொழுது வைரத்தின் கதிர் மான விதானம் ஒன்றை மேலே பிடித்து வந்தார்கள். அது சூரியப் பிரகாசமாகவே இருந்தது.

மண்மு தல்
அனைத் துல கின்
மங்கையர் கட்(கு)
எல் லாம்
கண்ம ணி
எனந் தகைய
கன்னி எழில்
கா ண ,
அண் ணல்
மரபிற்சு டர்
அருத்தி யொடு
தான் அவ்
விண்ணி ழிவ(து)
ஒப்ப தொர்
விதான நிழல்
வந் தாள் (151)

---

19. பல்லவம் – மெல்லிய இதழ்.
20. அண்ணல் மரபிற் சுடர் - ராமனது வமிசத்தவனை சூரியன். அருத்தி – மிக்க ஆசை.

21. இப்படி வந்தவளைப் பார்த்த ராமன், முன்னமே அகலிப்பக்கம் உப்பரிகையில் பார்த்த பெண் அல்லவோ என்று முதலில் சந்தேகிக்கிறன்.

அன்ன வளை
அல்லள் என,
ஆம்!என
அயிர்ப் பான்,

கன்னி யமிர்
தத்தை எதிர்
கண்ட கடல்
வண் ணான்:

உன்உ யிர்
நிலைப்ப தொர்
அருந்தி யொ(டு)
உழைத் தாண்(டு)

இன்அ மிழ்(து)
எழக்க ளிகொள்
இந்தி ரனை
ஒத் தான் (152)

---

21. அன்னவளை — அந்தப் பெண்ணை. அல்லள் என்றும் ஆம் என்று பலதடவைச் சந்தேகித்தான். அயிர்ப்பான் — சந்தேகிப்பான். இந்திரனுக்கு உயிராபத்தே வந்துவிட்டது; கடைந்த பாற்கடலிலிருந்து தேவாமிர்தம், எழாமல் போனால், தொலைய வேண்டியதுதான். அந்நிலையில் கடலிலிருந்து அமிர்தம் எழக்கண்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தம் இருந்திருக்கும்? உன் - சதா கவலையோடு நினைத்துக் கொண்டிருந்த. களி - ஆனந்தம்.

22. உயர்ந்த லட்சியங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமான பேரறிவாளனென்று சகலரும் மதிக்க விஸ்வாமித்திரரும், லட்சியவுருவான சீதையைப் பார்த்தார்.

அச்செ ன
நினைத்த முதல்
அந்த ணன்
நினைந் தான்

'பச்சை மலை
ஒந்த படி-
வத்(து)-அ டல்
இரா மன்,

நச்சு டை
வடிக்கண் மலர்
நங்கை யிவள்
என் னூல்,

இச்சி லை
கிடக்க, மலை
ஏழை யும்
இற ணை!' (153)

23. விஸ்வாமித்திரர்தான் பார்த்து இவ்விதமாக நினைத்தார். வசிஷ்டர் என்ன நினைத்தார்?

---

22. அச்சு — ஆதாரம். அடல் — யுத்த வீரம். **நச்சுடை வடிக்கண்** — நஞ்சு தோய்ந்தது என்று சொல்லும் படியான கொடிய கண்கள். என்னூல் — லட்சியம் என்றால்.

'எங்கள் செய்
தவத்தி னில்
இராமன் என
வந் தோன்,

சங்கி நெடு
சக்க ரம்
உடைத்த னி
முதல்ப் பேர்

அங்கண் அர(சு);
ஆத லின், அ வ்
அல்லி மலர்
புல் லும்

மங்கை இவ
ளாம்' எ ன
வசிட்டன் மகிழ்
வுற் றான். (154)

24. தசரதன் நினைத்தான்: உலகத்தையே அரசாண்ட பாக்கியம் எல்லாம் இருந்தாலும், இன்று தான் லட்சுமி என் வீட்டுக்கு வர ஏற்பட்டாள்.

---

23. ராமன் என வந்தோன் — விஷ்ணுமூர்த்திதான் என்று நமக்குத் தெரியும். ஆதலின், அந்த இலக்குமி தேவியானவள், இந்த நங்கைதான் என்று நினைத்தார். பேர் — பெரிய. அங்கண் அரசு — நெடுமால். அல்லிமலர் புல்லும் — தாமரை பொதிந்து வைத்திருக்கும். மங்கை — இலக்குமி தேவி.

துன்று புரி
    கோதை எழில்
        கண்(டு),உ லகு
            சூழ் வந்(து)

ஒன்று புரி
    கோலொ டு
        தனித்தி கிரி
            உய்ப் பான்,

'என்றும் உள
    கோளும் அர(சு)
        எய்தி உள
            னே னும்

இன்று திரு
    எய்தி ய(து)
        எனக்(கு)' என
            நினைந் தான். (155)

---

24. துன்றுபுரி கோதை – நெருக்கிக் கட்டிய மாலையை அணிந்த பெண். எழில் – அழகு. ஒன்றுபுரிகோல் – ஏக சக்ராதிபத்திபத்தை உண்டாக்கி நிறுத்திய செங்கோல். தனித்திகிரி – ஏக சக்கரம்; உலகத்தையே அடக்கி ஆளுகை.

25. ராமன், முனிவர்கள் இவர்கள் அல்லாத மற்றவர்கள், சீதை வந்ததைப் பார்த்ததும் என்ன செய்தார்கள் :

நைவ ளம்
எனத்த கையள்
நண்ணு வர
லோ டும்,

வையம் நுகர்
கொற்ற வனும்
மாத வரும்
அல் லார்

கைகள் தலை
புக்க ன ;
கருத்து ளன
எல் லாம்

தெய்வம் என
உற்ற; உடல்
சிந்தை வசம்
அன் றே ! (156)

---

25. நைவளம் – ஒரு ரஸமான ராகம். கம்பர் ரொம்பவும் அனுபவித்த ராகம். தற்காலத்தில் வேறு பெயரோடு இது தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வருகிறது : அடாணு, பைரவி போன்ற ஏதோ ஒரு ராகம். ராகம் அற்புதமாகவும் மனசை மயக்கத் தருவதாகவும் இருக்கிறது ; அதுபோல் சீதையின் அழகு இருந்தது. வையம் நுகர் கொற்றவன் – உலகத்தை உண்ட திருமால் ; ராமன். உற்ற – எண்ணியிருந்தன. கருத்துளன : ஓவியங்கள் அல்லாத மக்கள்.

26. மண்டபத்தி லிருந்தவர்கள் நிலை இப்படி இருக்க, அவள் :

மா த வரை
முற்கொ ள
வணங்கி, நெடு
மன் னன்

பாத மல
ரைத்தொ ழுது,
கண்கள் பனி
சோ ரும்

தாதைய ரு(கு)
இட்ட தனி –
சில்த்த னி
இருந் தாள் :

போதி னை
வெறுத்த ரசர்
பொன் மனை
புகுந் தாள். (157)

---

26. நெடுமன்னன் – தசரதச் சக்கரவர்த்தி. தாதை அருகு – ஜனகன் பக்கத்தில். போதினை – செந்தாமரை மலரை. குறிப்பு : கடைசி அடி, அபூர்வமான அதிசய பாவம்.

27. நீலமாலை என்ற தோழி வந்து சொன்னதில், தான் கண்ட அழகன்தான் வில்லை முறித்திருக்க வேண்டும் என்று உண்மை தெரிந்ததில் குறைவில்லை; ஆனாலும், கொஞ்சம் சந்தேகம் இருந்தது. அது தெளிந்த விதம் எப்படி:

எய்ய வில்
வளைத்த தும்
இறுத்த தும்
உரைக் க,

மெய்வி னை
விடத்தும், உறும்
ஐயம்வி டல்
உற் றாள்,-

ஐய னை
அகத்து வடி
வேய ல
புறத் தும்

கை வளை
திருத்து பு
கடைக் கணின்
உணர்ந் தாள். (158)

---

27. எய்ய வில் – அச்சம் தரத்தக்க வில். மெய்வினை விடத்தும் – உண்மை என்று பட்டபோதும். உறும் ஐயம் – ஏற்பட்ட சிறிய சந்தேகத்தை. இதுவரை மனசில் வைத்துத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இப்போது கைவளையைச் சரிப்படுத்துகிற முறையில் கடைக்கண்ணால் வெளியிலும் பார்த்துக் கொண்டாள். கடைக்கண்ணின் உணர்ந்துகொண்ட சீதை ஐயம் விடலுற்றாள்.

28. ராமனுடைய நீலமேனியின் அழகு. ஒரு ஆறாகப் பாய்ந்து சீதையின் விசாலமான கண்ணில்ப் போய் பெருகியது.

கருங்க டலின்
வண்ணன் ஒளி
ஆறு, நிறை
கண் ணப்

பெருங்க டலில்
மண்ட, உயிர்
பெற்றி னி(து)
உயிர்க் கும்

அருங்க லன்
அணங் கரசி
ஆரமி ழ்(து)
அனைத் தும்

ஒருங்கு டன்
அருந்தின ரை
ஒத்து டல்
நடித் தாள். (159)

---

28. கருங்கடலின்: ராமன். ஒளி ஆறு: திருமேனி அழகின் பெருக்கு. நிறை கண்ணப் பெருங்கடலில் — விசாலமான கண்ணாகிய கடலில். ஒருங்குடன் — பிறருக்கில்லாமல் எல்லாம் தனக்கேயாக.

29. இனிக் காரியமான பேச்சு. தசரதச் சக்கரவர்த்தி விஸ்வாமித்திரரைப் பார்த்து கலியாணத்துக்கு முகூர்த்தம் என்றைக்குக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது என்று கேட்டான். நாளையேதான் என்று முனிவர் சொன்னார். சரி என்று விடுபிக்கு எழுகிறான் தசரதன்.

சொற்ற பொழு
தத்(து)அர சர்
கைதொழ
எழுந் தான்;

ஒற்றை வயி
ரச்சுரி கொள்
சங்கின் ஒலி
பொங் கப்,

பொற் தட
முடிப் புது
வெயிற் பொழி
தரப் போய்,

நற்ற வர்தம்
ஆசி யொடு
நன்ம னை
புகுந் தான். (160)

---

29. ஒற்றை வயிரச்சுரி — சங்கில் சுற்றி ஓடுகிற விளிம்பில் வைரம் அழுத்தியிருந்தது.

# 13. கடிமணைப் படலம்

## ஆசி சொல்லி விடை பெறுகிறார் விஸ்வாமித்திரர்

1. தசரதன், தனக்கு ஏற்படுத்திய விடுதிக்குச் சென்றான். அப்படியே எல்லோரும் அவரவர்கள் இடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

மறுநாள் காலையில், கலியாணத்துக்கு வேண்டிய சகலவிதமான பதார்த்தங்களையும் வசிஷ்டர் சேகரித்து முறைப்படி அமைத்தார். மணமகனும் மணமகளும் பூமாலையால் அலங்கரித்து மண்டபத்துக்கு வந்து மணவறைப் பீடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

சந்தம்

தானன தன்னன
தன்னன தன்ன

மன்றலின் வந்து
மணித்தவி(சு) ஏறி,

வென்றிநெடுந்தகை
வீரனும், ஆர்வத்(து)

இன்துணை அன்னமும்
எய்தியிருந்தார்;

ஒன்றிய போகமும்
யோகமும் ஒத்தே. (161)

---

1. மன்றல் – மணப்பந்தல். வீரன் – ராமன். ஆர்வம் – அன்பின் மிகுதி. அன்னம் – சீதை. பொதுவாக உலக இன்பத்தில் திளைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு

2. ஜனகன் வந்து சீதையை ராமனுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்கிறான்.

கோமகன் முன்,சன-
கன்,குளிர் நன்னீர்ப்

பூமக ளும்பொரு-
ளும்என, நீஎன்

மாமகள் தன்னொடு
மன்னுதி என்னாத்,

தாமரை அன்ன
தடக்கையின் ஈந்தான். (168)

3. இந்த ஆனந்த நிகழ்ச்சியை, பலபல வின்னியாசத்தோடும் சங்கநாதம் முழக்கிக் காட்டியது. என்ன என்ன பாவங்கள் அந்த வின்னியாசங்களில் இருந்தன!

---

பரலோக இன்பம் கிடையாதென்றும், பரலோக இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் உலக இன்பங்களை விட்டு விலகி இருப்பார்கள் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஜனகன் போன்ற சிலரிடத்தில், உலக இன்பத்தையும் பரலோக இன்பத்தையும் ஒருங்கே அனுபவிக்கக் காணலாம். இரண்டு பேரின்பங்களும் கலந்திருந்தது போலிருந்தது, ராமனும் சீதையும் மணவறையில் அமர்ந்திருந்தது. அந்தக் காட்சியின் இன்பம், அப்படிச் சொல்லும்படி யிருந்தது.

2. **கோமகன்** — ராமன். நீர்வளத்தோடு கூடிய பூமியின் வளமும், வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலான செல்வமும், ஒரு நாட்டில் ஒருங்கே கலந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படியே, நீங்கள் கலந்திருந்து வாழவேண்டும் என்று அருமையாய் வாழ்த்துகிறான் ஜனகன்.

அந்தணர் ஆசி,
அருங்கலம் அன்னர்
நந்தபல் லாண்டிசை,
தார்முடி மன்னர்
வந்தனை, வானவர்
வாழ்த்தொலி போல,
முந்திய சங்கம்
முழங்கின மாதோ. (163)

4. முழக்கந்தான் இப்படி. இதோடு:

வானவர் பூமழை,
மன்னவர் பொற்பூ,
ஏனையர் தூவும்
இலங்கொளி முத்தம்
தான்தரும் வெண்மலர்,
என்றிவை தம்மால்,
மீன்நகு வானின்
விளங்கிய(து) இப்பார். (164)

---

3. மன்னர் வந்தனை - போற்றி போற்றி என்று தங்கள் வந்தனத்தை முழக்கிக் காட்டினர்கள். மற்றெல்லா வாழ்த்தொலிகளுக்கும் மேலே வந்து ஒலித்தது சங்கநாதம். வானவர் – பேரறிவாளர்.

4. முத்துத்தான் பிரகாசத்தோடு கூடிய வெண் மலராயிருந்தது. மீன் நகு - நட்சத்திரப் பிரகாசத்தோடு கூடிய. வானின் – வானமண்டலத்தைப் போல.

5. ராமனும் சீதையும், மற்றுமுள்ள கிரியைகளை எல்லாம் ஆனந்தமாய்ச் செய்தார்கள்.

மற்றுள செய்வன
செய்தும கிழ்ந்தார்;
முற்றிய மாதவர்
தாள்முறை சூடிக்
கொற்றவ னைக்கழல்
கும்பிட லோடும்,
பொற்றொடி யைக்கொடு
நன்மனை புக்கான். (165)

6. ஏற்பட்டுள்ள உபசாரங்கள் எல்லாம்கோலா கலமாய் ஆகின்றன. சகல சாஸ்திர பண்டிதர்களான பெரியோர்கள் ஆசிர்வாதம் செய்கிறார்கள்.

நீர்க்கடல் அன்னவர்
ஆசி நுவன்றார்;
மால்க்கடல் அன்ன
மனத்தவ ளோடும்,
கார்க்கடல் போல்க்கரு-
ணைக்கடல், பண்டைப்
பாற்கடல் அன்னதொர்
பள்ளி அணைந்தான். (166)

---

5. தாள்முறை சூடி - முறைப்படி வணங்கி. கொற்றவனை - தசரதனை. புக்கான் - புகுந்தான் ராமன்.

6. ஆசிநுவன்றார் - ஆசிர்வாதம் சொன்னார்கள். சீதையின் மனம், ஆனந்த மயக்கங்கொண்டு, கொந்தளிக்கும் கடல்போல இருந்தது. பள்ளியின் விரிப்பு வெண்மை

7. கலியாணத்தை யொட்டி எத்தனையோ வைபவங்கள். தினம் தினம் புதிது புதிதான விருந்துகள். நாட்டியங்கள் எத்தனை எத்தனையோ. எல்லாவற்றையும் மணமகனும் மணமகளும் அநுபவித்துக்கொண்டு கோலாகலமாய் இருக்கிறார்கள்.

**சந்தம்**

தானா னன
தானா னன
தானா னன
தா ன

கோனா கிய
மணவா ளனும்
சனகன் தரு
குயி லும்,

தானா விதம்
வருபோ கமே
நுகர்கின் றஅந்
நாள் வாய்,—.

---

யாய் இருந்தது. விஷ்ணுமூர்த்தியே, இலக்குமியோடு பண்டை அப் பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளப் போனது போலிருந்தது.

7. கோனாகிய மணவாளன் - ராமன். சனகன் தருகுயில் - சீதை. நுகர்கின்ற அந்நாள்வாய் - அநுபவிக்கும் ஒரு நாள்-

ஆறு மறை
நெறிஆ சிகள்
முனிகோ சிகன்
அரு ளிப்

போனான் வட
திசைவாய், உயர்
பொன்மால் வரை
புகு வான். (167)

மணமக்களைச் சாஸ்திரங்களில்ச் சொல்லியபடி விஸ்தாரமான முறையில் ஆசிர்வதித்துவிட்டு, வட கோடியில் துருவ நட்சத்திரத்தோடு ஒட்டியுள்ள பொன்மயமான மேருகிரியில்ப் போய்த் தவம் செய்வதற்காக விஸ்வாமித்திரர் புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்.

பிறகு, தசரத மன்னன் அயோத்திக்குப் புறப்படுகிறான். ராமன், சீதை மற்றும் எல்லோருமாக ஜனகன் முதலானவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப் படுகிறார்கள்.

7. **ஆறுமறை நெறி ஆசிகள்** - தொன்று தொட்டு வந்த சாஸ்திர முறைப்படி ஆசிகளை. **புகுவான்** - போகும் பொருட்டு.

குறிப்பு : விஸ்வாமித்திரருக்கு விடை கொடுக்கும் அழகு அபூர்வமான பாவத்தோடு அமைந்திருக்கிறது.

# பரசுராமப் படலம்

வழியில் பரசுராமன், இருபத்தொரு தலைமுறையாக க்ஷத்திரியர்களை வென்று ஹதம் செய்தவன், தன் பரசுவாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு, எல்லோரையும் அங்கேயே கொன்று விடுவதாகக் குமுறிக்கொண்டு வருகிறான். தசரதன், 'அடடா, இப்படியெல்லாம் மங்களகரமாகப் போகிறபோதா இவன் வரவேண்டும்!' என்று ரொம்பவும் வருந்துகிறான், திகைக்கிறான். பரசுராமனது காலில் விழுந்து பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மன்றாடுகிறான். 'அதெல்லாம் முடியாது. ஏதோ உன் மகன் இந்த ராமன், சிவதனுசை முறித்து விட்டானாம். என் கையிலுள்ள இந்த மகா தனுசை வளைத்து விடட்டும் பார்க்கலாம்' என்றான். ராமன், அப்படியே அந்த வில்லை எளிதில் வளைத்து நாணேற்றி விட்டான். அதோடு நிற்கவில்லை, அதில் ஒரு அம்பு கோத்து, பரசுராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: 'நீ பிராமணன். உன்னைக் கொல்லல் ஆகாது.—அதனால் பிழைத்துப் போகிறாய். ஆனாலும் இந்த அம்புக்கு இரை ஒன்று எப்படியும் வேண்டும், அதைச் சொல்' என்றான்.

பரசுராமனுக்கு ஒன்றும் தோன்றாமல், 'என் தபோ பலம் இருக்கிறது. அதுவே இரையாகட்டும்' என்றான். அம்பை ராமன் எய்தான். அது பரசுராமனது தபோபலம் அவ்வளவையும் வாரிக்கொண்டு ராமனிடம் மீண்டது. பரசுராமன் ராமனை வாழ்த்தித் தொழுதுவிட்டு விடைபெற்றுப் போனான்.

மூர்ச்சித்துக் கிடந்த தந்தையிடம் ராமன் போய் விஷயத்தைச் சொல்லித் தேற்றிப் புறப்படச்

சொன்னான். தசரதனுக்கு உண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவு அவ்வளவு என்றில்லை. இந்தச் சிறுவனாகிய ராமனே இம்மையையும் மறுமையையும் அளிக்கும் தெய்வம், என்று உடல் புளகிக்க வாழ்த்தினான். அங்கிருந்து புறப்பட்டு எல்லோருமாக அயோத்தி போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அயோத்தியில் தசரதனும் மக்களும் ஆனந்தமாய்க் காலம் கழிக்கிறார்கள். கேகய நாட்டுக்கு அரசனான பரதனது பாட்டன், பேரனைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதாகத் தசரதனுக்குக் கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்னமேயே செய்திசொல்லி அனுப்பியிருந்தான். அதனால், பரதனைத் தசரதன் கேகய நாட்டுக்குப் போய் வரச் சொல்லுகிறான்.

அப்படியே ராமனை வணங்கி விடைபெற்று கேகயநாடு போய்ச் சேருகிறான் பரதன்.